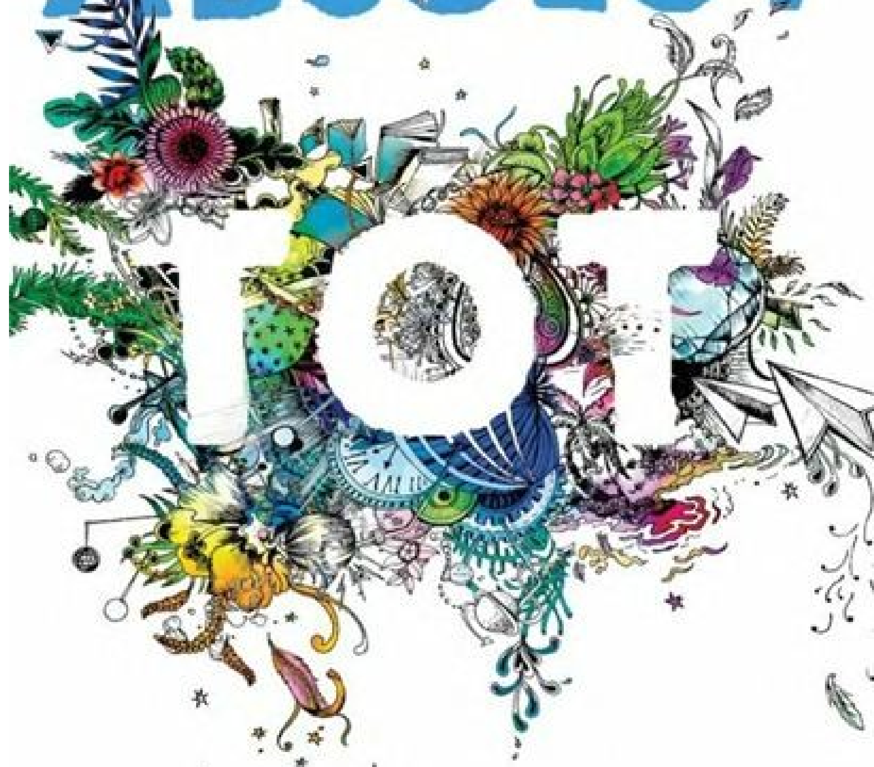
ABSOLUT

nicola yoon

youngart

NICOLA YOON

ABSOLUT TOT

Traducere din limba engleză şi note de Roxana Coţovanu
Titlul original: *Everything, Everything*, 2015

youngart, 2016

Versiune ebook: v1.0, iulie 2017

Nicola Yoon a crescut în Jamaica şi în Brooklyn. Momentan locuieşte în Los Angeles, California, cu soţul şi fiica ei, pe care îi iubeşte mai presus de orice. *Absolut tot* este primul său roman.

David Yoon este scriitor şi designer. Locuieşte cu soţia lui, Nicola Yoon, în Los Angeles, California, unde-şi petrec zilele vorbind despre poveşti şi citindu-i fiicei lor în vârstă de 4 ani, Penny. David a realizat ilustraţiile pentru *Absolut tot.*

Soţului meu David Yoon, care mi-a dezvăluit propria-mi inimă.

Şi inteligentei şi frumoasei mele fiice Penny, care a făcut-o să crească.

„Iată secretul meu. E foarte simplu: bine nu se vede decât cu inima. Esenţialul e invizibil pentru ochi.”[1]

Antoine de Saint-Exupéry, *Micul Prinţ*

[1] Antoine de Saint-Exupéry, *Micul Prinţ,* Editura Arthur, Bucureşti, 2015, traducere şi postfaţă de Ioana Pârvulescu, p. 90.

Camera albă

Am citit mai multe cărţi decât tine. Nu contează câte ai citit. Eu am citit mai multe. Crede-mă. Am avut tot timpul din lume.

În camera mea albă, pe pereţii mei albi, pe rafturile mele strălucitor de albe, cotoarele cărţilor asigură singura culoare. Toate cărţile sunt nou-nouţe şi cartonate – fără ediţii broşate, fără să fie la mâna a doua şi acoperite de microbi. Ajung la mine din Afară, decontaminate şi sigilate în vid într-un ambalaj de plastic. Mi-ar plăcea să văd maşinăria responsabilă de asta. Îmi imaginez fiecare carte circulând pe o bandă de transport albă spre nişte staţii dreptunghiulare albe, unde braţe robotice albe le şterg de praf, le lustruiesc, le dau cu spray şi le sterilizează în diferite feluri, până când sunt considerate suficient de salubre ca să ajungă la mine. Când soseşte o nouă carte, prima mea sarcină e să-i îndepărtez ambalajul, procedeu ce implică o foarfecă şi cel puţin o unghie ruptă. A doua e să-mi scriu numele pe cea de-a doua copertă:

PROPRIETATEA LUI: Madeline Whittier

Nu ştiu de ce fac asta. Nu mai e nimeni aici în afară de mama mea, care nu citeşte niciodată, şi de asistenta mea medicală, Carla, care nu are deloc timp să citească, pentru că e mereu ocupată să mă supravegheze cum respir. Musafiri am rar, aşa că nu am cui să-i împrumut cărţile. Nu e nimeni căruia să trebuiască să i se aducă aminte că volumul uitat de pe raftul lui sau al ei îmi aparţine.

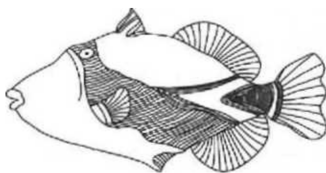
RECOMPENSĂ PENTRU CINE O GĂSEŞTE
(Bifează ce ţi se potriveşte):

Asta e partea care-mi ia cel mai mult timp şi variez completarea ei de la o carte la alta. Câteodată, recompensele sunt fanteziste:

○ *Picnic cu mine (Madeline) pe o pajişte plină de polen de maci, crini şi nenumărate anemone, sub un cer albastru şi semn de vară.*

○ *Să bei un ceai alături de mine într-un far din mijlocul Oceanului Atlantic, în mijlocul unui uragan.*

○ *Să faci snorkeling împreună cu mine (Madeline) în Molokini, pentru a identifica peştele-Simbol al statului Hawaii – peştele Humuhumunukunukuapua'a.*

Alteori, recompensele nu sunt aşa de fanteziste:

○ *O vizită cu mine (Madeline) într-un anticariat.*

○ *O plimbare pe-afară cu mine (Madeline), până la colţul străzii şi înapoi.*

○ *O scurtă conversaţie cu mine (Madeline) despre orice vrei tu, pe canapeaua mea albă, în dormitorul meu alb.*

Alteori, recompensa e doar:

○ *Eu (Madeline).*

Ghetoul SCID

Pe cât de rară, pe atât de faimoasă e boala de care sufăr. E o formă de imunodeficienţă severă combinată (SCID)[2], dar o cunoşti drept „boala copilului din bula de plastic”.

Practic, sunt alergică la lume. Orice poate declanşa un acces al bolii. Ar putea fi vorba de chimicalele din soluţia cu care s-a şters masa pe care tocmai am atins-o. Ar putea fi parfumul cuiva. Ar putea fi condimentul exotic din mâncarea pe care tocmai am mâncat-o. Ar putea fi unul dintre aceste lucruri, sau toate, sau niciunul, sau ceva complet diferit. Nimeni nu ştie ce o declanşează, dar toată lumea îi ştie consecinţele. Potrivit mamei mele, am fost cât pe ce să mor când eram mică. Aşa că, acum, rămân în ghetoul SCID. Nu ies niciodată din casă, n-am făcut-o niciodată în 17 ani.

[2] Acronimul provine de la denumirea din limba engleză, *Severe Combined Immunodeficiency.*

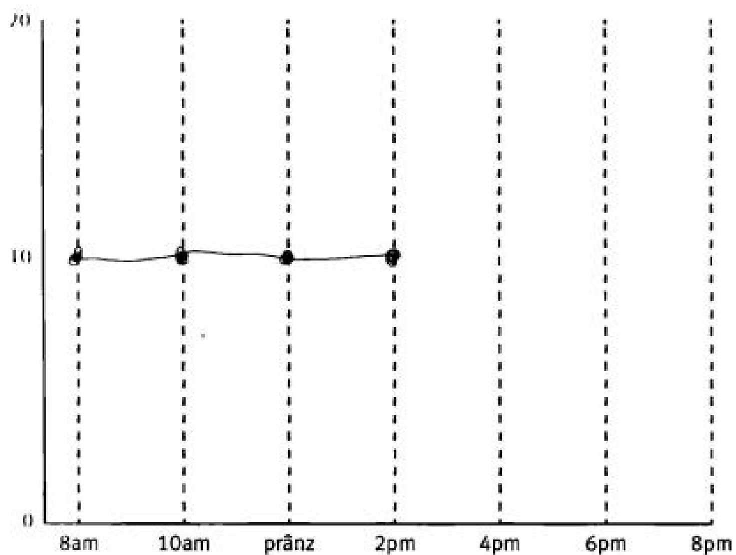
MONITORIZARE ZILNICĂ

Madeline Whittier
NUMELE PACIENTULUI

2 mai
DATA

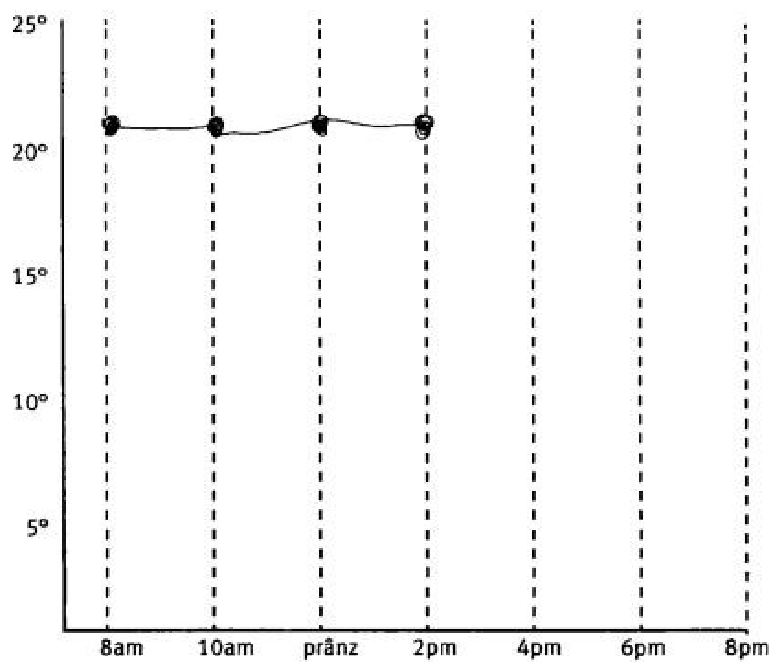
Dr. Pauline Whittier
ÎNGRIJITOR

RESPIRAȚII PE MINUT

0002921

TEMPERATURA CAMEREI

0002921

RAPORT FILTRU DE AER

8am	OK
9am	OK
10am	OK
11am	OK
12pm	OK
1pm	OK
2pm	OK
3pm	
4pm	
5pm	
6pm	
7pm	
8pm	

0002921

Pu’ne.tsi o do’rin’tsa

— Seară de filme, Pictionary onorific sau Club de lectură? întreabă mama în timp ce pompează aer în manşeta tensiometrului din jurul braţului meu.

Nu pomeneşte de activitatea ei preferată din toate cele pe care le practicăm după cină – Scrabble fonetic. Îmi ridic privirea ca să observ că ochii îi sclipesc deja la acest gând.

— Fonetic, zic eu.

Se opreşte din pompat aer. În mod normal, Carla, asistenta mea cu normă întreagă mi-ar fi luat tensiunea şi ar fi completat fişa de monitorizare zilnică, dar mama i-a dat liber azi. E ziua mea de naştere şi în fiecare an o petrecem împreună, doar noi două.

Îşi pune stetoscopul ca să-mi asculte inima. Zâmbetul îi dispare şi e înlocuit de figura ei mai serioasă, de medic. Asta e faţa pe care o văd cel mai des pacienţii ei – oarecum distantă, profesionistă, îngrijorată. Mă întreb cât de alinătoare o găsesc aceştia.

Sub un impuls de moment, îi dau repede un pupic pe frunte ca să-i amintesc că sunt doar eu, pacienta ei preferată, fiica sa.

Îşi ridică privirea, zâmbeşte şi mă mângâie pe obraz. Probabil că, dacă tot te naşti cu o boală care presupune o îngrijire permanentă, e bine ca propria-ţi mamă să-ţi fie şi doctor.

Câteva secunde mai târziu, mă priveşte cu cea mai bună faţă a ei de Eu-sunt-doctorul-şi-mă-tem-că-am-nişte-veşti-proaste.

— E ziua cea mare. De ce să nu jucăm ceva unde chiar ai o şansă să câştigi? Pictionary onorific?

De vreme ce Pictionary nu poate fi jucat în doi, am inventat Pictionary onorific. O persoană desenează, iar cealaltă are *onoarea* să ghicească ce a desenat. Dacă ghiceşti corect, celălalt câştigă puncte.

Îmi mijesc ochii la ea.

— Jucăm Fonetic şi voi câştiga de data asta, zic plină de încredere, deşi n-am nicio şansă să câştig.

În toţi aceşti ani de când jucăm Scrabble fonetic, sau Skræbsl fonetik, n-am bătut-o niciodată. Ultima oară când am jucat, am fost foarte aproape. Dar m-a făcut praf la ultima tură, punând „EGZAKT” pe o căsuţă care triplează valoarea cuvântului.

— OK, zice în timp ce clatină din cap cu prefăcută milă. Cum vrei tu.

Îşi închide ochii zâmbăreţi ca să mă asculte la stetoscop.

Ne petrecem restul dimineţii pregătind tortul tradiţional al zilei mele de naştere, cel din pandişpan cu vanilie şi glazură din cremă de vanilie. După ce se răceşte blatul, aplic un strat inacceptabil de subţire de cremă, doar cât să-l acopere. Suntem amândouă nişte împătimite ale blatului, nu ale glazurii. Ca decor, desenez pe el optsprezece margarete din cremă, cu petale albe şi-un centru alb. Pe margini îl îmbrac într-o draperie albă.

— Perfect, zice mama, trăgând cu ochiul peste umerii mei, în timp ce termin cu decoratul. La fel ca tine.

Îmi întorc capul spre ea. Îmi zâmbeşte larg şi cu mândrie, dar are ochii scăldaţi în lacrimi.

— Eşti. Foarte. Tragică, îi spun şi o împroşc cu glazură pe vârful nasului, ceea ce nu o face decât să râdă şi să mai plângă puţin.

Serios, de obicei nu e atât de emotivă, dar ceva legat de ziua mea o face mereu să se smiorcăie şi să fie veselă, în acelaşi timp. Iar dacă ea se smiorcăie şi e veselă, atunci şi eu mă smiorcăi şi sunt veselă.

— Ştiu, zice ea predându-se cu mâinile în aer. Sunt complet ridicolă.

Mă trage către ea şi mă îmbrăţişează, strângându-mă tare. Glazura îmi ajunge în păr.

Ziua mea e acea zi din an când suntem amândouă conştiente în cel mai acut mod de boala mea. Acceptarea

trecerii timpului face asta. Încă un an întreg de boală, fără vreo speranţă de vindecare la orizont. Încă un an din care lipsesc toate acele lucruri normale şi adolescentine – şcoala de şoferi, primul sărut, balul de absolvire, prima decepţie în dragoste, primul accident minor de maşină. Încă un an în care mama nu a făcut nimic altceva decât să lucreze şi să aibă grijă de mine. În celelalte zile, aceste lipsuri sunt uşor – mai uşor, cel puţin – de ignorat.

În anul ăsta e un pic mai greu decât în cel precedent. Poate pentru că am împlinit optsprezece ani. Practic, sunt adultă acum. Ar trebui să plec de-acasă, să mă duc la facultate. Mama ar trebui să sufere de sindromul cuibului părăsit. Dar din cauza SCID-ului, nu merg nicăieri.

Mai târziu, după cină, îmi dă un set grozav de creioane solubile în apă, pe care mi-l doream de luni întregi. Mergem în camera de zi şi ne aşezăm cu picioarele încrucişate în faţa măsuţei de cafea. Şi asta face parte din ritualul zilei mele de naştere: aprinde o singură lumânare, în mijlocul tortului. Închid ochii şi îmi pun o dorinţă. Suflu în lumânare.

— Ce dorinţă ţi-ai pus? mă întreabă, imediat ce-mi deschid ochii.

Realmente nu există decât un singur lucru de dorit – un leac magic care să-mi permită să alerg liberă pe-afară ca un animal sălbatic, dar nu-mi pun niciodată dorinţa asta pentru că e imposibilă. E ca şi cum ţi-ai dori ca sirenele şi dragonii, şi unicornii să fie reali. În schimb, îmi pun o dorinţă care e mai probabil să se îndeplinească decât cea cu leacul. Ceva ce e mai puţin probabil să ne întristeze.

— Să fie pace în lume, răspund.

Trei felii de tort mai târziu, începem un joc de Fonetik. Nu câştig. Nici măcar nu sunt pe-aproape.

Foloseşte toate cele şapte litere şi pune jos POKALIP lângă un S. POKALIPS.

— Ce-i asta? întreb.

— Apocalips, spune ea cu ochi jucăuşi.

— Nu, mama. În niciun caz. Nu merge aşa.

— Ba da, e tot ce zice.

— Mama, mai ai nevoie de un A. În niciun caz.

— Pocalips, spune ea teatral, gesticulând spre literele de pe tablă. Merge foarte bine.

Scutur din cap.

— POKALIPS, insistă, în timp ce trage încet de fiecare literă din cuvânt.

— Doamne, eşti imposibilă! zic şi mă predau cu mâinile ridicate. Bine, bine, sunt de acord.

— Daaa!

Ridică victorioasă pumnul în aer, râde şi îşi notează scorul, acum insurmontabil.

— N-ai înţeles niciodată jocul ăsta, zice. E un joc de persuasiune.

Îmi tai încă o felie de tort.

— Asta n-a fost persuasiune, îi răspund. Asta se cheamă că ai trişat.

— Tot aia-i, spune ea şi râdem amândouă.

— Poţi să mă baţi mâine la Pictionary onorific, zice ea.

După ce pierd, ne aşezăm pe canapea şi ne uităm la filmul nostru preferat, *Young Frankenstein.* Şi vizionarea lui face parte din ritualul zilei mele de naştere. Îmi pun capul în poala ei, ea mă mângâie pe păr şi râdem la aceleaşi poante, la fel cum râdem la ele de ani de zile. Una peste alta, nu e un mod neplăcut de a-ţi petrece cea de-a optsprezecea aniversare.

Rămâne la fel

Când ajunge Carla a doua zi dimineaţă, mă găseşte citind pe canapeaua mea albă.

— *Feliz cumpleaños!*[3] îmi strigă ea.

Las cartea deoparte.

— *Gracias*[4].

— Cum a fost ziua de naştere? mă întreabă despachetându-şi trusa medicală.

— Ne-am distrat.

— Tort de vanilie cu glazură de vanilie? întreabă ea.

— Normal.

— *Young Frankenstein?*

— Da.

— Şi ai luat bătaie la joc? continuă ea.

— Suntem destul de previzibile, aşa-i?

— Nu mă băga în seamă, spune ea râzând. Sunt doar geloasă că sunteţi voi două scumpe.

Ia fişa de monitorizare de ieri, se uită rapid peste măsurătorile făcute de mama şi adaugă o nouă foaie la *clipboard.*

— În ultima vreme, Rosa nici măcar nu catadicseşte să-mi dea „bună ziua”.

Rosa e fiica de şaptesprezece ani a Carlei. Potrivit Carlei, erau foarte apropiate până când hormonii şi băieţii au preluat controlul. Nu pot să-mi închipui întâmplându-se asta între mine şi mama.

Carla se aşază lângă mine pe canapea, iar eu îmi întind mâna ca să-mi ia tensiunea. Privirea îi cade pe cartea mea.

— *Flori pentru Algernon,* din nou? mă întreabă. Nu-i asta cartea care te face să plângi de fiecare dată când o citeşti?

— Până într-o zi, când n-o să mă mai facă, îi răspund. Vreau să fiu sigură că n-o să ratez ziua aia.

Clara îşi dă ochii peste cap şi îmi ia mâna.

---

[3] „La mulţi ani!”, în sp. în orig.

[4] „Mulţumesc”, în sp. în orig.

Este un răspuns cam în doi peri, dar mă întreb dacă nu cumva e adevărat.

Poate îmi păstrez încă speranţa că într-o zi, cândva, lucrurile se vor schimba.

Viaţa e scurtă ®

CRONICI CU *SPOILERE*[5] DE MADELINE

FLORI PENTRU ALGERNON DE DANIEL KEYES
Atenţie, *spoiler:* Algernon e un şoarece. Şoarecele moare.

[5] Dezvăluire a unor elemente dintr-o carte, piesa de teatru sau film.

Invazia extraterestră, partea a II-a

Am ajuns la partea în care Charlie îşi dă seama că soarta şoarecelui ar putea fi şi a lui, când aud un huruit puternic de-afară. Imediat, gândurile îmi fug în cosmos. Îmi imaginez o navă-mamă gigantică, plutind pe cer deasupra noastră.

Casa se cutremură şi cărţile trepidează pe rafturi. Un semnal sonor constant i se alătură huruitului şi ştiu ce e. O camionetă. Probabil s-au rătăcit, îmi spun, ca să evit dezamăgirea. Probabil au cotit greşit undeva în drumul lor spre alt loc.

Dar apoi, motorul se opreşte. Portiere se deschid şi se închid. Trece un moment, apoi încă unul, iar apoi vocea unui femei anunţă:

— Hei, toată lumea, bun venit în noua noastră casă!

Carla mă sfredeleşte cu privirea timp de câteva secunde. Ştiu ce e în mintea ei.

Se întâmplă din nou.

Jurnalul lui Madeline

5 august

Familia din casa de alături s-a mutat.

Băiatul a plâns. S-a ascuns în grădină şi a mâncat pământ până l-a găsit mama lui, dar nu a ţipat la el c-a mâncat, aşa cum face de obicei. Afară e aşa linişte acum.

Azi noapte am visat că nu se mutaseră de fapt. Au fost răpiţi de extratereştri. Extratereştrii nu m-au luat pe mine pentru că sunt bolnavă şi nu voiau decât oameni sănătoşi. Au luat-o pe mami, pe Carla şi pe toţi cei din familia de alături şi am rămas singură.

M-am trezit plângând şi mami a venit şi s-a băgat în pat cu mine. Nu i-am spus ce-am visat pentru că s-ar întrista, dar i-am povestit Carlei şi ea m-a îmbrăţişat.

Comitetul de primire

— Carla, îi zic, n-o să fie ca data trecută.

Nu mai am opt ani.

— Vreau să-mi promiţi... începe ea, dar eu sunt deja la fereastră, dând la o parte draperiile.

Nu sunt pregătită pentru soarele puternic de California. Nu sunt pregătită să dau ochii cu el, de colo sus, arzător şi strălucitor, pe un cer de un alb spălăcit. Sunt orbită. Dar apoi, ceaţa albă de pe ochi începe să se risipească. Toate obiectele capătă o aureolă.

Văd camioneta şi silueta unei femei mai în vârstă învârtindu-se în jurul ei – mama. Văd un bărbat mai în vârstă în spatele camionetei – tatăl. Văd o fată, poate puţin mai mică decât mine – fiica.

Apoi îl văd pe el. E înalt, deşirat, îmbrăcat tot în negru: tricou negru, blugi negri, tenişi negri şi un fes negru care îi acoperă părul în întregime. Are pielea albă, un bronz uşor de culoarea mierii şi maxilare proeminente. Îşi părăseşte turnul de control din spatele camionetei, sare din ea şi alunecă pe aleea casei, mişcându-se de parcă gravitaţia ar avea un efect diferit asupra lui decât asupra restului lumii. Se opreşte, îşi înclină capul într-o parte şi se uită fix la noua lui casă de parcă ar fi un puzzle.

După câteva secunde, începe să se salte uşor pe vârfurile picioarelor. Brusc, se lansează într-un sprint şi, literalmente, aleargă doi metri în sus pe peretele casei. Se prinde de pervazul exterior al unei ferestre şi atârnă de el pentru o secundă sau două, apoi aterizează ghemuit la pământ.

— Super, Oily, zice maică-sa.

— Nu ţi-am zis să nu mai faci chestii din astea? bodogăne tatăl lui.

Îi ignoră pe amândoi şi rămâne ghemuit.

Îmi apăs palma cu degetele răsfirate de geam, cu sufletul la gură de parcă eu aş fi făcut cascadoria aia nebună. Mă

uit de la el la perete, la pervaz şi din nou la el. Nu mai stă ghemuit. Se uită în sus la mine. Privirile ni se întâlnesc. Mă întreb, fără să-mi formulez prea clar, ce vede când se uită la fereastra mea – o fată ciudată îmbrăcată în alb, cu ochi mari holbaţi. Îmi zâmbeşte larg iar faţa lui nu mai e rigidă, nu mai e tăioasă. Încerc să-i răspund la zâmbet, dar sunt aşa de tulburată, încât îmi iese în schimb o încruntătură.

Balonul meu alb

În noaptea aceea am avut un vis: casa respira împreună cu mine. Eu expiram, şi pereţii se contractau ca un balon înţepat cu acul, zdrobindu-mă în timp ce se dezumflau. Inspiram, şi pereţii se dilatau. Încă o respiraţie şi viaţa mea, în cele din urmă, în sfârşit, va exploda.

Supravegherea vecinătăţii

PROGRAMUL MAMEI LUI

6:35 – Se instalează pe verandă cu o ceaşcă aburindă plină de un lichid fierbinte. Cafea?
6:36 – Se uită în gol spre terenul părăsit de peste drum în timp ce îşi soarbe băutura. Ceai?
7:00 – Intră în casă.
7:15 – Înapoi pe verandă. Îşi ia rămas bun de la soţ, sărutându-l. Se uită cum maşina lui se îndepărtează.
9:30 – Grădinăreşte. Caută, găseşte şi se debarasează de mucuri de ţigară.
13:00 – Pleacă de acasă cu maşina. Cumpărături?
17:00 – Îi bate la cap pe Kara şi *Olly să înceapă să-şi facă treburile casnice „înainte să se întoarcă tata acasă”.*

PROGRAMUL KAREI (SORA)

10:00 – Tropăie până afară purtând cizme negre şi un halat
de baie maro pufos.
10:01 – Îşi veridică mesajele de pe telefon. Primeşte multe mesaje.
10:06 – Fumează trei ţigări în grădina dintre casele noastre.
10:20 – Sapă o groapă cu vârful cizmelor şi îngroapă chiştoacele.

10:15 – 17:00 – Scrie sms-uri sau vorbeşte la telefon.
17:25 – Treburi casnice.

PROGRAMUL TATĂLUI

7:15 – Pleacă la serviciu.
18:00 – Se întoarce de la serviciu.
18:20 – Îşi bea pe verandă primul pahar.
18:30 – Intră în casă pentru cină.
19:00 – Înapoi pe verandă cu al doilea pahar.
19:25 – Paharul cu numărul trei.
19:45 – Încep răcnetele adresate familiei.
22:35 – Răcnetele adresate familiei se potolesc.

PROGRAMUL LUI OLLY

Imprevizibil.

Spionez

Familia îi spune Olly. De fapt, sora şi mama lui îi spun Olly. Tatăl îi spune Oliver. El e cel pe care îl supraveghez cel mai mult. Camera lui e la etaj şi e aproape vizavi de a mea, iar storurile lui sunt mai tot timpul deschise.

În unele zile, doarme până la prânz. În altele, dispare din camera lui înainte să mă trezesc şi să-mi încep supravegherea. De cele mai multe ori însă, se trezeşte la ora 9 şi iese din cameră croindu-şi drum în sus, ca Omul-Păianjen, pe pereţii exteriori până pe acoperiş. Rămâne acolo în jur de o oră, înainte ca, balansându-şi picioarele, să sară şi să aterizeze înapoi în camera lui. Oricât m-am străduit, n-am reuşit să văd ce face acolo sus.

Camera lui e aproape goală, în afara unui pat şi a unui scrin. Câteva cutii, dovadă a mutării recente, au rămas nedesfăcute, stivuite lângă uşă. Nu are niciun fel de decoraţiuni cu excepţia unui poster de la un film numit *Jump London.* L-am căutat, e despre parkour, care e un fel de sport stradal, şi asta explică cum de e în stare să facă toate nebuniile alea pe care le face. Cu cât îl urmăresc mai mult, cu atât vreau să ştiu mai multe.

Menteuse[6]

Tocmai m-am aşezat la masa din sufragerie ca să luăm cina. Mama îmi aşterne un şervet de pânză în poală şi toarnă apă în pahare, în al meu, apoi în al Carlei. Serile de vineri sunt speciale la noi acasă. Carla rămâne chiar peste program ca să mănânce cu noi, în loc să se întoarcă la familia ei.

Tot ce are legătură cu cina de vineri e franţuzesc. Şerveţelele sunt dintr-o pânză albă brodată pe margini cu *fleurs-de-lis*[7]*.* Tacâmurile sunt antichităţi franţuzeşti bogat ornamentate. Avem până şi miniaturi de argint ale turnului Eiffel drept solniţă şi piperniţă. Bineînţeles, trebuie să avem grijă cu meniul din cauza alergiilor mele, dar mama face mereu versiunea ei de *cassoulet* – o tocăniţă franţuzească cu pui, cârnaţi, raţă şi fasole albă. Era mâncarea preferată a tatălui meu înainte să moară. Versiunea pe care mama o pregăteşte pentru mine conţine doar fasole înăbuşită în supă de pui.

— Madeline, zice mama. Domnul Waterman mi-a spus că ai întârziat cu tema la arhitectură. E totul în ordine, scumpo?

Întrebarea ei mă ia prin surprindere. Ştiu c-am întârziat, dar cum n-am întârziat niciodată până acum, nu mă aşteptam ca ea să ţină socoteala.

— E prea grea tema? se încruntă în timp ce-mi pune un polonic de *cassoulet* în bol. Vrei să-ţi găsesc un meditator nou?

— *Oui, non, et non*[8]*,* îi răspund eu la fiecare întrebare în parte. Totul e în ordine. O s-o predau mâine, promit. Am pierdut puţin noţiunea timpului.

Dă din cap şi începe să-mi taie felii de pâine crocantă pe care mi le unge cu unt. Ştiu că vrea să mă mai întrebe

[6] „Mincinoasă”, în fr. în orig.
[7] „Flori de crin”, în fr. în orig.
[8] „Da, nu şi nu”, în fr. în orig.

ceva. Ştiu până şi ce vrea să întrebe, dar îi e frică de răspunsul pe care-l poate auzi.

— Din cauza noilor vecini?

Carla îmi aruncă o privire tăioasă. N-am minţit-o niciodată pe mama. N-am avut niciodată un motiv şi nici nu cred că ştiu s-o mint. Dar ceva îmi spune ce am de făcut acum.

— S-a întâmplat doar să citesc prea mult. Ştii cum fac când mă prinde o carte bună, zic pe un ton cât se poate de convingător.

Nu vreau să-şi facă griji. Şi aşa are destule motive de îngrijorare cu mine.

Cum se spune „mincinoasă” în franceză?

— Nu ţi-e foame? mă întreabă mama câteva minute mai târziu, punându-mi palma pe frunte. Febră n-ai.

Îşi lasă mâna să mai zăbovească pe fruntea mea. Sunt pe cale să o asigur din nou că totul e în ordine, când se aude soneria de la uşă. Acest lucru se întâmplă atât de rar, încât nici nu ştiu ce să cred.

Soneria mai sună încă o dată.

Carla se ridică în picioare.

Soneria se aude pentru a treia oară. Zâmbesc fără vreun motiv anume.

— Vreţi să deschid eu, doamnă? întreabă Carla.

Mama îi face un semn cu mâna să rămână pe loc.

— Stai aici, îmi zice mie.

Carla trece în spatele meu, sprijinindu-şi uşor palmele pe umerii mei. Ştiu că ar trebui să rămân pe loc. Ştiu că asta se aşteaptă de la mine să fac. În mod sigur asta mă aştept şi eu să fac, dar cumva, astăzi, pur şi simplu nu pot. Trebuie să ştiu cine e la uşă, chiar dacă e doar un vagabond.

Carla îmi atinge braţul:

— Mama ta a zis să rămâi aici.

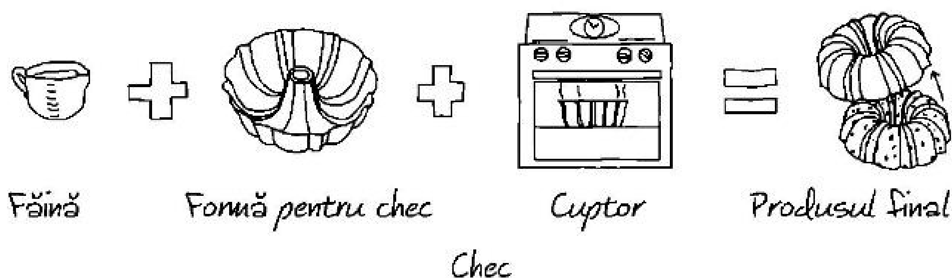
— De ce? E doar excesiv de prevăzătoare. În plus, n-o să lase pe nimeni să treacă de camera de presurizare.

Se lasă înduplecată, aşa că pornesc spre intrare cu ea urmându-mă îndeaproape.

Camera de presurizare e o încăpere mică, ermetică, care înconjoară uşa de la intrare; este etanşă la aer pentru ca niciun potenţial pericol să nu se poată infiltra în casă când se deschide uşa. Îmi lipesc urechea de ea. La început nu pot să aud nimic din cauza filtrelor de aer, dar apoi aud o voce.

— Mama vă trimite un chec.

Vocea lui e adâncă şi plăcută, şi cu siguranţă pare să fie amuzat. Mintea mea procesează cuvântul „chec”, încercând să-i găsească imaginea corespunzătoare, până îmi devine limpede cine e la uşă. Olly.

— Treaba cu checurile făcute de mama e că nu sunt foarte bune. Oribile. Necomestibile, de fapt, şi aproape indestructibile. Între noi fie vorba.

O altă voce acum. Una de fată. Sora lui?

— De fiecare dată când ne mutăm, ne obligă să ducem unul vecinilor.

— Oh. Păi... ce surpriză, nu-i aşa? E foarte drăguţ din partea ei. Vă rog să-i transmiteţi mulţumirile mele.

Nicio şansă ca acest chec să fi trecut de controalele necesare şi îmi dau seama că mama încearcă să le spună cumva că nu poate să-l primească, fără să dezvăluie adevărul despre mine.

— Îmi pare rău, dar nu pot să-l accept.

Urmează un moment de tăcere ulterior şocului.

— Şi vreţi să-l luăm înapoi? întreabă Olly neîncrezător.

— Asta-i nepoliticos, spune Kara, părând furioasă şi resemnată, de parcă s-ar fi aşteptat să fie dezamăgită.

— Îmi pare rău, zice mama din nou. E complicat, chiar îmi pare foarte rău pentru că e un gest tare drăguţ din partea voastră şi a mamei voastre. Vă rog să-i spuneţi că-i mulţumesc.

— Fiica dumneavoastră e acasă? întreabă Olly destul de tare, înainte ca mama să apuce să închidă uşa. Speram că poate să ne-arate împrejurimile.

Inima începe să-mi bată mai tare şi pot să-i simt pulsaţiile până în coaste. Tocmai a întrebat de mine? Nici un străin n-a mai trecut aşa, pur şi simplu, în vizită pe la mine vreodată. În afară de mama, Carla şi meditatorii mei, lumea abia dacă ştie de existenţa mea. Adică, online exist; am prieteni online şi pagina mea de Tumblr cu cronici de carte, dar nu-i acelaşi lucru cu a fi o persoană adevărată care poate să primească vizite de la băieţi ciudaţi care aduc checuri.

— Îmi pare rău, dar nu poate. Bine aţi venit în cartier şi mulţumesc încă o dată.

Uşa de la intrare se închide iar eu mă dau un pas înapoi şi o aştept pe mama. Trebuie să rămână în camera de presurizare până când filtrele apucă să purifice aerul străin. Un minut mai târziu, intră înapoi în casă. Nu mă bagă în seamă imediat. În schimb, stă nemişcată, ţinându-şi ochii închişi şi capul uşor aplecat.

— Îmi pare rău, zice fără să-şi ridice privirea.

— Sunt OK, mama. Nu-ţi face griji.

Pentru a mia oară, realizez din nou cât de greu resimte ea boala mea. Este singura lume pe care eu o cunosc, dar ea, înainte de mine, i-a avut pe fratele şi pe tatăl meu. A călătorit şi a jucat fotbal. A avut o viaţă normală care nu presupunea să fie izolată într-o bulă cu fiica ei, adolescentă bolnavă, timp de paisprezece ore pe zi.

O îmbrăţişez şi mă las îmbrăţişată timp de câteva minute. I-a picat mult mai greu dezamăgirea asta decât mie.

— O să mă revanşez faţă de tine, spune ea.

— N-ai de ce să te revanşezi.

— Te iubesc, scumpo.

Ne întoarcem încet în sufragerie şi terminăm de mâncat repede şi, în cea mai mare parte, în linişte. Carla pleacă, iar mama mă întreabă dacă nu vreau s-o bat la Pictionary onorific, dar eu cer o amânare. Nu prea am dispoziţia necesară.

În schimb, mă îndrept spre camera mea întrebându-mă ce gust are un chec.

Pièce de rejection[9]

Înapoi în camera mea, mă duc imediat la fereastră. Tatăl s-a întors de la serviciu şi ceva nu e în ordine, pentru că e nervos şi devine din ce în ce mai nervos cu fiecare clipă ce trece. Ia checul din mâna Karei şi îl aruncă furios spre Olly, dar Olly e mult prea rapid, prea mlădios. Se fereşte şi prăjitura cade pe jos.

În mod remarcabil, checul pare întreg, dar farfuria se face ţăndări şi se împrăştie pe alee. Asta nu-l face decât să se înfurie şi mai tare pe tată.

— Să strângi imediat! Strânge imediat mizeria asta! zice şi se năpusteşte în casă.

Mama intră după el. Kara scutură din cap către Olly şi îi spune ceva care îi face umerii să se prăbuşească. Olly rămâne pe loc şi se uită la prăjitură timp de câteva minute. Dispare în casă şi se întoarce cu o mătură şi un făraş. Îşi ia tot timpul din lume, mult mai mult decât e necesar, ca să măture cioburile.

După ce termină, se urcă pe acoperiş luând checul cu el şi mai trece jumătate de oră până se avântă din nou în camera lui.

Mă ascund în locul meu obişnuit din spatele draperiei când, deodată, nu mai vreau să mă ascund. Aprind lumina şi mă întorc la fereastră. Nici nu mă mai obosesc să iau o gură mare de aer. Nu ar ajuta la nimic. Dau draperia la o parte ca să-l găsesc deja la geamul lui, uitându-se fix la mine. Nu zâmbeşte. Nu-mi face cu mâna. În schimb, ridică o mână şi închide storurile.

[9] „Act de respingere”, în fr. în orig.

Supravieţuire

— Cât mai ai de gând să fii bosumflată? mă întreabă Carla. Aşa ai fost toată săptămâna.

— Nu sunt bosumflată, îi răspund, deşi am fost bosumflată un pic.

Faptul că Olly m-a respins m-a făcut să mă simt ca o fetiţă. Mi-a adus aminte de ce am încetat să mai acord atenţie lumii.

Dar o greu să mă întorc la rutina mea zilnică când pot să aud toate sunetele lumii de-afară. Observ lucruri pe care nu le observam înainte. Aud vântul răvăşind frunzele copacilor. Dimineaţa, aud păsări stând la taclale. Observ dreptunghiurile luminoase formate de razele soarelui strecurându-se printre storuri şi felul în care îşi croiesc drum de-a lungul camerei mele pe parcursul zilei. Urmărindu-le, poţi să-ţi dai seama cât e ceasul. Cu cât încerc mai mult să ţin departe lumea de-afară, cu atât mai hotărâtă pare să ajungă înăuntru.

— Citeşti aceleaşi cinci pagini din cartea aia de zile întregi, zice Carla arătând spre exemplarul meu din *Împăratul muştelor.*

— Da, păi e o carte oribilă.

— Credeam că e un clasic.

— E oribilă. Majoritatea băieţilor sunt îngrozitori şi nu vorbesc decât despre vânătoare şi ucisul porcilor. În viaţa mea n-am mai avut aşa o poftă de şuncă.

Râde, dar cam cu jumătate de gură. Se aşază pe canapea lângă mine şi îmi pune picioarele în poala ei.

— Ia spune-mi, începe Carla.

Las cartea deoparte şi închid ochii.

— Aş vrea doar să plece, îi mărturisesc. Era mai uşor înainte.

— Ce era mai uşor?

— Nu ştiu. Să fiu eu însămi. Să fiu bolnavă.

Îmi strânge picioarele.

— Ascultă-mă. Eşti cea mai puternică şi curajoasă persoană din câte cunosc. Ai face bine să crezi ce-ţi spun.

— Carla, acum nu trebuie să…

— Şşşt, ascultă-mă. M-am tot gândit la chestia asta. Îmi dau seama că treaba asta nouă te apasă, dar ştiu că o să fii bine.

— Eu nu sunt aşa de sigură.

— E OK, pot eu să fiu sigură pentru amândouă. Suntem împreună în casa asta de cincisprezece ani, aşa că ştiu despre ce vorbesc. Când am început să vin aici am crezut că o să fie doar o chestiune de timp până când depresia te va doborî. Şi a fost vara aia când era cât pe ce să se întâmple aşa, dar nu s-a întâmplat. În fiecare zi te trezeşti şi înveţi ceva nou. În fiecare zi găseşti un lucru care să te bucure. În fiecare zi mă aştepţi cu un zâmbet. Îţi faci mai multe griji pentru mama ta decât îţi faci pentru tine.

Nu cred să fi rostit vreodată Carla atât de multe cuvinte dintr-un foc.

— Rosa mea… mai zice, dar apoi se opreşte.

Se lasă pe spate şi închide ochii, stăpânită de un sentiment pe care nu-l înţeleg.

— Rosa mea ar putea să înveţe câte ceva de la tine. Are tot ce pot să-i ofer, dar crede că n-are nimic.

Zâmbesc. Carla se plânge de fiica ei, dar îmi dau seama că o răsfaţă cât poate de mult. Deschide ochii şi orice ar fi necăjit-o dispare.

— Vezi, ăsta-i zâmbetul de care vorbeam, zice şi mă bate uşor cu palma pe picior. Viaţa e grea, scumpo. Fiecare se descurcă cum poate.

Viaţa e scurtă ®

CRONICI CU *SPOILERE* DE MADELINE

ÎMPĂRATUL MUŞTELOR DE WILLIAM GOLDING
Atenţie, *spoiler:* Băieţii sunt nişte sălbatici.

Primul contact

Trec două zile şi gata cu bosumflarea. Devin din ce în ce mai bună în a-mi ignora vecinii. Până când aud un „ping" venind din afară. Sunt pe canapeaua mea, în continuare împotmolită în *Împăratul muştelor.* Slavă Domnului, sunt aproape de final. Ralph e pe plajă, pregătindu-i-se o moarte violentă. Aştept atât de tare să termin cartea asta ca să pot citi altceva, ceva mai vesel, încât ignor sunetul. Câteva minute mai târziu, se mai aude un „ping", mai tare de data asta. Pun cartea jos şi ascult. Ping-urile cu numerele trei, patru şi cinci se succed rapid. Geamul meu e lovit de ceva. Grindină? Mă ridic şi mă duc la fereastră înainte să apuc să mă gândesc ce fac. Dau draperiile la o parte.

Geamul lui Olly este larg deschis, storurile sunt trase şi lumina e stinsă în camera lui. Indestructibilul chec e pe pervazul geamului şi are nişte ochi bulbucaţi care se uită fix la mine. Checul începe să se bâţâie şi apoi se apleacă în faţă, de parcă ar examina distanţa până la pământ. Se retrage şi se mai bâţâie un pic. Încerc să-l disting pe Olly în camera întunecată, când checul sare de pe pervaz şi plonjează spre pământ.

Mi se taie răsuflarea. Checul tocmai s-a sinucis cumva? Îmi lungesc gâtul să văd ce s-a întâmplat cu el, dar e prea întuneric ca să văd ceva.

Chiar atunci, o lumină ca de reflector cade deasupra checului. Incredibil, dar e în continuare intact. Din ce este făcută chestia aia? Probabil e mai bine că nu am încercat să-l mâncăm.

Lumina se stinge, iar eu mă uit în sus, la timp cât să surprind mâna lui Olly înveşmântată în negru şi lanterna retrăgându-se înăuntru. Mai rămân acolo câteva minute, urmărind şi aşteptând să se întoarcă, dar nu o face.

A doua noapte

Tocmai mă pregătesc de culcare când ping-ul se aude din nou. Sunt hotărâtă să-l ignor, şi chiar asta fac. Orice ar vrea, nu pot. E mai uşor să nu ştiu.

Nu mă duc la fereastră în noaptea aceea, nici în următoarea.

A patra noapte

Nu mai suport. Trag cu ochiul de după colţul draperiei.

Checul stă pe pervaz; jumătate din corp îi e acoperit de plasturi şi bandaje. Olly nu se vede pe nicăieri.

A cincea noapte

Checul stă pe o masă în faţa geamului. Lângă el e un pahar de martini umplut cu un lichid verde, un pachet de ţigări şi un flacon de medicamente etichetat cu un craniu de mort. Încă o tentativă de sinucidere?

În continuare, nici urmă de Olly.

A şasea noapte

Checul zace pe un cearşaf alb. O sticlă de plastic întoarsă cu fundul în sus, legată de ceea ce pare să fie un umeraş, e agăţată deasupra lui. O sforicică atârnă de la sticlă la chec ca o perfuzie. Olly apare purtând o haină albă şi un stetoscop. Se încruntă uitându-se în jos la chec, în timp ce-l ascultă cu stetoscopul. Îmi vine să râd, dar mă abţin. Olly îşi ridică privirea şi îşi scutură capul cu solemnitate. Trag draperia înăbuşindu-mi un zâmbet şi mă îndepărtez.

A şaptea noapte

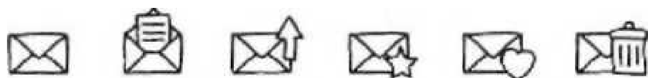
Îmi spun că n-o să mă uit, dar la primul ping pe care-l aud sunt la fereastră. Olly poartă un halat de baie negru şi o cruce imensă de argint la gât. Îl poartă pe chec pe ultimul său drum.

Nu mai pot să mă abţin. Râd şi iar râd. Se uită spre mine şi-mi zâmbeşte larg. Ia un marker negru din buzunar şi scrie pe geam:

ÎMI PARE RĂU PENTRU NOAPTEA AIA.

GENERICUSER033@GMAIL.COM

Primul contact, partea a doua

De la: Madeline F. Whittier
Către: genericuser033@gmail.com
Subiect: Bună
Trimis: 4 iunie, 20:03

Bună. Bănuiesc că ar trebui să începem prin a ne prezenta?
Numele meu este Madeline Whittier, dar poţi să-ţi dai seama de asta după adresa mea de e-mail. Pe tine cum te cheamă?
Madeline Whittier

P.S. N-ai de ce să-ţi ceri scuze.

PPS. Din ce e făcut checul ăla?

De la: genericuser003@gmail.com
Către: Madeline F. Whittier <madeline.whittiergmail.com>
Subiect: RE: Bună
Trimis: 4 iunie, 20:07

eşti un spion foarte prost madeline whittier dacă n-ai aflat până acum cum mă cheamă, eu şi sora mea am încercat să facem cunoştinţă cu tine săptămâna trecută, dar mama ta nu ne-a lăsat, chiar nu ştiu din ce e făcut checul, pietre?

De la: Madeline F. Whittier
Către: genericuser033@gmail.com
Subiect: RE: RE: Bună

Trimis: 4 iunie, 20:11

Salut,
Reţetă de chec

400 g ciment de uz universal
700 g rumeguş fin mărunţit
100 g pietriş (de granulaţie diferită, pentru o textură mai interesantă)
1/2 linguriţă de sare
250 ml aracet
220 grame de unt nesărat
3 linguriţe de diluant
4 ouă mari (ţinute la temperatura camerei)

INSTRUCŢIUNI
Preîncălziţi cuptorul la 200 de grade
Ungeţi tava de chec cu unt

Pentru blat:
1. Într-un castron de dimensiuni medii, amestecaţi cimentul, sarea şi pietrişul.
2. Într-un castron mai mare, mixaţi untul, aracetul, diluantul şi ouăle. Nu amestecaţi prea mult.
3. Adăugaţi treptat ingredientele uscate, bătându-le cu telul.
4. Puneţi cu lingura aluatul în formă.
5. Coaceţi până când scobitoarea pe care o înfigeţi în aluat refuză să iasă. Lăsaţi-l să se răcească în formă, pe un grătar

Pentru glazură:
1. Amestecaţi rumeguşul cu suficientă apă astfel încât să formeze o pastă groasă, dar care poate fi turnată.

2. Puneţi grătarul şi checul deasupra unei hârtii cerate (pentru o curăţare mai uşoară).
3. Turnaţi glazura peste chec şi lăsaţi-o să se întărească înainte de a-l servi.

(0 porţii)

Madeline Whittier

P.S. Nu sunt spion!

Primul contact, partea a treia

Miercuri, 20:15

Olly: mă pregăteam să-ţi răspund la e-mail când am văzut că eşti online, reţeta ta m-a spart, a existat vreodată în toată istoria vreun spion care să fi recunoscut că e spion? nu cred. Eu sunt olly, îmi pare bine.

Olly: de la ce vine „f”-ul?

Madeline: Furukawa. Mama e a treia generaţie de japonezi americani din familia ei. Sunt pe jumătate japoneză.

Olly: şi cealaltă jumătate?

Madeline: Afro-americană.

Olly: ai vreo poreclă madeline furukawa whittier sau ar trebui să-ţi zic madeline furukawa whittier?

Madeline: N-am nicio poreclă. Toată lumea îmi spune Madeline. Câteodată mama îmi zice „scumpa” sau „dulceaţă”. Se pune?

Olly: nu normal că nu se pune. Nimeni nu-ţi zice maddy tău madeline-margarine? îţi găsesc eu una.

Olly: o să fim prieteni

Joi, 20:19

Madeline: Dacă tot o să fim prieteni, am nişte întrebări pentru tine: De unde eşti? De ce porţi tot timpul fes? Capul tău are cumva o formă ciudată? De ce porţi numai negru? Întrebare conexă: Eşti conştient că se fac haine şi în alte culori? Am nişte sugestii, dacă ai nevoie. Ce faci pe acoperiş? Ce reprezintă tatuajul de pe braţul tău drept?

Olly: iată răspunsuri: suntem de peste tot, dar mai ales de pe coasta de est. mi-am ras capul înainte să ne mutăm aici (mare greşeală), da. sunt răpitor de sexy în negru. da. n-am nevoie, mersi, nimic, cod de bare

Madeline: Ai ceva împotriva majusculelor şi a semnelor de punctuaţie?

Olly: nu de ce-aş avea

Madeline: Trebuie să ies. Îmi pare rău!

Vineri, 20:34

Olly: deci cât de pedepsită eşti?

Madeline: Nu sunt pedepsită. De ce crezi că sunt pedepsită?

Olly: păi ceva te-a făcut să te deconectezi repede aseară. bănuiesc că mama ta. Crede-mă, ştiu totul despre cum e să fii pedepsit. şi nu ieşi niciodată din casă. nu te-am văzut o dată afară de când ne-am mutat

Madeline: Îmi pare rău. Nu ştiu ce să zic. Nu sunt pedepsită, dar nu pot să ies din casă.

Olly: foarte misterioasă, eşti fantomă? asta am crezut când te-am văzut la geam în ziua când ne-am mutat, şi că ar fi norocul meu ca fata aia drăguţă din vecini să nu fie vie de fapt

Madeline: Mai întâi am fost spion, acum sunt fantomă!

Olly: nu eşti fantomă? o prinţesă din basme atunci, care dintre ele eşti? cenuşăreasa? o să te transformi într-un dovleac dacă ieşi din casă?

Olly: sau rapunzel? ai părut destul de lung. lasă-l în jos şi o să urc eu să te salvez

Madeline: Asta mi s-a părut întotdeauna nerealist şi foarte dureros, nu crezi?

Olly: ba da. Deci nici cenuşăreasa, nici rapunzel. atunci albă ca zăpada, diabolica ta mamă

vitregă a aruncat o vrajă asupra ta ca să nu mai poţi ieşi din casă, aşa că lumea n-o să afle niciodată cât de frumoasă eşti.

Madeline: Nu aşa e povestea. Ştiai că în versiunea originală nu era o mamă vitregă diabolică, ci o mamă diabolică? Îţi vine să crezi? Şi nici pitici nu erau. Interesant, nu?

Olly: absolut nu

Madeline: Nu sunt o prinţesă.

Madeline: Şi n-am nevoie să fiu salvată.

Olly: e ok. Nici eu nu sunt prinţ

Madeline: Crezi că sunt drăguţă?

Olly: pentru o fantomă spion prinţesă din poveşti? absolut

Sâmbătă, 20:01

Olly: cum de nu te loghezi mai devreme de ora 8?

Madeline: De obicei nu sunt singură până la ora asta.

Olly: stă cineva cu tine toată ziua?

Madeline: Putem, te rog, să nu vorbim despre asta?

Olly: strania şi din ce în ce mai strania[10] madeline whittier

Duminică, 20:22

Olly: uite-un joc. repede cinci chestii preferate! carte cuvânt culoare viciu persoană.

Olly: hai hai. tastează mai repede femeie, nu te gândi doar tastează

Madeline: Ah. Micul Prinţ. Luxuriant. Albastru-marin. N-am vicii. Mama.

Olly: toată lumea are vicii

[10] În original, *curiouser and curiouser,* una dintre replicile lui Alice din *Alice în Ţara Minunilor* de Lewis Carroll.

Madeline: Eu n-am. De ce? Tu câte ai?

Olly: destule cât să pot alege unul preferat

Madeline: OK, e rândul tău.

Olly: aceeaşi listă?

Madeline: Da

Olly: împăratul muştelor, macabru, negru, să fur tacâmuri, sora mea

Madeline: Pfu. *Împăratul muştelor?* Nu cred că o să mai putem fi prieteni de-acum. Cartea aia e îngrozitoare.

Olly: ce-i aşa îngrozitor la ea?

Madeline: Totul!

Olly: nu-ţi place pentru că e adevărată

Madeline: Ce e adevărat? Că dacă suntem lăsaţi de capul nostru, ne omorâm unul pe altul?

Olly: da

Madeline: Chiar crezi asta?

Olly: da

Madeline: Ei, eu nu cred. Deloc.

Madeline: Chiar furi tacâmuri?

Olly: ar trebui să-mi vezi colecţia de linguriţe

Luni, 20:07

Olly: ce-ai făcut să ajungi să fii pedepsită aşa rău?

Madeline: Nu sunt pedepsită şi nu vreau să vorbesc despre asta.

Olly: e ceva legat de un tip?

Olly: eşti gravidă? ai prieten?

Madeline: O, Doamne, eşti nebun! Nu sunt însărcinată şi nu am prieten. Ce fel de fată crezi că sunt?

Olly: una misterioasă

Madeline: Ai stat toată ziua gândindu-te că sunt însărcinată?

Madeline: Asta ai făcut?

Olly: mi-a trecut prin cap o dată sau de două ori sau de cinşpe ori

Madeline: Incredibil.

Olly: tu nu vrei să ştii dacă am prietenă?

Madeline: Nu.

Marţi, 20:18

Madeline: Salut.

Olly: hei

Madeline: Nu ştiam dacă o să intri în seara asta. Eşti OK?

Olly: sunt bine

Madeline: Ce s-a-ntâmplat? De ce era aşa furios?

Olly: nu ştiu despre ce vorbeşti

Madeline: Tatăl tău, Olly. De ce era furios?

Olly: tu ai secretele tale. le am şi eu pe ale mele

Madeline: OK.

Olly: ok

Miercuri, 3:31

Olly: nu poţi să dormi?

Madeline: Nu.

Olly: nici eu. repede cinci chestii preferate, film mâncare parte a corpului materie de studiu

Madeline: Sunt numai patru. În plus, e cam târziu pentru jocul ăsta. Nu pot să gândesc.

Olly: aştept

Madeline: *Mândrie şi prejudecată* – varianta BBC, pâinea prăjită, mâinile, arhitectura.

Olly: dumnezeule, există vreo fată pe planeta asta care să nu fie îndrăgostită de d-l darcy

Madeline: Toate fetele sunt îndrăgostite de domnul Darcy?

Olly: glumeşti? până şi soră-mea e îndrăgostită de darcy şi ea nu iubeşte pe nimeni.

Madeline: Trebuie că iubeşte pe cineva. Sunt convinsă că te iubeşte pe tine.

Olly: ce-i aşa de grozav la darcy?

Madeline: Asta nu e o întrebare pe bune.

Olly: e un snob

Madeline: Dar depăşeşte asta şi în cele din urmă realizează că un caracter e mai important decât clasa socială. E un om deschis lecţiilor pe care i le dă viaţa! Pe lângă asta, este absolut superb, şi nobil, şi întunecat, şi visător, şi poetic. Am zis că e superb? Mai mult, o iubeşte pe Elizabeth mai presus de orice raţiune.

Olly: hm

Madeline: Da.

Olly: rândul meu?

Madeline: Dă-i drumu'.

Olly: *Godzilla,* pâinea prăjită, ochii, matematica, stai, e vorba de partea corpului care îţi place la tine sau la alţii?

Madeline: Nu ştiu! E lista ta.

Olly: ah da. bine, rămân la ochi

Madeline: Ce culoare au ochii tăi?

Olly: albaştri

Madeline: Fii mai exact, te rog.

Olly: dumnezeule, fetele astea, albaştri ca oceanul

Madeline: Atlantic sau Pacific?

Olly: atlantic, ai tăi ce culoare au?

Madeline: Maro-ciocolatiu.

Olly: mai exact te rog

Madeline: Maro-ciocolată-neagră-75-cacao.

Olly: hehe. drăguţ.

Madeline: Rămân totuşi numai patru chestii. Ne mai trebuie una.

Olly: alege tu

Madeline: Specie de poezie.

Olly: asta presupune că am una preferată

Madeline: Doar nu eşti vreun păgân.

Olly: limerick[11]

Madeline: Ba eşti un păgân. O să mă prefac că n-am auzit ce-ai zis.

Olly: ce-ai împotriva unui limerick bun?

Madeline: Un „limerick bun” e o contradicţie în termeni.

Olly: dar care e genul tău preferat?

Madeline: Haiku.

Olly: haikuurile sunt oribile, sunt nişte limerick-uri mai lipsite de haz

Madeline: Tocmai ai fost retrogradat de la păgân la eretic.

Olly: s-a notat

Madeline: OK. Ar trebuie să mă culc.

Olly: ok şi eu.

Joi, 20:00

Madeline: N-aş fi zis că matematica e materia ta preferată.

Olly: de ce nu?

Madeline: Nu ştiu. Escaladezi case şi sari peste chestii. Majoritatea oamenilor îşi antrenează fie corpul, fie mintea, nu pe amândouă.

Olly: ăsta e un mod drăguţ de a spune că mă crezi prost?

Madeline: Nu! Vreau să zic… Nu ştiu ce vreau să zic.

Olly: vrei să zici că sunt prea sexy ca să fiu bun la matematică, e ok. mi se spune des asta

Madeline:…

---

[11] Specie de poezie umoristică având o formă fixă (cinci versuri) şi de un comic absurd.

Olly: e nevoie doar de mult exerciţiu, ca la orice altceva, te informez că am fost olimpic la matematică la penultimul liceu unde am învăţat, ai o întrebare ce ţine de probabilităţi sau de statistică? sunt omul de care ai nevoie

Madeline: Nu!

Olly: da!

Madeline: Ce sexy.

Olly: miros nişte prefăcătorie

Madeline: Nu!

Olly: da!

Madeline::) Deci o să fii olimpic la matematică ta liceul SFV?

Olly: probabil că nu

Olly: taică-meu m-a făcut să renunţ, voia să fac ceva mai masculin, cum e fotbalul american.

Madeline: Joci fotbal?

Olly: nu. m-a pus să renunţ la concursurile de matematică, dar n-a putut să-l forţeze pe antrenor să mă ia în echipă în mijlocul sezonului. a lăsat-o baltă în cele din urmă

Madeline: Şi dacă acum o să aducă din nou în discuţie subiectul?

Olly: sunt ceva mai greu de intimidat decât eram acum 2 ani

Olly: sunt mai rău acum. Şi mai mare

Madeline: Nu pari să fii rău.

Olly: încă nu mă cunoşti atât de bine

Vineri, 3:03

Madeline: Eşti treaz din nou.

Olly: da

Madeline: Ştiu că nu vrei să vorbeşti despre asta.

Olly: şi totuşi

Madeline: Am văzut ce s-a întâmplat azi. Mama ta e bine?

Olly: e ok. nu e prima oară. nu e nici ultima

Madeline: Of, Olly.

Olly: te rog nu mă lua cu of olly

Olly: spune-mi ceva, orice, spune-mi ceva amuzant.

Madeline: OK. De ce a fost surprins băiatul să descopere ţelină crescându-i din ureche?

Olly: de ce?

Madeline: Pentru că plantase porumb!

Madeline: Hei?

Olly: dumnezeule, asta nu e o glumă bună

Madeline: Te-a făcut să zâmbeşti, totuşi.

Olly: da, m-a făcut

Olly: mersi

Madeline: Oricând.

Sâmbătă, 20:01

Olly: presupun că nu o să apuc să te cunosc în carne şi oase până nu începe şcoala.

Madeline: Nu merg la şcoală.

Olly: vrei să zici că nu studiezi la liceul SF Valley? dar unde?

Madeline: Vreau să zic că nu mă duc la o şcoală obişnuită. Studiez online.

Olly: de ce?

Madeline: Chiar nu pot să vorbesc despre asta.

Olly: haide, trebuie să-mi dai măcar un indiciu

Madeline: Vreau să fim prieteni. Nu vreau să-ţi fie milă de mine.

Olly: spune-mi odată, o să rămânem în continuare prieteni

Madeline: Sunt bolnavă.

Olly: cât de bolnavă?

Madeline: Foarte bolnavă. Nu pot să ies din casă de bolnavă.

Olly: doamne

Olly: eşti pe moarte?

Madeline: Nu chiar acum, nu.

Olly: în curând?

Madeline: Dacă aş ieşi din casă, da.

Olly: ok

Olly: suntem în continuare prieteni, nu mi-e milă de tine

Madeline: Mulţumesc.

Olly: cum funcţionează treaba asta cu şcoala?

Madeline: Toate cursurile mele se ţin pe Skype. Am teme şi teste şi note. Mulţi copii sunt şcoliţi acasă.

Olly: hm. ca lumea

Olly: ai observat vreodată că mulţi dintre finaliştii concursurilor de ortografie sunt şcoliţi acasă?

Madeline: N-am observat niciodată asta.

Olly: e o chestie

Olly: aş vrea să ne vedem

Madeline: Şi eu.

Madeline: OK, trebuie să ies acum.

Olly: bine, ieşi

Olly: mai eşti?

Madeline: Da.

Olly: hai până la fereastră

Madeline: Acum? Sunt în cămaşă de noapte.

Olly: trage pe tine un halat, hai până la fereastră ca să te văd

Madeline: OK, vin imediat. Noapte bună, Olly.

Olly: noapte bună maddy

Îngheţată de astronaut

— Domnul Waterman urcă încoace, zice Carla din uşă.

Tocmai fac ultimele retuşuri la macheta pentru cursul de arhitectură. Ca s-o termin, a trebuit s-o las mai moale ultimele două nopţi cu discuţiile pe chat cu Olly. Nu vreau să-i dau din nou motive de îngrijorare mamei. Tema fusese să realizez designul unui complex cu magazine/ restaurante în aer liber în stilul meu preferat. Am ales art deco-ul pentru că clădirile arată de parcă ar zbura, chiar dacă sunt nemişcate.

Piesa centrală a complexului e o zonă pentru odihnă pe iarbă, populată de scaune mari, cu forme ciudate, vopsite în culori vii şi modele în zigzag. Am „plantat” deja palmieri în miniatură, iar acum plasez în mod strategic oameni de plastic miniaturali care duc pungi de cumpărături miniaturale, ca să-i dau acea „energie a vieţii”– cum ar spune domnul Waterman.

De doi ani de când mă meditează, nu l-am întâlnit pe domnul Waterman decât de două ori. În mod normal, toate meditaţiile mele, chiar şi arhitectura, au loc pe Skype. Mama a făcut o excepţie săptămâna asta. Cred că încă se simte vinovată pentru vizita Karei şi a lui Olly de acum câteva săptămâni. I-am spus că n-are niciun motiv să se simtă vinovată, dar ea a ţinut-o pe-a ei. Să am un musafir e o treabă serioasă pentru că trebuie să accepte să i se verifice antecedentele medicale şi să treacă printr-un control amănunţit. Mai trebuie şi să fie decontaminat, ceea ce e în principiu ca o baie de aer cu presiune mare, timp de aproape o oră. E o adevărată pacoste să vii să mă vezi.

Domnul Waterman dă buzna arătând vesel, dar sâcâit cumva, ca Moş Crăciun în Ajun, înaintea marelui drum pe care îl are de făcut. Procesul de decontaminare l-a făcut să-i fie frig, aşa că-şi freacă mâinile şi suflă în ele ca să se încălzească.

— Madeline, zice bucuros, bătând o dată din palme.

Este preferatul meu dintre toţi meditatorii pe care-i am. Niciodată nu mă priveşte cu milă şi iubeşte arhitectura la fel de mult pe cât o iubesc şi eu. Dacă ar fi să devin ceva când o să fiu mare, arhitect m-aş face.

— Bună, domnule Waterman, îl salut şi îi zâmbesc încurcată, fără să ştiu prea bine cum să mă port în preajma cuiva care nu e Carla sau mama.

— Deci ce avem noi aici? întreabă el, iar ochii lui gri îi sclipesc.

Îmi plasez ultimii cumpărători micuţi lângă un magazin de jucării şi mă dau deoparte.

Dă ocol machetei de câteva ori, când zâmbind larg, când încruntându-se, în tot acest timp scoţând nişte sunete ciudate, ca un cotcodăcit.

— Ei, draga mea, te-ai întrecut pe tine însăţi! E superb!

Îşi îndreaptă poziţia după ce a stat aplecat deasupra machetei şi e pe cale să mă bată pe umăr când îşi dă seama ce era să facă. Atingerile nu sunt permise. Dă uşor din cap şi apoi se apleacă din nou să mai examineze puţin.

— Da, da, superb! Sunt numai câteva lucruri pe care trebuie să le mai discutăm. Dar, mai întâi – unde se ascunde astronautul nostru?

De fiecare dată când fac o machetă nouă, modelez din lut un astronaut şi îl ascund undeva prin ea. Fiecare figurină e diferită. De data asta e un astronaut echipat complet, cu o cască ermetică şi un tub de oxigen voluminos, stând într-un restaurant la o masă încărcată cu mâncare. Am făcut miniaturi pentru îngheţată cu banane caramelizate, o stivă de clătite cu afine, omletă, pâine prăjită cu unt şi magiun, şuncă, milkshake-uri (de căpşuni, ciocolată şi vanilie), burgeri cu brânză şi cartofi prăjiţi. Aş fi vrut să fac cartofi prăjiţi spiralaţi, dar n-am mai avut timp şi a trebuit să mă mulţumesc cu cartofi prăjiţi obişnuiţi.

— Iată-l! zice domnul Waterman.

Cotcodăceşte ceva în faţa scenei timp de câteva momente, apoi se întoarce spre mine. Ochii lui veseli sunt mai puţin veseli decât de obicei.

— E pur şi simplu minunat, draga mea, dar cum o să mănânce toată mâncarea asta formidabilă cu casca pe cap?

Mă uit la astronautul meu. Nu mi-a trecut deloc prin cap că ar vrea să şi mănânce.

Totul e un risc

Carla îmi zâmbeşte de parcă ştie ceva ce eu nu ştiu. A tot făcut-o toată ziua, de fiecare dată când crede că nu o văd. De asemenea, a tot cântat *Take a Chance on Me* de ABBA, formaţia ei preferată din toate timpurile. Cântă incredibil de fals. Va trebui să-l întreb pe Olly care e probabilitatea să greşească absolut fiecare notă. N-ar trebui să nimerească câte una din întâmplare?

E 12:30 şi am jumătate de oră pauză de masă până când profesorul meu de istorie o să fie online. Nu mi-e foame. Practic, nu-mi mai e foame niciodată. Se pare că un corp se poate hrăni doar din conversaţii pe chat.

Carla nu e atentă, aşa că ajung pe pagina mea de Gmail. Treisprezece mesaje de la Olly de noaptea trecută. Toate sunt trimise în jurul orei 3 şi, bineînţeles, n-au nimic trecut la subiect. Chicotesc scurt şi scutur din cap.

Vreau să le citesc, mor de nerăbdare să le citesc, dar trebuie să fiu atentă cât e Carla în cameră. Arunc o privire în jur şi o găsesc pe Carla privindu-mă insistent cu sprâncenele ridicate. Ştie ceva?

— Ce-i aşa de interesant la laptopul ăla? mă întreabă.

Dumnezeule. E clar că ştie.

Îmi trag scaunul mai aproape de birou şi îmi pun sendvişul pe laptop.

— Nimic, zic eu şi iau o îmbucătură din sendviş. E marţi, deci e cu curcan.

— Nu cred că nu-i nimic. E ceva acolo care te face să râzi.

Se apropie puţin, zâmbindu-mi. Colţurile ochilor i se încreţesc, iar zâmbetul i se lăţeşte pe faţă.

— Filmuleţ cu pisici, zic cu gura plină de curcan.

Of, proastă idee. Carla adoră filmuleţele cu pisici. Crede că sunt singurul lucru bun pe care internetul îl are de oferit.

Ocoleşte biroul ajungând în spatele meu şi se întinde spre laptop.

Îmi scap sendvişul din mână şi iau laptopul în braţe, strângându-l la piept. Nu ştiu să mint, aşa că zic primul lucru care îmi trece prin cap.

— Nu vrei să te uiţi la ăsta, Carla. E nasol. Pisica moare.

Pentru câteva secunde, ne holbăm una la alta într-un fel de duel de priviri şocate. Eu sunt şocată pentru că sunt o idioată şi nu-mi vine să cred că am zis ce-am zis. Carla e şocată pentru că sunt o idioată şi nu-i vine să creadă că am zis ce-am zis. Cască gura larg, într-un mod comic, ca într-un desen animat, iar ochii ei mari şi rotunzi devin şi mai mari şi mai rotunzi. Se îndoaie de mijloc, îşi plesneşte una peste genunchi şi râde cum n-am mai văzut-o vreodată să râdă. Cine îşi mai plesneşte literalmente genunchiul când râde?

— Vrei să spui că singurul lucru care ţi-a trecut prin cap a fost să zici că e vorba de o pisică moartă? râde ea din nou.

— Deci ştii.

— Şi chiar dacă n-aş fi ştiut, în mod sigur aş şti acum.

Mai râde puţin, îşi mai plesneşte o dată genunchiul.

— Vai, ar fi trebuit să-ţi vezi fata.

— Nu e chiaaar atât de amuzant, bombănesc eu enervată ca m-am dat de gol.

— Uiţi că am şi eu acasă un exemplar din aceeaşi specie. Ştiu întotdeauna când Rosa îmi ascunde ceva. În plus, tu, don’şoară, nu eşti deloc bună la ascuns chestii. Te-am văzut verificându-ţi e-mailul şi căutându-l din priviri pe fereastră.

Îmi aşez laptopul pe birou.

— Deci nu eşti supărată pe mine? întreb uşurată.

Îmi dă sendvişul.

— Depinde. De ce te ascundeai de mine?

— Nu voiam să-ţi faci griji că o să fiu tristă din nou.

Mă priveşte timp de o secundă care pare mult mai lungă.

— Ar trebui să-mi fac griji?

— Nu.

— Atunci nu-mi fac griji.

Îmi dă părul pe spate.

— Mănâncă, mai spune.

Un sfert de oră mai târziu

— Oare ar putea să mă viziteze? mă surprind zicând, dar Carla nu e deloc surprinsă. Îşi vede mai departe de şters praful inexistent de pe rafturile mele.

— Toţi adolescenţii sunt la fel. Le dai un deget, îţi iau toată mâna.

— Asta e un „nu”? întreb.

Râde.

Două ore mai târziu

Mai încerc o dată.

— Ar fi vorba doar de o jumătate de oră. Ar fi decontaminat ca domnul Waterman, apoi…

— Ai înnebunit?

După zece minute

— Un sfert de oră?
— Nu.

Mai târziu

— Te rog, Carla…

Mi-o taie:

— Şi eu care credeam că te descurci bine.

— Mă descurc, mă descurc bine. Vreau doar să-l cunosc…

— Nu primim întotdeauna ceea ce ne dorim, zice ea.

Din fermitatea tonului ei ştiu că e o frază pe care o foloseşte mereu cu Rosa. Îmi dau seama că regretă că mi-a livrat-o şi mie, dar nu mai spune nimic.

La sfârşitul zilei, când se pregăteşte să plece, se opreşte în uşa camerei mele.

— Ştii că nu-mi place să te refuz. Eşti o fată bună.

Mă avânt direct prin portiţa lăsată deschisă.

— Ar fi decontaminat şi ar sta în celălalt capăt al camerei, departe, foarte departe de mine, şi doar pentru cincisprezece minune. Treizeci de minute, cel mult.

Scutură din cap, dar nu o face cu hotărâre.

— E prea riscant. Iar mama ta nu ar accepta niciodată.

— Nu îi spunem, îi răspund eu prompt.

Îmi aruncă o privire tăioasă, dezamăgită.

— Chiar aşa de uşor puteţi voi, fetele, să vă minţiţi mamele?

Celor care aşteaptă

Carla nu mai pomeneşte nimic până două zile mai târziu, imediat după prânz.

— Aşa. Ascultă-mă, spune ea. Fără atingeri. Tu stai într-o parte a camerei, el stă în cealaltă. I-am spus deja şi lui acelaşi lucru.

Înţeleg cuvintele pe care le rosteşte, dar nu înţeleg *ce* spune.

— Ce vrei să zici? Vrei să zici că-i aici? E deja aici?

— Tu stai într-o parte a camerei, el stă în cealaltă. Nu vă atingeţi. Ne-am înţeles?

Nu înţeleg nimic, dar dau totuşi din cap în semn că da.

— Te aşteaptă în camera cu soare.

— Decontaminat?

Privirea de pe faţa ei spune „drept cine mă iei?”.

Mă ridic, mă aşez, mă ridic din nou.

— O, Doamne, zice. Du-te şi aranjează-te repede. Nu vă las decât douăzeci de minute.

Nu că-mi bate inima tare, face salturi de-a dreptul.

— Ce te-a făcut să te răzgândeşti?

Carla se apropie de mine, îmi apucă bărbia şi mă priveşte foarte lung în ochi, până încep să mă foiesc. Văd cât de multe lucruri ar vrea să-mi spună, dar nu se poate hotărî la care să se oprească. Într-un final, spune doar atât:

— Meriţi ceva bun.

Aşa capătă Rosa tot ce-şi doreşte. Pur şi simplu îi cere mamei ei, care e mult prea darnică.

Mă îndrept spre oglindă ca să „mă aranjez”. Aproape c-am uitat cum arăt. Nu petrec mult timp în oglindă. N-ai de ce, când nu e nimeni să te vadă. Îmi place să cred că arăt ca un amestec jumi-juma dintre mama şi tata. Amestecând măsliniul deschis al mamei cu culoarea foarte închisă a pielii tatălui, obţii pielea mea de un maroniu cald. Părul meu e des, lung şi ondulat, nu atât de creţ ca al lui, dar nici

drept ca al ei. Până şi ochii sunt un mix perfect – nici asiatici, nici africani, undeva între.

Îmi mut privirea şi apoi mă uit din nou repede în oglindă, încercând să surprind o imagine mai exactă a mea, încercând să văd cum o să mă vadă Olly. Probez un râs, apoi un zâmbet, cu dinţii la vedere şi fără. Probez chiar şi o încruntătură, sperând totuşi că nu o să am motive s-o folosesc.

Carla îmi urmăreşte schimonoselile din oglindă amuzată şi năucită în acelaşi timp.

— Aproape că-mi amintesc cum eram eu la vârsta ta, spune ea.

Nu mă întorc spre ea, vorbesc în schimb cu Carla din oglindă.

— Eşti sigură de chestia asta? Nu mai crezi că e prea riscant?

— Încerci să mă faci să dau înapoi acum?

Se apropie de mine şi-şi pune mâna pe umărul meu.

— Totul e un risc. Şi să nu faci nimic e un risc. Tu decizi.

Mă uit în jur la camera mea albă, la canapeaua mea albă şi la rafturi, la pereţii mei albi, şi totul e sigur şi familiar şi neschimbat.

Mă gândesc la Olly, îngheţat din cauza decontaminării, aşteptându-mă. E opusul tuturor acestor lucruri. Nu e ceva sigur. Nu-mi e familiar. E mereu în mişcare.

E cel mai mare risc pe care mi l-am asumat vreodată.

Viitor anterior

De la: Madeline F. Whittier
Către: genericuser033@gmail.com
Subiect: Viitor anterior
Trimis: 10 iulie, 12:30

Când vei citi asta, ne vom fi cunoscut. Va fi fost perfect.

Olly

Camera cu soare e camera mea preferată din casă. E făcută aproape toată din sticlă – acoperiş de sticlă şi ferestre din sticlă mari de la podea la tavan, care dau în peluza perfect întreţinută din spatele casei.

Decorul camerei e ca un platou de filmare al unei păduri tropicale. E plin de plante tropicale false, luxuriante, care arată realist. Bananieri şi cocotieri încărcaţi de fructe de plastic şi plante de hibiscus cu flori false sunt împrăştiate peste tot. Există până şi un şuvoi de apă care susură şerpuind prin cameră, dar peşti nu există – cel puţin nu peşti adevăraţi. Mobila e din răchită vopsită în alb şi scorojită, arătând că a stat mult în soare. Pentru că se vrea o pădure tropicală, mama ţine o aerotermă care merge în permanenţă şi o briză uşor prea caldă umple camera.

De obicei ador camera asta, pentru că pot să-mi imaginez că sticla a căzut şi sunt Afară. Câteodată mă simt ca un peşte într-un acvariu.

Când ajung în cameră, Olly a reuşit să urce până la jumătatea peretelui din pietre, fixându-şi mâinile şi picioarele în scobituri. Când intru, pipăie o frunză mare de bananier între degete.

— Nu e adevărat, zice.

— Nu e adevărat, zic în acelaşi timp.

Dă drumul crengii, dar rămâne unde e pe perete. Pentru el, căţăratul e ca mersul pentru noi, restul oamenilor.

— Ai de gând să rămâi acolo? îl întreb, pentru că nu ştiu ce altceva să zic.

— Ar fi o posibilitate, Maddy. Carla mi-a zis că trebuie să stau cât mai departe posibil de tine, şi nu pare genul de doamnă pe care vrei s-o enervezi.

— Poţi să cobori, îi zic. Carla nu e aşa de înspăimântătoare cum pare.

— OK.

Alunecă fără niciun efort până pe podea. Îşi bagă mâinile în buzunare, îşi încrucişează picioarele la nivelul gleznelor şi se sprijină de perete. Nu cred că l-am văzut vreodată stând aşa nemişcat. Cred că încearcă să nu mă bage în sperieţi.

— Poate că ar trebui să intri, îmi spune el.

Atunci realizez că am rămas în pragul uşii, cu mâna pe clanţă. Închid uşa fără să-mi iau ochii de la el. Şi privirea lui îmi urmăreşte toate mişcările.

După toate conversaţiile de pe chat am crezut că-l cunosc, dar acum, când stă în faţa mea, nu mai sunt deloc sigură. E mai înalt decât credeam şi mult mai musculos, dar nu e mătăhălos. Are braţe subţiri, ca sculptate, iar bicepşii îi umplu mânecile tricoului negru. Pielea lui bronzată e de un măsliniu auriu. Ar fi plăcut să-l ating.

— Eşti diferit faţă de cum mă aşteptam să fii, mă trezesc zicând.

Rânjeşte şi o gropiţă i se formează chiar sub ochiul drept.

— Ştiu. Mai sexy, nu? E OK, poţi s-o spui.

Izbucnesc într-un râs zgomotos.

— Cum te descurci să cari mereu după tine ditamai siguranţa de sine?

— Datorită muşchilor, mi-o trânteşte, încordându-şi bicepşii şi ridicând dintr-o sprânceană într-un mod amuzant.

Mi se mai duc din emoţii, dar se întorc imediat când mă priveşte cum râd fără să spună nimic timp de câteva secunde prea lungi.

— Chiar ai părul foarte lung, zice. Şi n-ai zis niciodată că ai pistrui.

— Trebuia?

— Pistruii s-ar putea să fie o problemă.

Zâmbeşte şi gropiţa apare din nou. Drăguţ.

Mă duc spre canapea şi mă aşez. Se sprijină de peretele de piatră, în cealaltă parte a camerei.

— Sunt blestemul existenţei mele, zic, referindu-mă la pistrui.

Ăsta e un lucru tâmpit de zis, bineînţeles, blestemul existenţei mele fiind că sunt bolnavă şi nu pot să ies din casă. Ne dăm seama amândoi în acelaşi timp de lucrul ăsta şi ne punem din nou pe râs.

— Eşti amuzantă, zice el după ce râsetele se potolesc.

Zâmbesc. Nu m-am gândit niciodată la mine ca la o fată amuzantă, dar mă bucur că el mă consideră aşa.

Sunt câteva clipe stânjenitoare între noi, neştiind ce să mai zicem. Tăcerea ar fi mult mai puţin vizibilă pe chat. Am putea să dăm vina pe tot felul de distrageri. Dar acum, în viaţa reală, e de parcă avem amândoi nişte bule cu gânduri goale deasupra capetelor. De fapt, a mea nu e chiar goală, dar nu pot să-i spun ce ochi frumoşi are. Sunt de culoarea oceanului Atlantic, exact cum a spus. E ciudat, pentru că ştiam acest lucru, normal. Dar diferenţa dintre a şti şi a-i vedea în realitate e ca diferenţa dintre a visa că zbori şi a zbura.

— Asta-i o cameră foarte trăsnită, spune el, uitându-se în jur.

— Da. Mama a construit-o aşa ca să mă simt ca şi cum aş fi afară.

— Şi funcţionează?

— De cele mai multe ori, da. Am o imaginaţie excelentă.

— Chiar eşti de poveste. *Prinţesa Madeline şi Castelul de Sticlă.*

Tace din nou, de parcă încearcă să mă pregătească pentru ceva.

— Poţi să mă întrebi, îi zic.

Are un elastic de cauciuc negru în jurul încheieturii mâinii; trage de câteva ori de el înainte de a continua:

— De cât timp eşti bolnavă?

— Dintotdeauna.

— Ce s-ar întâmpla dacă ai ieşi afară?

— Mi-ar exploda capul. Sau plămânii. Sau inima.

— Cum poţi să glumeşti…?

Ridic din umeri.

— Cum pot să nu glumesc? În plus, încerc să nu-mi doresc lucruri pe care nu le pot avea.

— Eşti ca un maestru zen. Ar trebui să predai un curs.

— Ia mult timp până se învaţă, spun, zâmbindu-i la rândul meu.

Se ghemuieşte, apoi se aşază pe podea, cu spatele la perete, antebraţele sprijinite de genunchi. Chiar dacă stă nemişcat, simt o nevoie de a se mişca venind dinspre el. Băiatul ăsta este energie cinetică.

— Unde vrei cel mai mult să mergi, mă întreabă.

— În afară de cosmos?

— Da, Maddy, în afară de cosmos.

Îmi place cum spune „Maddy”, de parcă îmi spune aşa de o viaţă întreagă.

— Pe plajă. La ocean.

— Vrei să ţi-l descriu eu?

Aprob din cap cu mai multă putere decât m-aş fi aşteptat să o fac. Inima începe să-mi gonească, ca şi cum aş face ceva interzis.

— Am văzut poze şi filmuleţe, dar cum e de fapt să fii în apă? E ca şi cum ai face o baie într-o cadă gigantică?

— Cam aşa ceva, spune rar, gândindu-se. Nu, retractez. Să faci baie e relaxant. Să fii în ocean e înspăimântător. E ud şi rece, şi sărat, şi mortal.

Nu mă aşteptam la asta.

— Urăşti oceanul?

Zâmbeşte acum, intrând mai bine în subiect.

— Nu-l urăsc. Îl respect, continuă ridicând un singur deget. Respect. E realizarea supremă a Mamei Natură – e copleşitor, frumos, impasibil, ucigător. Gândeşte-te: cu toată apa aia şi tot poţi să mori de sete. Şi tot rolul valurilor este să-ţi tragă pământul de sub picioare ca să te îneci mai repede. Oceanul te-ar înghiţi întreg şi te-ar da afară cu un râgâit fără să ştie măcar că ai fost acolo.

— Dumnezeule, ţi-e frică de el!

— Nici măcar n-am ajuns la imenşii rechini albi sau la crocodilii de apă sărată.

— OK, OK, zic râzând şi făcându-i semn din mâini să se oprească.

— Nu e nimic de râs, continuă el cu o falsă seriozitate. Oceanul te va omorî, mai spune şi-mi face cu ochiul. Se pare că Mama Natură e o mamă groaznică.

Sunt prea ocupată să râd ca să mai pot zice ceva.

— Aşa, şi ce mai vrei să ştii?

— După toată treaba asta? Nimic!

— Ei, haide. Sunt un izvor de cunoaştere.

— OK, arată-mi una dintre schemele tale.

Cât ai clipi e în picioare şi începe să evalueze camera cu un ochi critic.

— Nu e suficient loc aici. Hai să ieşim să... se opreşte în mijlocul propoziţiei. Rahat, Maddy, îmi pare rău.

— Stop, îi zic.

Mă ridic în picioare şi îi fac un semn din mână să se oprească.

— Nu mă compătimi.

O spun pe un tot aspru, dar e ceva foarte important. Nu aş putea suporta mila venind din partea lui.

Trage de elasticul de cauciuc, îl înnoadă o dată, apoi îi dă drumul.

— Aş putea să stau într-o mână.

Se îndepărtează de perete şi se lasă pur şi simplu să alunece cu capul în jos, sprijinindu-se în mâini. E o mişcare atât de graţioasă şi lipsită de efort, încât mă cuprinde pe moment invidia. Cum o fi să ai atâta încredere în corpul tău şi în ce poate face el?

— E grozav, şoptesc eu.

— Nu suntem la biserică, îmi strigă şoptit înapoi, cu vocea uşor gâtuită de la statul cu capul în jos.

— Nu ştiu, simt nevoia să fiu silenţioasă, îi răspund.

Nu îmi răspunde. În loc de asta, închide ochii şi-şi ridică încet mâna stângă de pe podea, ţinând-o în aer. Stă aproape perfect nemişcat. Clipocitul apei şi respiraţia lui uşor îngreunată sunt singurele sunete din cameră. Tricoul îi

atârnă şi îi văd muşchii încordaţi de pe abdomen. Pielea are şi aici acelaşi bronz cald, auriu. Mă uit în altă parte.

— OK, poţi să te opreşti acum, zic.

E din nou în picioare înainte să apuc să clipesc.

— Ce altceva mai ştii să faci?

Îşi freacă mâinile şi îmi zâmbeşte larg.

După un salt peste cap înapoi e din nou jos lângă perete, sprijinindu-se de el şi închizându-şi ochii.

— Aşa, de ce mai întâi în cosmos? mă întreabă.

Ridic din umeri.

— Vreau să văd lumea, cred.

— Nu e ce înţeleg majoritatea oamenilor prin asta, îmi răspunde el zâmbind.

Dau din cap şi închid ochii, la rândul meu.

— Tu te simţi vreodată… încep eu, dar apoi uşa se deschide şi Carla dă buzna înăuntru ca să-l scoată afară pe Olly.

— Nu v-aţi atins, nu? întreabă ea cu mâinile în şolduri.

Deschidem amândoi ochii şi ne uităm unul la altul. Brusc, sunt hiperconştientă de corpul lui şi de al meu.

— N-a avut loc nicio atingere, confirmă Olly fără să-şi mute privirea de pe mine.

Ceva din tonul lui mă face să roşesc tare şi un val de căldură îmi traversează faţa şi pieptul.

Combustia spontană există. Sunt sigură de asta.

Un diagnostic

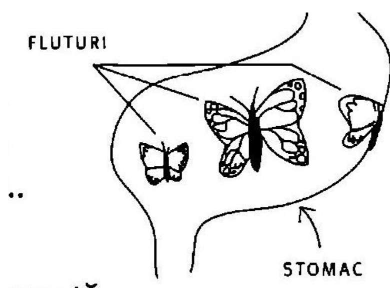
webdoc.com

RHOPALOCERIE ISTERICĂ ABDOMINALĂ

Afecţiunea de a avea unul sau mai mulţi fluturi monarhi care ţi-au pus stăpânire pe stomac.

CINE E PREDISPUS LA RIA?

Boala atinge cel puţin o adolescentă americană o dată la 30 de secunde.

SIMPTOME

Greaţă
Tahicardie
Inabilitate de concentrare
Întoarcerea pe dos a stomacului
Ameţeală

CAUZE

Episoadele de RIA sunt declanşate de obicei de contactul cu un subiect de interes romantic. Victimele RIA se plâng de simptome nu numai în timpul contactului, ci şi înainte şi după. Pacienţilor care suferă de cea mai acută formă a bolii li se poate declanşa un episod doar gândindu-se la subiectul lor de interes romantic. Combinată cu inabilitatea

de a-şi opri gândurile să fugă la respectivul subiect de interes, boala [citeşte mai mult]

Perspective

A doua zi dimineaţă, înainte să ajungă Carla, petrec exact treisprezece minute în pat convinsă că mă îmbolnăvesc. Ei îi ia exact şase minute ca să mă des-convingă. Îmi ia temperatura, tensiunea, îmi verifică ritmul bătăilor inimii şi pulsul, înainte să declare că sunt pur şi simplu îndrăgostită lulea.

— Simptomele clasice, zice ea.

— Nu sunt îndrăgostită. Nu pot să fiu îndrăgostită.

— Şi de ce nu?

— Ce sens ar avea? zic eu, gesticulând din mâini. Îndrăgostită? Eu? Ar fi ca şi când un critic culinar n-ar avea papile gustative. Ca şi când un pictor ar fi daltonist. Ca şi când…

— Ca şi când ai înota goală de una singură.

La asta nu pot să nu râd.

— Exact, aprob eu. Fără sens.

— Nu e fără sens, spune Carla şi mă priveşte serioasă. Doar pentru că nu poţi să treci prin toate experienţele, nu înseamnă că nu trebuie să treci prin câteva. În afară de asta, dragostea sortită eşecului face parte din viaţă.

— Nu sunt îndrăgostită, repet eu.

— Şi nu te-ai îmbolnăvit, mi-o întoarce ea. Aşa că nu ai niciun motiv să-ţi faci griji.

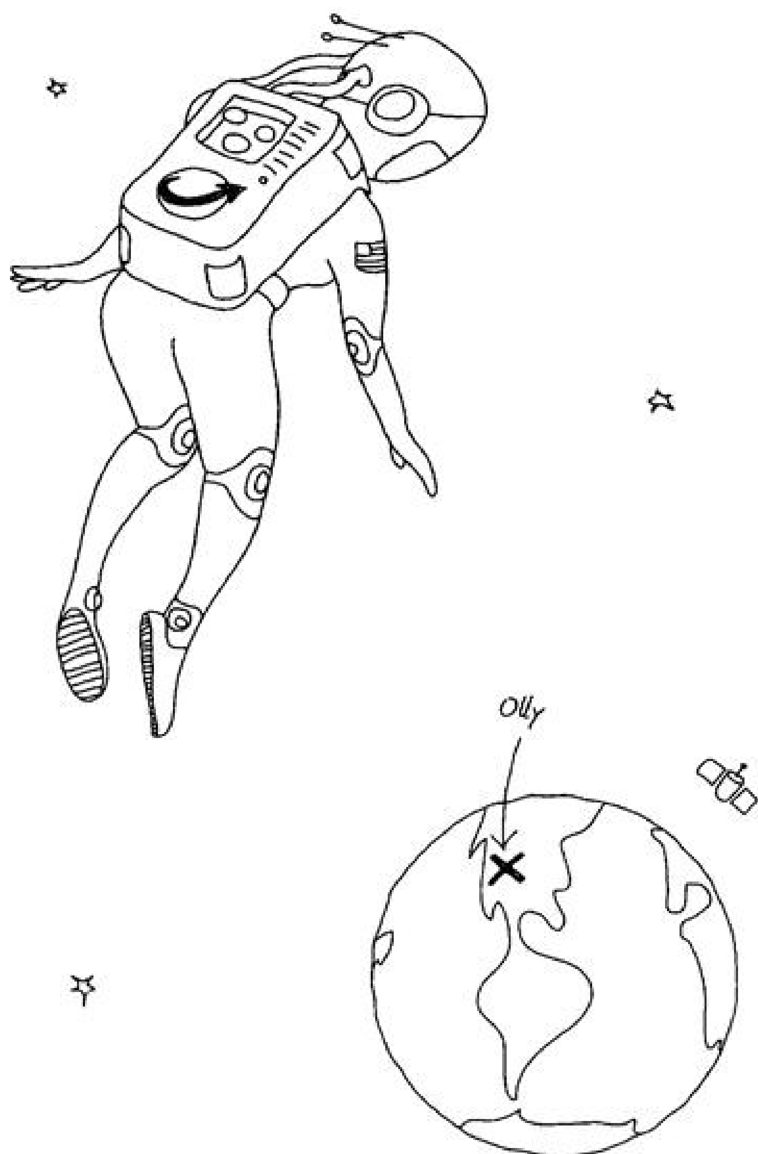
Restul dimineţii sunt prea distrasă ca să citesc sau ca să-mi fac temele. Deşi Carla mă tot asigură că nu sunt pe cale să mă îmbolnăvesc, mă surprind acordând prea multă atenţie corpului meu şi felului în care îl simt. Simt cumva furnicături în vârfurile degetelor? Simt de obicei asta? De ce mi se pare că nu pot să-mi recapăt suflul? Câte tumbe poate să facă un stomac înainte să se înnoade fără scăpare? O rog pe Carla să-mi mai verifice o dată toată funcţiile vitale şi rezultatele ies normale.

Până după-amiază devin conştientă că e foarte probabil ca dreptatea să fie de partea Carlei. S-ar putea nu să-ncep

să mă îndrăgostesc, dar să-nceapă să-mi placă de el. Să-mi placă cât se poate de mult. Încep să mă învârt prin casă fără niciun scop, văzându-l pe Olly peste tot. Îl văd în bucătărie prăjind o stivă de felii de pâine pentru cină. Îl văd în camera de zi suportând cu greu să se uite la *Mândrie şi prejudecată* alături de mine. Îl văd în dormitor dormind, îmbrăcat în negru din cap până-n picioare, pe canapeaua mea albă.

Şi nu doar pe Olly îl văd. Mă tot închipui zburând mult deasupra pământului. De la graniţa dintre atmosferă şi spaţiul cosmic pot să cuprind toată lumea. Privirea nu trebuie să mi se oprească la un perete sau la o uşă. Pot să văd începutul şi sfârşitul timpului. De-aici pot să văd infinitul.

Pentru prima oară după foarte multă vreme, îmi doresc mai mult decât am.

Olly

Ţara Minunilor

Şi dorinţa e cea care mă trage cu putere înapoi pe Pământ. Dorinţa asta mă sperie. E ca o buruiană care se împrăştie lent, chiar înainte să bagi de seamă. Înainte să-ţi dai seama, ţi-a cotropit exteriorul şi ţi-a umbrit ferestrele.

Îi trimit lui Olly un singur e-mail. Îi spun că sunt foarte ocupată weekendul ăsta. Trebuie să dorm ca lumea, îi zic. Trebuie să mă concentrez, zic. Îmi închid laptopul, îl scot din priză şi îl îngrop sub un morman de cărţi. Carla îşi ridică o sprânceană întrebătoare. Eu mi le las în jos pe ale mele, fără să-i dau vreo explicaţie.

Îmi petrec aproape toată ziua de sâmbătă chinuindu-mă cu multe calcule. Matematica e materia care îmi place cel mai puţin şi materia la care sunt cea mai slabă. Se poate ca aceste două fapte să aibă o legătură între ele. Seara încep să recitesc ediţia adăugită şi ilustrată a lui *Alice în Ţara Minunilor.* Abia o observ pe Carla strângându-şi lucrurile la sfârşitul zilei, pregătindu-se de plecare.

— V-aţi certat? mă întreabă, făcând un gest din cap înspre laptop.

Scutur din cap în semn că nu, dar nu mai adaug nimic.

Până duminică, nevoia de a-mi verifica e-mailul devine acută. Îmi imaginez poşta electronică năpădită de e-mailuri fără subiect din partea lui Olly. Oare mă întreabă Repede cinci chestii preferate? Simte nevoia unei companii ca să se refugieze departe de familia lui?

— Eşti OK, îmi spune Carla înainte să plece seara.

Mă sărută pe frunte, iar eu sunt din nou o fetiţă mică.

Îmi iau cartea pe canapeaua albă şi mă instalez comod. Carla are dreptate, bineînţeles. Sunt OK, dar exact ca Alice, încerc să nu mă pierd. Mă tot gândesc la vara aceea când am împlinit opt ani. Am petrecut atât de multe zile cu fruntea sprijinită de geamul ferestrei, rănindu-mă cu acea aşteptare zadarnică. La început n-am vrut decât să mă uit

pe fereastră. Dar apoi am vrut să ies din casă. Apoi am vrut să mă joc cu copiii din vecini, să mă joc cu copiii de pretutindeni, să fiu normală doar pentru o după-amiază, o zi, o viaţă.

Deci. Nu-mi verific e-mailul. De un lucru sunt sigură: să râvneşti nu duce decât la mai mult râvnit. Nu există vreun capăt pentru dorinţă.

Viaţa e scurtă ®

CRONICI CU *SPOILERE* DE MADELINE

ALICE ÎN ŢARA MINUNILOR DE LEWIS CARROLL

Atenţie, *spoiler:* Ai grijă la Regina de Inimă Roşie. O să-ţi ia capul.

Te face mai puternic

Niciun e-mail de la Olly. Nici măcar unul. Mi-am verificat până şi folderul de *spam.* Asta nu ar trebui să mă deranjeze şi nici nu sunt deranjată. Nu sunt deranjată prea tare. De dragul rigorii, reîncarc pagina de încă trei ori în decursul a două secunde. Poate că mesajul doar se ascunde undeva, blocat în spatele altuia.

Carla intră în cameră, când sunt pe cale să apăs *refresh* din nou.

— Nu credeam c-ai să fii în stare să dezgropi chestia aia, spune ea.

— Bună dimineaţa şi ţie, îi răspund, uitându-mă chiorâş la monitor.

Zâmbeşte şi-şi începe ritualul zilnic de despachetare a trusei medicale. De ce nu şi-o lasă aici peste noapte e un mister.

— De ce te încrunţi? Încă un filmuleţ cu pisici moarte?

Zâmbeşte larg, cu dinţii la vedere, aduce mult cu zâmbetul pisicii Cheshire. Dintr-o clipă în alta corpul o să-i dispară, lăsând în urmă doar un rânjet pe un cap plutitor.

— Olly nu mi-a scris niciun e-mail.

Cred că „perplex” e cuvântul care-i descrie expresia feţei.

— Tot weekendul, mai completez eu ca să o luminez.

— Înţeleg.

Îşi bagă stetoscopul în urechi, iar termometrul mi-l pune sub limbă.

— Tu i-ai scris lui?

— Daaa, îi răspund pe lângă termometru.

— Nu vorbi, dă din cap.

— Scuze.

Îşi dă ochii peste cap şi aşteaptă semnalul sonor.

— 37,7, spun şi îi întind termometrul. Practic, i-am spus să nu-mi scrie. Mă comport ridicol?

Îmi face semn să mă întorc ca să poată să-mi asculte plămânii, dar nu-mi răspunde.

— Cât de ridicol? îi dau eu înainte. Pe o scală de la unu la zece, unul fiind perfect raţional şi chibzuit, iar zece fiind absurd cu acte în regulă.

— Cam de 8, îmi răspunde fără să ezite.

Mă aşteptam să zică 12, aşa că 8 îmi pare o victorie. Îi spun şi ei, râde.

— Deci i-ai spus să nu-ţi scrie şi el nu ţi-a scris. Asta încerci să-mi zici?

— Păi nu i-am spus NU-MI SCRIE, clar şi apăsat. I-am spus doar că sunt ocupată.

Cred c-o să înceapă să mă ia peste picior, dar nu o face.

— De ce nu i-ai scris tu?

— Din cauza a ceea ce-am discutat. Îmi place de el, Carla. Mult. Prea mult.

Privirea de pe faţa ei spune: „Asta-i tot?”

— Chiar vrei să-ţi pierzi singurul prieten pe care l-ai avut vreodată de frica unei inimi puţin frânte?

Am citit multe, foarte multe cărţi despre inimi frânte. Niciuna nu a fost descrisă vreodată drept puţin frântă. Zguduită şi nimicită, da. Puţin frântă, nu.

Carla se lasă pe spate pe canapea.

— Încă nu ştii, dar asta va trece. E vorba doar de noutate şi de hormoni.

Poate că are dreptate. Vreau să aibă dreptate, ca să pot vorbi din nou cu el.

Se apleacă în faţă şi îmi face cu ochiul.

— Asta, şi faptul că e atrăgător.

— *Este* destul de atrăgător, nu? chicotesc eu.

— Draga mea, nu credeam că se mai fac aşa exemplare în ziua de azi.

Râd şi eu şi-mi imaginez o fabrică cu nişte Olly-i mici apărând de pe o linie de asamblare. Cum o să-i ţină nemişcaţi ca să-i ambaleze şi să-i expedieze?

— Dă-i înainte! zice Carla plesnindu-mă peste genunchi. Ai destule lucruri de care să-ţi fie frică. Dragostea nu poate să te omoare.

Nu da poate

Luni, 20:09

Madeline: Bună.

Olly: salut

Madeline: Ce mai faci? Cum ţi-a fost weekendul?

Olly: bine. bun

Olly: al tău?

Madeline: Bun, dar foarte plin. În mare, n-am făcut decât calcule infinitezimale.

Olly: ahh, calculul infinitezimal, matematica schimbării

Madeline: Uau. Deci n-ai glumit când ai spus că-ţi place matematica?

Olly: nu

Madeline: Îmi pare rău pentru acel e-mail.

Olly: pentru care parte?

Madeline: Pentru tot. Eşti supărat pe mine? Nu, da, poate?

Olly: nu da poate

Madeline: Nu cred că trebuie să foloseşti toate răspunsurile.

Olly: de ce l-ai trimis?

Madeline: M-am speriat.

Olly: de ce?

Madeline: De tine.

Madeline: Nici tu nu mi-ai scris.

Olly: n-ai vrut să-ţi scriu

Madeline:…

Olly: punctele de suspensie înseamnă că avem o pauză jenantă în conversaţie sau că te gândeşti la un răspuns?

Madeline: Ambele.

Madeline: De ce îţi place matematica aşa de mult?

Olly: de ce îţi plac cărţile aşa mult?

Madeline: Nu e acelaşi lucru.

Olly: de ce nu?

Madeline: Poţi să găseşti sensul vieţii într-o carte.

Olly: viaţa are un sens?

Madeline: Nu eşti serios.

Olly: posibil

Olly: în ce carte poţi să găseşti sensul vieţii?

Madeline: OK, poate nu într-o singură carte, dar dacă citeşti suficient de mult, o să ajungi acolo.

Olly: ăsta e planul tău?

Madeline: Păi, timpul necesar îl am.

Madeline:…

Olly: te gândeşti?

Madeline: Da. Am o soluţie pentru problema noastră.

Olly: ascult

Madeline: Hai să cădem de acord să fim doar prieteni, OK?

Olly: ok

Olly: dar nu mai tragi cu ochiul la muşchii mei

Madeline: Prieteni, Olly!

Olly: sau la ochii mei

Madeline: Nici nu mai vorbim despre pistruii mei.

Madeline: Sau despre părul meu.

Olly: sau despre buzele tale

Madeline: Sau despre gropiţa ta.

Olly: îţi place gropiţa mea?

Madeline: Prieteni!

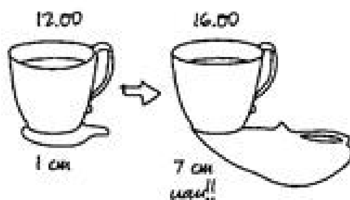
Olly: ok

Timp

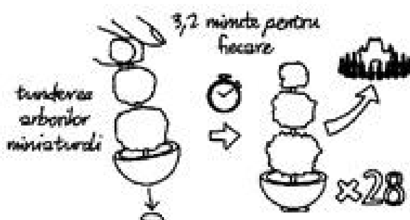
Carla ne pune să aşteptăm o săptămână până ne lasă să ne vedem din nou. Vrea să fie absolut sigură că statul în aceeaşi cameră cu Olly nu-mi declanşează vreun simptom. Chiar dacă sunt de acord că ar trebui să aşteptăm ca să fim sigure, săptămâna mi se pare interminabilă. Cumva sunt convinsă că timpul a încetinit, literalmente, nu doar metaforic, dar ăsta e un lucru care ar fi apărut pe primele pagini ale ziarelor.

42 NUMELE PROIECTULUI *Tehnici de scurgere a timpului* CARNET DE ÎNSEMNĂRI NR. *29*

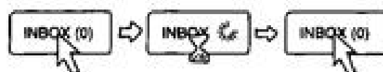
EXERCIȚIUL A
măsoară umbrele

EXERCIȚIUL B
observă cum se usucă lipiciul

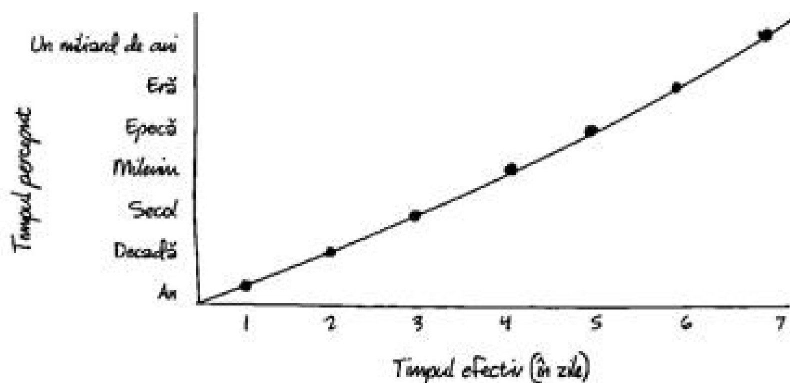
EXERCIȚIUL C
reîncarcă pagina de e-mail

EXERCIȚIUL D
rearanjează cărțile

GRAFIC: PERCEPȚIA TIMPULUI VS. TIMPUL EFECTIV

SEMNĂTURA

AM LUAT LA CUNOȘTINȚĂ

Oglindă, oglinjoară

După o epocă, săptămâna se încheie în sfârşit. Sunt zvăpăiată şi încerc să nu fiu. E mai dificil decât ţi-ai putea imagina. Încercând să nu zâmbeşti, nu ajungi decât să zâmbeşti şi mai mult.

Carla mă priveşte în timp ce mă chinui să aleg cu ce să mă îmbrac. Nu e ceva care să mă fi preocupat prea mult până acum. De fapt, nu m-a preocupat deloc. Garderoba mea constă în întregime din tricouri albe şi blugi. Blugii sunt aranjaţi după model – drepţi, *skinny*[12], *boot cut*[13], largi, cei ridicol denumiţi *boyfriend*[14]. Tenişii mei – toţi de la Keds, toţi albi – sunt adunaţi într-o grămadă în colţul din spatele dulapului. Nu port aproape niciodată încălţări prin casă şi acum nu sunt sigură că voi găsi o pereche care să-mi vină. Scotocind prin grămadă, găsesc un pantof pentru piciorul stâng şi unul pentru cel drept de aceeaşi mărime. Îmi vin, dar la limită. Mă postez în faţa oglinzii. Bluza ar trebui să ţi se asorteze cu încălţămintea sau geanta? Este albul cea mai bună culoare pentru pielea mea mulatră? Îmi propun să ţin minte să fac nişte cumpărături mai târziu. Voi cumpără un tricou în fiecare culoare disponibilă până când îl voi găsi pe cel care mi se potriveşte cel mai bine.

O întreb pe Carla pentru a cincea oară dacă mama a plecat.

— O ştii pe maică-ta, îmi răspunde. A întârziat ea vreodată în toată viaţa ei?

Mama mea crede în punctualitate cum alţi oameni cred în Dumnezeu. Timpul este preţios, spune ea, şi nu e politicos să iroseşti timpul altcuiva. Nu am voie să întârzii nici la cinele de vineri.

Mă privesc în oglindă, îmi schimb fără motiv tricoul cu decolteu în formă de „V” cu altul cu un decolteu rotund,

---

[12] „Strâmţi”.
[13] „Uşor evazaţi”.
[14] „Prieten”.

mai adânc. Sau nu fără motiv. Ci ca să am ceva de făcut în timp ce-l aştept pe Olly.

Îmi doresc din nou să pot vorbi cu mama despre asta. Vreau s-o întreb de ce îmi pierd răsuflarea când mă gândesc la el. Vreau să-i împărtăşesc zvăpăiala mea. Vreau să-i povestesc toate lucrurile amuzante pe care le zice Olly. Vreau să-i spun cum nu reuşesc să nu mă gândesc la el, deşi am încercat. Vreau s-o întreb dacă aşa a simţit şi ea la început cu tata.

Îmi spun că e OK. Nu m-am îmbolnăvit după ultima vizită pe care mi-a făcut-o şi cunoaşte regulile – fără atingeri, procesul de decontaminare complet, fără vizite, chiar şi numai dacă suspectează că s-ar putea îmbolnăvi în viitorul apropiat.

Îmi spun că nu fac niciun rău dacă o mint pe mama. Îmi spun că n-o să mă îmbolnăvesc. Îmi spun că nu e niciun rău într-o prietenie.

Şi că are dreptate Carla, dragostea nu poate să mă omoare.

Prognoză

Olly e din nou pe perete când intru în cameră. De data asta a urcat până sus.

— Nu-ţi amorţesc niciodată vârfurile degetelor? îl întreb.

— Le-am trecut pe un regim de antrenament intensiv, îmi răspunde, zâmbindu-mi.

Stomacul îmi face un fel de mic salt, o chestie cu care va trebui să mă obişnuiesc, având în vedere că pare a fi un efect secundar când dau ochii cu el.

Ieri am stat în camera asta cât mi-am făcut temele. Ştiu că e exact la fel cum am lăsat-o, dar arată şi o simt diferit. Camera e mult mai vie când e Olly în ea. Dacă toate plantele şi copacii falşi ar prinde viaţă acum, nu aş fi surprinsă.

Mă îndrept înspre canapea şi mă instalez în cel mai îndepărtat colţ de el.

Se dă jos de pe perete, se aşază turceşte şi îşi sprijină spatele de zid.

Îmi pun picioarele sub mine, îmi aranjez claia de păr, îmi încrucişez mâinile în poală. Ce anume din a fi împreună cu el în aceeaşi cameră mă face să fiu atât de conştientă de corpul meu, cu toate părţile sale? Mă face să fiu conştientă până şi de pielea mea.

— Azi porţi încălţări, observă el.

În mod clar e un bun observator, genul de băiat care ar şti dacă ai muta un tablou sau ai aduce o vază nouă în cameră.

Mă uit în jos spre tenişii mei.

— Am nouă perechi fix modelul ăsta.

— Şi te plângi de alegerile mele vestimentare?

— Tu nu porţi decât negru! Arăţi sepulcral!

— Am nevoie de un dicţionar când vorbesc cu tine.

— Care aparţine sepulcrului, privitor la sepulcru.

— O definiţie nu prea m-ajută.

— Practic, eşti un înger al morţii.

Îmi rânjeşte.

— M-a dat de gol coasa, aşa-i? Am crezut c-am ascuns-o atât de bine.

Îşi tot schimbă poziţia. Acum stă lungit pe spate, cu genunchii îndoiţi şi mâinile încrucişate sub cap.

Mă foiesc din nou fără motiv, îmi trag genunchii la piept şi-mi încolăcesc braţele în jurul lor. Corpurile noastre poartă o conversaţie a lor, separată şi independentă de noi. Asta e diferenţa dintre prietenie şi altceva? Conştientizarea asta a prezenţei lui?

Filtrele de aer îşi continuă ciclul, scoţând un zumzet pe care îl acoperă sunetul ventilatorului.

— Cum funcţionează? întreabă el în timp ce ochii-i scanează tavanul.

— E un sistem industrial. Ferestrele sunt închise etanş, astfel încât aerul nu vine decât prin filtrele de pe acoperiş. Nimic peste 0,3 microni nu intră. De asemenea, sistemul de circulaţie schimbă tot aerul din casă o dată la patru ore.

— Uau.

Îşi întoarce capul ca să mă privească şi pot să-l văd încercând să accepte cât sunt de bolnavă. Îmi întorc privirea.

— Totul e făcut cu banii primiţi în urma procesului, spun şi, înainte să aibă răgazul să întrebe, continui: Camionagiul care i-a omorât pe tatăl şi pe fratele meu a adormit la volan. Lucrase trei schimburi la rând. Firma lui s-a înţeles cu mama.

Îşi întoarce din nou capul înspre tavan.

— Îmi pare rău.

— E ciudat, pentru că eu nu prea mi-i mai amintesc. De fapt, nu mi-i amintesc deloc.

Încerc să ignor emoţiile care ies la suprafaţă când mă gândesc la ei. E o tristeţe, care nu e tocmai tristeţe, şi mai e şi vină.

— E dubios să-ţi fie dor de ceva de care n-ai avut niciodată parte, sau nu-ţi aminteşti să fi avut parte, în orice caz.

— Nu-i aşa dubios, spune el.

Stăm amândoi în linişte iar el închide ochii.

— Tu te întrebi vreodată cum ar fi viaţa ta dacă ai putea să schimbi un singur lucru?

De obicei nu, dar încep s-o fac. Cum ar fi dacă n-aş fi bolnavă? Cum ar fi fost dacă tatăl şi fratele meu n-ar fi murit? Fără să mă întreb lucruri imposibile am reuşit să fiu oarecum zen.

— Toată lumea crede că e specială, spune el. Fiecare e un fulg de zăpadă, nu? Toţi suntem unici şi complicaţi. Nu putem niciodată cunoaşte sufletul uman şi aşa mai departe, nu?

Dau din cap încet, convinsă că sunt de acord cu ce spune acum, dar, în aceeaşi măsură, convinsă că n-o să fiu deloc de acord cu ceea ce urmează să zică.

— Eu cred că ăsta-i un nonsens. Nu suntem fulgi de zăpadă. Suntem doar ieşirile corespunzătoare unui set de intrări într-un proces.

Încetez să-l aprob din cap.

— Ca un fel de formulă?

— Exact ca o formulă, spune în timp ce se sprijină în coate şi mă priveşte. Cred că sunt una sau două intrări care contează cel mai mult. Le descifrezi pe astea şi descifrezi întreaga persoană. Poţi să prezici orice despre ea.

— Pe bune? Ce urmează să zic?

Îmi face cu ochiul.

— Mă consideri o brută, un eretic, un…

— Un trăsnit, îl ajut eu. Tu chiar crezi că suntem nişte ecuaţii matematice?

— Posibil, zice, lungindu-se din nou pe spate.

— Dar de unde să ştii ce intrare trebuie modificată? îl întreb.

Oftează lung, un oftat plin de suferinţă.

— Mda, asta-i problema. Chiar dacă ai putea să-ţi dai seama pe care s-o modifici, cât de mult s-o modifici atunci? Şi dacă nu poţi s-o modifici suficient de bine? Atunci n-ai putea să prezici noile ieşiri. Ai putea să faci mai mult rău.

Se ridică din nou.

— Imaginează-ţi totuşi, dacă ai putea modifica exact intrările potrivite, ai putea să repari lucrurile încă dinainte să se defecteze.

Spune această ultimă parte încet, dar cu frustrarea cuiva care încearcă deja de ceva vreme să rezolve aceeaşi problemă nerezolvabilă. Privirile ni se întâlnesc, iar el pare jenat, ca şi cum ar fi dezvăluit mai mult decât ar fi vrut.

Se întinde pe spate şi-şi acoperă ochii cu un braţ.

— Problema e teoria haosului. Sunt prea multe intrări în formulă şi până şi cele mai mici dintre ele au o importanţă mai mare decât te aştepţi. Niciodată nu le poţi măsura cu suficientă precizie. Dar! Dacă ai reuşi, ai putea să găseşti o formulă să prezici vremea, viitorul, oamenii.

— Dar teoria haosului spune că nu poţi?

— Dap.

— Şi aveai nevoie de o întreagă ramură a matematicii să-ţi spună că oamenii sunt imprevizibili?

— Nicio noutate pentru tine, nu?

— Cărţi, Olly! Am învăţat-o din cărţi!

Râde, se rostogoleşte într-o parte şi mai râde puţin. E contagios şi încep şi eu să râd, întregul meu corp îi răspunde. Aştept să apară gropiţa, căreia se presupune că nu ar mai trebui să îi acord atenţie. Vreau să-mi pun degetul pe ea şi el să zâmbească aşa o veşnicie.

Poate că nu putem să prezicem totul, dar unele lucruri le putem prezice. De exemplu, cu siguranţă mă voi îndrăgosti de Olly.

Aproape sigur va fi un dezastru.

Dicţionarul Madeline

obsesie, obsesii, s. f.

1. Interes extrem de ridicat (şi perfect justificat) pentru ceva (sau cineva) extrem de interesant. [2015, *Whittier]*

Secrete

Permanentele discuţii pe chat cu Olly îşi spun cuvântul. Nu adorm doar în timpul unei nopţi de film cu mama, ci chiar în timpul a două. Începe să-şi facă griji că ceva nu e în regulă, că sistemul meu imunitar e în primejdie cumva. Îi spun că e mai simplu de-atât. Pur şi simplu nu dorm suficient. Având în vedere situaţia noastră, cred că înţeleg de ce creierul ei de doctor ajunge imediat la cel mai rău caz posibil. Îmi spune ceea ce ştiu deja, lipsa de somn nu e bună pentru cineva aflat în starea mea. Promit să fiu cuminte. În acea noapte stau cu el pe chat doar până la 2, în loc de ora noastră obişnuită – 3.

Mă simt ciudat să nu vorbesc cu mama despre ceva, *cineva* care devine foarte important pentru mine. Eu şi mama începem să ne depărtăm una de alta, dar nu pentru ca am petrece mai puţin timp împreună. Şi nici pentru că Olly i-ar lua locul. Ne depărtăm una de alta întrucât, pentru prima oară în viaţa mea, am un secret de ţinut.

Vă mulţumim pentru cumpărăturile făcute

Email

COMPOSE

INBOX
SENT MAIL
DRAFTS
TRASH
MORE ▾

1 din 2,902

Vă mulţumim pentru cumpărăturile făcute la BlueTag

Serviciul clienţi BlueTag
către mine

METODA DE PLATĂ
Pauline Whittier
Visa **** **** **** 4492
Total: 236,19$

ARTICOL	DESCRIERE	CANT.	PREŢ
	Tricou clasic (Portocaliu înviorător)	1	29.99$
	Tricou clasic (Albastru extatic)	1	29.99$
	Tricou clasic (Verde-muşchi fermecător)	1	29.99$
	Tricou clasic (Ocru apăsător)	1	29.99$
	Tricou clasic (Negru nerăbdător)	1	29.99$
	Tricou clasic (Alb surescitabil)	1	29.99$
	Tenişi de pânză (Albastru năucitor)	1	54.99$

Numerologie

NUMĂRUL DE:
minute cât i-a luat tatălui lui Olly să înceapă să ţipe după ce a ajuns acasă aseară:
8

boscorodeli legate de nenorocita de friptură care a fost lăsată din nou prea mult pe foc:
4

scuze pe care şi le-a cerut mama lui Olly:
6

de câte ori tatăl lui Olly a făcut-o pe Kara o ciudată nenorocită pentru că poartă ojă neagră:
2

minute cât i-a luat mamei lui Olly să-i şteargă oja Karei:
3

de câte ori a menţionat tatăl lui Olly că ştie că cineva i-a tot băut din nenorocitul de whisky:
5

că e cel mai deştept din casă:
2

că nimeni nu ar trebui să uite că el aduce toţi banii în casă:

2

glume pe care e nevoie să le fac pentru ca Olly să se simtă oarecum mai bine când intră pe chat la 3 noaptea:
5

de câte ori scrie „nu contează” în timpul conversaţiei noastre pe chat:
7

ore de somn de care am avut parte azi-noapte:
0

ţigări pe care Kara le-a îngropat în grădină azi-dimineaţă
4

vânătăi vizibile pe mama lui Olly:
0

vânătăi invizibile:
incert

ore până când îl văd din nou pe Olly:
0,5

Olly zice

Nu-l găsesc pe perete când ne vedem a doua zi. În schimb, îl găsesc în ceea ce am început să cred că e poziţia lui de repaus: săltându-se uşor pe vârfurile picioarelor, cu mâinile înfundate în buzunare.

— Bună, spun din pragul uşii, aşteptând ca stomacul meu să-şi termine dansul nebunesc pe care-l face la vederea lui Olly.

— Bună şi ţie.

Vocea lui e scăzută şi puţin aspră, de la lipsa de somn.

— Mersi c-ai stat la poveşti azi-noapte, spune el şi mă urmăreşte cu privirea toată distanţa pe care o parcurg până la canapea.

— Oricând.

Vocea mea e şi ea răguşită şi scăzută. Arată mai palid decât de obicei iar umerii îi sunt uşor căzuţi în faţă, dar continuă să se mişte.

— Câteodată îmi doresc să dispar pur şi simplu şi să-i las, mărturiseşte el ruşinat.

Aş vrea să spun ceva, nu orice, ci ceva *perfect* care să-l aline, să-l facă să uite de familie pentru câteva minute, dar nu găsesc ce. De asta se ating oamenii. Câteodată, cuvintele pur şi simplu nu sunt suficiente.

Privirile ni se întâlnesc şi, de vreme ce nu pot să-l îmbrăţişez, mă strâng pe mine în braţe.

Ochii lui rătăcesc de-a lungul feţei mele de parcă ar încerca să-şi amintească ceva.

— De ce mi se pare că te cunosc din totdeauna? mă întreabă.

Nu ştiu de ce, dar şi eu simt la fel. Se opreşte din bâţâit, luând decizia, oricare ar fi fost ea, pe care avea nevoie s-o ia.

Zice că lumea ţi se poate schimba într-o singură clipă.

Zice că nimeni nu e nevinovat, poate doar tu, Madeline Whittier.

Zice că tatăl lui nu a fost dintotdeauna aşa.

Teoria haosului

Olly cel de 10 ani şi tatăl lui stau la barul din bucătăria fostului lor apartament de lux din New York. E Crăciunul, aşa că poate ninge afară, sau poate tocmai s-a oprit ninsoarea. Asta e o amintire, deci detaliile sunt puţin incerte.

Tatăl lui tocmai a făcut ciocolată caldă proaspătă. E un *connoisseur*[15] şi se mândreşte cu faptul că o face de la zero. Topeşte efectiv tablete de ciocolată pentru gătit şi foloseşte „în proporţie de sută la sută grăsimea” din laptele integral pe care îl pune. Ia cana preferată a lui Olly, toarnă un strat de ciocolată şi adaugă 180 ml de lapte adus până în punctul de fierbere, pe plită – niciodată la microunde. Olly amestecă laptele şi ciocolata în timp ce tatăl lui scoate din frigider frişca, de asemenea proaspăt preparată. Frişca e doar puţin îndulcită, acel soi de dulce care te face să vrei mai mult. Pune o lingură straşnică, poate chiar două în cana lui Olly.

Olly ia cana şi suflă în ea, în frişca care a început deja să se topească. Alunecă pe suprafaţa lichidului ca un aisberg în miniatură. Trage cu ochiul spre tatăl lui pe deasupra cănii, încercând să aprecieze în ce dispoziţie e.

În ultima vreme, dispoziţiile au fost proaste, mai rele decât în mod obişnuit.

— Newton s-a înşelat, spune tată lui acum. Universul nu e determinist.

Olly îşi leagănă picioarele. Îi place când tatăl lui îi vorbeşte aşa, ca de la „bărbat la bărbat”, de parcă ar fi adult, chiar dacă nu înţelege întotdeauna ce-i spune. Au avut mai multe astfel de conversaţii de când tatăl lui a fost suspendat de la locul de muncă.

— Ce-nseamnă asta? întreabă Olly.

Tatăl lui aşteaptă mereu ca Olly să-l întrebe înainte să înceapă să-i explice.

---

[15] „Cunoscător”.

— Înseamnă că nu întotdeauna un lucru duce la alt lucru, spune el şi soarbe din ciocolata caldă.

Cumva, tatăl lui nu suflă niciodată înainte să bea dintr-un lichid fierbinte. Se năpusteşte direct asupra lui.

— Înseamnă că poţi să faci corect fiecare *nenorocit* de lucru, şi viaţa ta să se transforme totuşi într-un rahat.

Olly ţine în gură duşca de ciocolată caldă şi se uită fix la cana sa.

În urmă cu câteva săptămâni, mama i-a explicat că tata va sta acasă pentru o vreme, până când se vor rezolva lucrurile la serviciul lui. N-a vrut să-i spună ce era de rezolvat, dar Olly a auzit prin casă cuvinte precum „fraudă” şi „investigaţie”. Nu ştia exact ce înseamnă vreunul dintre ele, ştia doar că tatăl lui părea să îi iubească, pe Olly, pe Kara şi pe mama lor, mai puţin decât înainte. Şi cu cât părea să-i iubească mai puţin, cu atât încercau ei să devină mai demni de iubit.

Sună telefonul şi tatăl lui se grăbeşte să ajungă la el.

Olly dă pe gât gura de ciocolată caldă şi ascultă.

Mai întâi, tatăl lui îşi foloseşte tonul de serviciu, cel care e şi furios şi relaxat în acelaşi timp. În cele din urmă, tonul lui se transformă într-unul furios pur şi simplu.

— Mă dai afară? Tocmai ai spus că tâmpiţii ăia m-au scos curat.

Olly se trezeşte că se înfurie şi el, în numele tatălui său. Lasă cana jos şi se dă jos de pe scaun.

Tatăl măsoară camera în lung şi-n lat. Faţa lui e o furtună.

— Nu mă interesează *nenorociţii* de bani. Nu-mi face asta, Phil. Dacă mă dai afară, toată lumea o să creadă că…

Se opreşte din mers şi îşi îndepărtează telefonul de lângă ureche. Tace îndelung.

Olly stă şi el locului, sperând că ceea ce urmează să zică Phil va repara totul.

— Dumnezeule. Nu puteţi să-mi faceţi asta. N-o să mai vrea nimeni să aibă de-a face cu mine după treaba asta.

Olly vrea să se apropie de tatăl lui şi să-i spună că totul va fi bine, dar nu poate. Îi e prea frică. Se strecoară afară din cameră, luându-şi cu el ciocolata caldă.

Prima oară când tatăl lui Olly s-a îmbătat într-o după-amiază, beţie cruntă, beţie-cu-strigăte-din-toţi-rărunchii, beţie-din-care-nu-ţi-aminteşti-nimic-a-doua-zi, nu s-a întâmplat decât câteva luni mai târziu. Stătuse toată ziua acasă, certându-se cu televizorul la care rulau emisiuni de ştiri financiare. Unul dintre prezentatori a pomenit numele fostei sale companii, iar tatăl lui s-a dezlănţuit. Şi-a turnat whisky într-un pahar înalt, apoi a adăugat votcă şi gin. A amestecat băuturile cu o linguriţă cu coadă lungă, până când mixul şi-a pierdut culoarea palidă de ambră dată de whisky şi arăta acum a apă.

Olly a urmărit cum păleşte culoarea în pahar şi şi-a amintit de ziua în care tatăl lui a fost concediat şi cum i-a fost prea frică să-l consoleze. Dacă ar fi făcut-o, lucrurile ar fi stat altfel acum? Cum ar fi fost dacă?

Şi-a amintit cum tatăl lui i-a spus că un lucru nu duce întotdeauna la alt lucru.

Şi-a amintit cum stătea la barul din bucătărie şi amesteca laptele şi ciocolata laolaltă. Cum a devenit ciocolata albă, iar laptele, maro, şi cum uneori nu poţi să „dezamesteci” lucrurile, indiferent cât de mult ai vrea.

71 NUMELE PROIECTULUI Formula lui Olly CARNET DE ÎNSEMNĂRI NR. 30

Găsiți Z în următoarea ecuație

X + Y = Z

Unde X este necunoscută și de necunoscut,
iar Y este necunoscută și de necunoscut.

SEMNĂTURA

AM LUAT LA CUNOȘTINȚĂ

Poveste despre două Maddy

— Mama ta m-a întrebat dacă am observat ceva diferit la tine în ultima vreme, spune Carla din celălalt colţ al livingului.

Mă uit la primul film din seria *Misiune: Imposibilă,* cu Tom Cruise. Joacă rolul unui super-spion, Ethan Hunt, care duce o viaţă dublă, triplă, câteodată chiar cvadruplă. Am ajuns aproape de final, când Ethan tocmai se demaschează, literalmente, ca să-i prindă pe tipii cei răi.

Carla mai repetă o dată, mai tare de data asta.

— Şi ai observat? o întreb chiar când Ethan îşi dă jos masca incredibil de realistă pentru a-şi dezvălui adevărata faţă.

Îmi aplec capul într-o parte pentru o mai bună perspectivă.

Carla îmi smulge telecomanda din mână şi apasă pe butonul de pauză. Aruncă telecomanda într-un colţ al canapelei.

— Ce s-a-ntâmplat? o întreb, simţindu-mă vinovată că am ignorat-o.

— Tu. Şi băiatul ăla.

— Ce vrei să zici?

Oftează şi se aşază.

— Am ştiut că-i o greşeală să vă las să vă întâlniţi.

Acum mi-a captat toată atenţia.

— Ce-a zis mama?

— Ai contramandat o seară de filme cu ea?

Ştiam că nu trebuia să fac asta. A părut atât de rănită şi dezamăgită, dar n-am vrut să aştept până după 9 să intru pe chat cu Olly. Nu mă mai satur să vorbesc cu el. Debordez de atâtea cuvinte. Nu o să se termine niciodată lucrurile pe care vreau să i le spun.

— Şi-a mai zis că eşti neatentă tot timpul. Şi ţi-ai comandat o mulţime de haine. Şi pantofi. Şi aproape te-a bătut la un joc la care câştigi mereu.

Of.

— Bănuieşte ceva?

— De-asta îţi faci griji? Ascultă ce-ţi spun. Mama ta îţi duce dorul. E singură fără tine. Ar fi trebuit să vezi ce faţă avea când a vorbit cu mine.

— Eu, doar…

— Nu, spune ridicând mâna. Nu poţi să-l mai vezi.

Apucă telecomanda de care s-a descotorosit şi o strânge între palme, uitându-se oriunde altundeva, dar nu la mine.

Panica îmi face inima să gonească.

— Carla, te rog. Te rog, nu mi-l lua.

— Nu-i al tău!

— Ştiu…

— Nu, nu ştii. Nu-i al tău. Poate că are timp pentru tine acum, dar o să înceapă în curând şcoala. O să cunoască vreo fată şi atunci o să fie Olly *al ei.* Mă-nţelegi?

Ştiu că nu încearcă decât să mă protejeze, exact la fel cum încercam şi eu să mă protejez acum câteva săptămâni, dar vorbele ei mă fac să-mi dau seama că inima din pieptul meu e un muşchi ca oricare altul. Poate să doară.

— Înţeleg, îi răspund încet.

— Petrece nişte timp cu mama ta. Băieţii vin şi pleacă, dar mamele sunt pe vecie.

Sunt sigură că a mai rostit exact aceste cuvinte pentru Rosa ei.

— Bine.

Îmi întinde telecomanda. Ne uităm amândouă la ecranul nemişcat.

Se ridică sprijinindu-şi palmele de genunchi.

— Ai vorbit serios? o întreb când a ajuns deja pe la jumătatea camerei.

— În legătură cu ce?

— Ai spus că dragostea nu poate să mă omoare.

— Da, dar o poate omorî pe maică-ta.

Îi iese un zâmbet slab. Îmi ţin respiraţia, aşteptând.

— OK, bine. Poţi să-l mai vezi în continuare, dar trebuie să-ţi bagi un pic minţile în cap. Înţelegi?

Dau din cap în semn că sunt de acord şi opresc televizorul. Ethan Hunt dispare.

Îmi petrec restul zilei în camera cu soare, departe de Carla. Nu sunt supărată pe ea, dar nici nu sunt ne-supărată. Toate îndoielile mele de a-l ţine pe Olly secret faţă de mama s-au evaporat. Nu-mi vine să cred că o contramandare a unei seri cu ea aproape a dus la a nu-l mai vedea vreodată pe Olly. Înainte îmi făceam griji că am secrete faţă de ea. Acum îmi fac griji că nu pot să am niciun fel de secret. Ştiu că nu e supărată că mi-am cumpărat haine noi. E supărată că nu i-am cerut părerea şi le-am cumpărat în culori la care nu se aştepta. E supărată din cauza schimbării pe care nu o vedea la orizont. Mă irită, dar, în acelaşi timp, o înţeleg. A avut de ţinut sub control atât de multe lucruri ca să fiu în siguranţă în bula mea…

Şi nu greşeşte. Am *fost* cu capul în altă parte când eram cu ea, mintea mea trecând în permanenţă pe frecvenţa Radio Olly. Ştiu că nu greşeşte. Dar tot mă irită. Nu e distanţarea o parte din maturizare? Nu am dreptul la o cât de mică normalitate de acest gen?

Cu toate astea, mă simt vinovată. Mi-a dedicat toată viaţa ei. Cine sunt eu să arunc aşa ceva la gunoi la primele semne de dragoste?

Carla mă găseşte în cele din urmă pentru verificarea de la ora 16:00.

— Există ceva ca un început brusc de schizofrenie? o întreb.

— De ce? Asta ai?

— Poate.

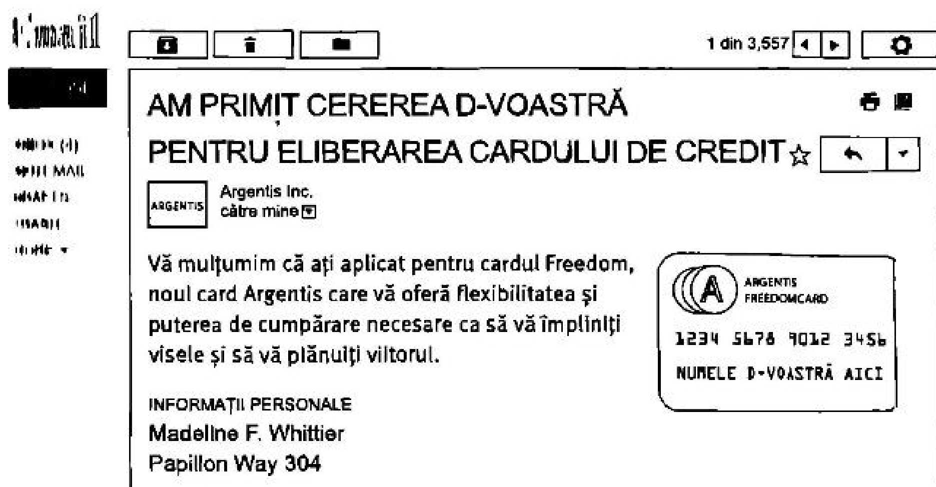
— Acum vorbesc cu Maddy cea bună sau cu Maddy cea rea?

— Incert.

Mă mângâie pe mână.

— Fii bună cu mama ta. Eşti tot ce are pe lume.

Card Freedom[16]

[16] *Freedom* înseamnă „libertate” în engleză.

Cu susul în jos

Oamenii normali se plimbă în sus şi-n jos când sunt agitaţi. Olly defilează.

— Olly! E doar un simplu stat în mâini! La perete. O să fiu bine.

Mi-a luat o oră să-l conving să-mi arate cum se face.

— Nu ai suficientă forţă în încheieturile mâinilor şi în partea superioară a corpului, bombăne el.

— Ai mai zis-o pe-asta. În plus, sunt puternică, spun şi-i arăt un biceps încordat. Pot să împing din poziţia culcat greutatea mea în cărţi.

La asta zâmbeşte puţin, apoi, slavă Domnului, se opreşte din măsurat încăperea cu pasul. Trage şi pocneşte din elastic, în timp ce ochii lui îmi scanează tot corpul, criticându-mi în gând lipsa de rezistenţă fizică.

Dau ochii peste cap cât de dramatic cu putinţă.

— Bine, oftează el, la fel de dramatic. Ghemuit!

Îmi arată cum se face.

— Ştiu şi eu cum…

— Concentrează-te.

Mă las pe vine.

Din cealaltă parte a camerei îmi verifică postura şi mă instruieşte ce ajustări să-i fac – mâinile la treizeci de centimetri distanţă una de alta, braţele drepte cu coatele lipite de genunchi, degetele răsfirate –, până ajung în poziţia potrivită.

— Acum, spune el, mută-ţi greutatea în faţă, doar puţin, până când degetele de la picioare ţi se desprind de podea.

Îmi mut greutatea prea mult în faţă şi mă rostogolesc peste cap până ajung pe spate.

— Hmm, zice şi îşi strânge apoi buzele.

Se străduieşte să nu râdă, dar gropiţa lui trădătoare îl dă de gol. Revin în poziţie.

— Mai multă balansare, mai puţină basculare.

— Am crezut că asta fac.

— Nu tocmai. OK, acum, uită-te la mine, spune lăsându-se pe vine. Mâinile la 30 cm distanţă, coatele lipite de genunchi, degetele răsfirate. Apoi încet, încet mută-ţi greutatea în faţă înspre umeri – fă să se ridice vârfurile alea de pe podea – şi apoi împinge-te pur şi simplu în sus.

Se ridică în mâini fără niciun efort, cu graţia lui obişnuită. Iarăşi sunt izbită de cât de liniştit arată în timp ce se mişcă. Asta-i ca o meditaţie pentru el. Corpul său reprezintă evadarea lui din lume, în timp ce eu sunt captivă într-al meu.

— Vrei să-ţi mai arăt o dată? mă întreabă, în timp ce pluteşte ajungând din nou în picioare.

— Nu, nu.

Nerăbdătoare, îmi împing greutatea în umeri după cum am fost instruită, dar nu se întâmplă nimic. Nu se întâmplă nimic timp de aproximativ o oră. Jumătatea inferioară a corpului meu rămâne ferm ancorată de podea, în timp ce braţele îmi iau foc de la efort. Mi-au mai ieşit câteva tumbe neintenţionate. Până la sfârşit, tot ce am reuşit să fac a fost să nu mai scâncesc când mă dau de-a dura.

— Facem o pauză? întreabă el, străduindu-se în continuare să nu zâmbească.

Mârâi la el, îmi aplec capul, împing înainte încă o dată şi reuşesc o nouă tumbă. De data asta râde de-a binelea.

Rămân lungită pe spate, îmi trag sufletul şi apoi încep să râd împreună cu el. Câteva secunde mai târziu, îmi îndoi din nou corpul şi mă las pe vine.

Scutură din cap.

— Cine-ar fi zis că eşti aşa de încăpăţânată?

Eu, nu. N-am ştiut că *sunt* atât de încăpăţânată.

Bate o dată din palme.

— OK, hai să încercăm ceva nou. Închide ochii.

Îi închid.

— Bun. Acum, închipuie-ţi că eşti în spaţiu cosmic.

Cu ochii închişi, îl simt mai aproape de mine, de parcă ar fi fix lângă mine, nu de cealaltă parte a camerei. Vocea lui îmi alunecă de-a lungul gâtului, îmi şopteşte în ureche.

— Vezi stelele? Şi câmpul ăla de asteroizi? Şi satelitul ăla singuratic care tocmai trece? Nu există gravitaţie. Eşti imponderabilă. Poţi să faci orice vrei cu corpul tău. Nu trebuie decât s-o gândeşti.

Mă aplec în faţă şi, brusc, sunt cu capul în jos. La început, nu sunt sigură c-am reuşit. Îmi deschid şi închid ochii de câteva ori, dar lumea rămâne răsturnată. Sângele mi se adună în cap, făcându-mă să-l simt greu şi uşor în acelaşi timp. Importanţa momentului îmi lăţeşte gura într-un zâmbet şi îmi deschide ochii larg. Mă simt minunat de străină în corpul meu. Partea superioară a braţelor începe să-mi tremure. Mă înclin prea mult din poziţia mea verticală şi picioarele-mi ating peretele. Mă împing în el ca să revin în poziţia normală şi aterizez înapoi ghemuită.

— Grozav, zice Olly bătând din palme. Ai şi rămas aşa timp de câteva secunde. În curând, n-o să mai ai nevoie de perete deloc.

— Cum ar fi acum? îl întreb, dorindu-mi mai mult, dorindu-mi să văd lumea cum o vede el.

Ezită, pregătit să mă contrazică, dar apoi ochii lui îi întâlnesc pe-ai mei. Aprobă din cap şi se lasă pe vine ca să mă urmărească.

Mă las pe vine, mă balansez, mă împing în sus. Nu am stabilitate şi încep aproape imediat să cad pe spate. Olly e brusc lângă mine, mâinile lui pe pielea dezgolită a gleznelor mele, ţinându-mă dreaptă. Fiecare nerv din corp îmi migrează spre locul unde mă atinge. Pielea cu care intră în contact mâna lui prinde viaţă, fiecare celulă e aprinsă de senzaţii. Mă simt de parcă n-am fost atinsă vreodată.

— Jos, îi spun, iar el îmi coboară încet picioarele până când ajung înapoi pe podea.

Aştept să se ducă la loc în colţul lui, dar nu se îndepărtează, înainte să apuc să mă gândesc la ce fac, mă ridic şi mă întorc cu faţa spre el. E doar un metru distanţă între noi. Aş putea să mă întind şi să-l ating, dacă aş vrea. Îmi ridic încet ochii înspre el.

— Eşti OK? mă întreabă.

Vreau să spun că da, dar în loc de asta îmi scutur capul. Ar trebui să mă mişc. Ar trebui să se mişte. Trebuie să se întoarcă în colţul lui de lume, dar nu o face şi pot să văd în ochii lui că nu are de gând s-o facă. Inima îmi bate atât de tare, încât sunt convinsă că poate s-o audă.

— Maddy?

Numele meu are semnul întrebării în coadă, iar privirea îmi coboară spre buzele lui.

Îşi întinde mâna dreaptă şi mă prinde de degetul arătător de la mâna stângă. Mâna lui e aspră, neuniformă de la bătături şi atât de caldă. Îşi trece o dată degetul mare peste articulaţia degetului meu şi apoi îmi culcuşeşte degetul în palma lui.

Mă uit în jos la mâna mea.

Prietenii au voie să se atingă, nu?

Îmi descleştez degetul ca să pot să mi le încleştez pe toate celelalte, până palmele noastre sunt lipite strâns una de alta.

Mă uit din nou în ochii lui şi-mi văd reflexia în ei.

— Ce vezi? îl întreb.

— Păi, în primul rând, pistruii ăia.

— Ai o obsesie.

— Întrucâtva. Arată de parcă cineva ţi-ar fi stropit nasul şi obrajii cu ciocolată.

Ochii lui cutreieră înspre buzele mele şi apoi din nou sus, spre ochii mei.

— Buzele tale sunt roz şi se fac şi mai roz când ţi le muşti. Ţi le muşti mai mult atunci când eşti pe cale să te contrezi cu mine. Ar trebui s-o faci mai puţin. Contratul, nu muşcatul. Muşcatul e adorabil.

Ar trebui să zic ceva, să-l opresc, dar nu pot să vorbesc.

— N-am văzut vreodată pe cineva cu un păr atât lung, pufos şi creţ ca al tău. Arată ca un nor.

— Dacă norii ar fi maro, spun eu, regăsindu-mi într-un sfârşit vocea şi încercând să rup vraja.

— Da, nori creţi şi maro. Şi apoi, ochii tăi. Jur că-şi schimbă culoarea. Câteodată sunt aproape negri.

Câteodată sunt căprui. Încerc să găsesc o legătură între culoarea lor şi starea ta de spirit, dar n-am găsit-o deocamdată. Te ţin la curent.

— Succesiunea nu implică legătura cauzală, spun eu, doar ca să zic ceva.

Îmi zâmbeşte şi mă strânge de mână.

— Tu ce vezi?

Vreau să-i răspund, dar îmi dau seama că nu pot. Scutur din cap şi mă uit din nou în jos, la mâinile noastre.

Rămânem aşa, glisând de la certitudine la incertitudine şi înapoi, până când o auzim pe Carla apropiindu-se şi suntem forţaţi să ne dezlipim.

Sunt născută. Sunt renăscută.

Piele

Am citit cândva că, în medie, majoritatea celulelor ni se reînnoiesc o dată la şapte ani. Şi mai uimitor: stratul superior al pielii ni se schimbă o dată la două săptămâni. Dacă *toate* celulele noastre ar face asta, am fi nemuritori. Dar unele dintre celule noastre, cum sunt cele din creier, nu se reînnoiesc. Îmbătrânesc şi ne îmbătrânesc.

În două săptămâni, pielea mea nu va mai păstra amintirea atingerii lui Olly, dar creierul meu o va ţine minte. Putem fie să avem parte de nemurire, fie să avem memoriu atingerii. Dar nu putem să le avem pe amândouă.

Prietenie

Mai târziu, 20:16

Olly: te-ai logat mai devreme

Madeline: I-am spus mamei că am multe teme.

Olly: eşti în ordine?

Madeline: Mă întrebi dacă m-am îmbolnăvit?

Olly: da

Madeline: Toate bune, până acum.

Olly: eşti îngrijorată?

Madeline: Nu. Sunt bine.

Madeline: Sunt sigură că sunt bine.

Olly: eşti îngrijorată

Madeline: Un pic.

Olly: nu trebuia s-o fi făcut. îmi pare rău

Madeline: Te rog să nu-ţi pară. Mie nu-mi pare. N-aş schimba nimic.

Olly: totuşi

Olly: eşti sigură că eşti ok?

Madeline: Mă simt ca nouă.

Olly: şi doar pentru că ne-am ţinut de mână. imaginează-ţi ce efect ar avea un sărut

Madeline:…

Madeline: Prietenii nu se sărută, Olly.

Olly: prietenii cu adevărat buni pot s-o facă

Documentare

Douăzeci şi patru de ore mai târziu, doar la pupat îmi stă mintea. Văd cuvintele „imaginează-ţi ce efect ar avea un sărut” de fiecare dată când închid ochii. La un moment dat îmi trece prin cap că nu ştiu nimic despre săruturi. Bineînţeles, am citit despre. Am văzut suficiente săruturi în filme cât să prind ideea. Dar nu mi-am închipuit niciodată cum ar fi să fiu sărutată, cu atât mai puţin să sărut eu pe cineva.

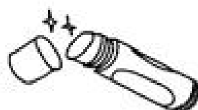
Carla spune că e în ordine probabil să ne vedem din nou azi, dar eu decid să mai aşteptăm câteva zile. Nu ştie despre atingerea de pe glezna mea, despre mâinile împreunate, despre răsuflarea pe care aproape că am împărţit-o cu el. Ar trebui să-i spun, dar nu o fac. Mi-e teamă că ar opri vizitele. Încă o minciună de pus la socoteala care tot creşte. Olly e acum singura persoană din viaţa mea pe care n-am minţit-o.

Patruzeci şi opt de ore post-atingere, şi tot mă simt bine. Când Carla nu e atentă, trag cu ochiul la rapoartele de monitorizare. Tensiunea, pulsul, temperatura – toate par să fie OK. Niciun semnal de alarmă la orizont.

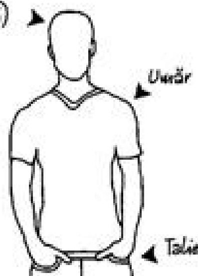
Corpul meu o ia uşor razna când îmi imaginez cum îl sărut pe Olly, dar sunt destul de sigură că ăsta e doar un simptom al dragostei.

16 NUMELE PROIECTULUI *Abecedar pentru sărutat 1 din 3* CAIET DE ÎNSEMNĂRI NR. *17*

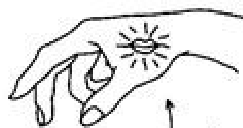
Listă de bifat pre-sărut

 Balsam de buze

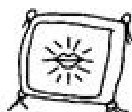
 Verifică-ți potențiala poziție a mâinilor

Exersează tehnica sărutului

 Porțiunea moale dintre degetul mare și cel arătător

 Pernă decorativă

 Tărtăcuță

SEMNĂTURA ________

AM LUAT LA CUNOȘTINȚĂ ________

17 NUMELE PROIECTULUI *Abecedar pentru sărutat 2 din 3* CAIET DE ÎNSEMNĂRI NR. *17*

Crearea atmosferei corecte potrivite sărutatului

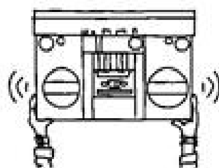
Ploaie

S-a dovedit că intensifică pasiunea

A se vedea: „Jurnalul"
„Patru nunți și o înmormântare"

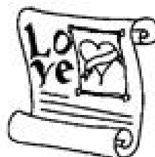
Un dispozitiv audio portabil

Asigură cum se cuvine crescendoul muzical

A se vedea: Aproape orice comedie romantică făcută vreodată

O poezie de dragoste grandioasă

A fi memorată + recitată chiar înaintea actului

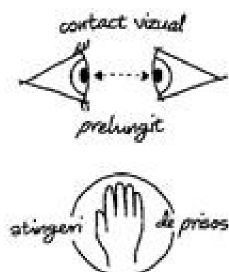
SEMNĂTURA ______

AM LUAT LA CUNOȘTINȚĂ ______

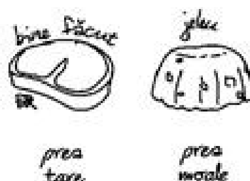
18 NUMELE PROIECTULUI Abecedar pentru sărutat 3 din 3 CAIET DE ÎNSEMNĂRI NR. 17

Mecanica sărutului

Asigură probabilitea întâmplării sărutului

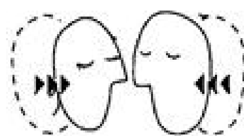
Ţuguiază-ţi buzele în măsura de fermitate corectă

Înclină-ţi capul pentru a evita ciocnirea nasurilor

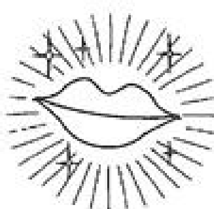

Apleacă-te în faţă

Partenerul va parcurge distanţa rămasă

Stabileşte contactul

Apasă şi menţine timp de 3-5 secunde

Retrage-te încet

Notă: ţine ochii închişi!

SEMNĂTURA

AM LUAT LA CUNOŞTINŢĂ

Viaţă şi moarte

Olly nu e pe perete. Nici măcar nu e în colţul îndepărtat al canapelei. În schimb, e fix în mijlocul camerei, cu coatele pe genunchi, întinzând şi trăgând de elasticul lui.

Ezit în pragul uşii. Ochii lui nu-mi părăsesc nicio clipă faţa. Simte şi el aceeaşi nevoie urgentă să ocupe acelaşi spaţiu, să respire acelaşi aer pe care-l respir eu?

Şovăiesc în uşa camerei, nesigură. Aş putea merge la locul lui obişnuit de lângă perete. Aş putea să rămân chiar acolo, în prag. Aş putea să-i spun că nu ar trebui să ne forţăm norocul, dar nu pot. Mai mult de-atât, nu vreau.

— Cred că portocaliul e culoarea ta, zice el într-un final.

Port unul dintre noile mele tricouri. E despicat în formă de „V” la gât şi e strâmt, iar acum e piesa mea vestimentară preferată. S-ar putea să-mi mai cumpăr încă zece bucăţi exact la fel.

— Mersi.

Îmi trec o mână peste stomac. Fluturii au revenit şi nu au stare.

— Să mă mişc? zice, trăgând de elasticul prins între degetul mare şi cel arătător.

— Nu ştiu, îi răspund.

Aprobă din cap şi începe să se ridice.

— Nu, stai, spun, apăsându-mi cealaltă mână de stomac şi ducându-mă înspre el.

Mă aşez pe jos, lăsând o distanţă de un pas între noi.

Lasă elasticul să-l plesnească peste încheietură. Umerii lui se eliberează de o tensiune pe care nu realizasem că o ascund. Lângă el, eu îmi lipesc genunchii unul de altul şi-mi trag umerii în jos. Mă fac cât de mică pot, de parcă talia mea ar contrazice apropierea noastră.

Îşi ridică un braţ de pe genunchi şi-mi întinde mâna, fluturându-şi degetele.

Toate ezitările mele se evaporă şi îmi strecor mâna într-a lui. Degetele ni se aşază unde trebuie, ca şi când ne-am

ţine de mână aşa de-o viaţă. Nu ştiu cum se face că distanţa dintre noi se micşorează.

S-a mişcat el? Eu?

Acum suntem unul lângă altul, coapsele atingându-ni-se, antebraţele calde lipite, umărul meu apăsându-i partea superioară a braţului. Îşi freacă degetul mare de-al meu, schiţând un traseu între încheietura degetului şi cea a mâinii. Pielea mea, fiecare celulă individuală, se aprinde.

Oamenii normali, ne-bolnavi, fac asta tot timpul? Cum supravieţuiesc senzaţiei? Cum se abţin să nu se atingă *tot timpul?*

Mă trage foarte uşor de mână. E o întrebare, ştiu, şi-mi ridic privirea de pe miracolul mâinilor noastre spre miracolul feţei lui, a ochilor şi a buzelor lui apropiindu-se de mine. M-am mişcat eu? El?

Respiraţia lui e caldă şi apoi buzele lui, moi ca untul, le netezesc pe ale mele. Ochii mei se închid de la sine. Comediile romantice au dreptate la faza asta. Trebuie să închizi ochii. Se retrage şi buzele mele sunt reci. Greşesc undeva? Ochii mi se deschid brusc şi se lovesc de întunecimea albastră a privirii sale. Mă sărută de parcă îi e frică să continue şi-i e frică să se oprească. Îl prind de partea din faţă a tricoului şi-l ţin strâns.

Fluturii mei fac tărăboi.

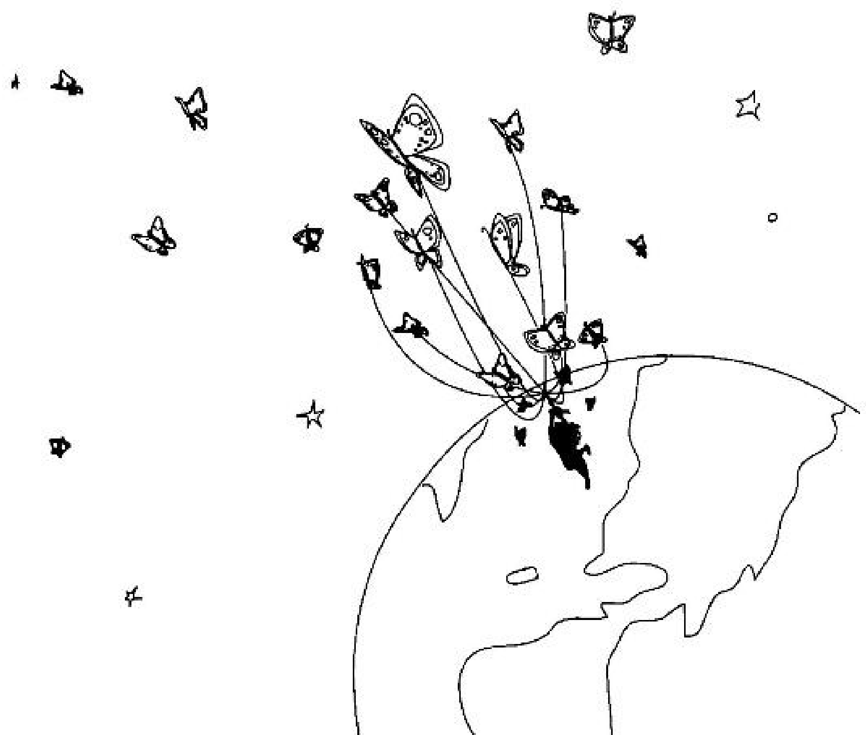
Mă strânge de mână, buzele mi se deschid şi gustăm unul din altul. Are gust de caramel sărat şi de lumina soarelui. Sau de cum cred eu că au gustul caramelul sărat şi lumina soarelui. Gustul lui nu seamănă cu nimic din ce-am încercat vreodată, aduce a speranţă, a posibilităţi şi a viitor.

Mă desprind prima de data asta, dar numai pentru că am nevoie de aer. Dacă aş putea, l-aş săruta în fiecare secundă din fiecare zi, până la capătul zilelor.

Îşi sprijină fruntea de a mea. Respiraţia lui e caldă lângă nasul şi obrajii mei. E întrucâtva dulce, acel soi de dulce care te face să vrei mai mult.

— Aşa e de fiecare dată? îl întreb cu respiraţia tăiată.

— Nu, spune el. Nu e *niciodată* aşa.
Detectez surpriza din vocea lui.
Şi aşa, pur şi simplu, totul se schimbă.

Cinstit vorbind

Mai târziu, 20:03

Olly: nu ai seară de filme cu mama ta?

Maddy: Am contramandat-o. Carla o să se supere pe mine.

Olly: de ce?

Maddy: I-am promis că o să petrec mai mult timp cu mama.

Olly: îţi dau peste cap viaţa

Maddy: Nu, te rog să nu crezi asta.

Olly: ce-am făcut azi a fost nebunesc

Maddy: Ştiu.

Olly: ce-a fost în capul tău?

Maddy: Nu ştiu.

Olly: poate ar trebui să facem o pauză?

Maddy:...

Olly: scuze. încerc să te protejez

Maddy: Şi dacă nu de protecţie am eu nevoie?

Olly: ce înseamnă asta?

Maddy: Nu ştiu.

Olly: am nevoie de tine teafără. nu vreau să te pierd

Maddy: De-abia dacă mă ai!

Maddy: Îţi pare rău?

Olly: pentru ce? pentru sărut?

Olly: cinstit vorbind?

Maddy: Bineînţeles.

Olly: nu

Olly: ţie îţi pare rău?

Maddy: Nu.

AFARĂ

Universul şi subconştientul meu s-ar putea să conspire împotriva mea. Sunt în bârlog şi joc Fonetik cu mama. Până acum, în jocul din seara asta am extras piese cu care am format cuvinte ca AFARĂ, LIBER şi SICRETE. Cel din urmă îmi aduce un bonus pentru că am folosit toate literele. Mama se uită la tablă şi se încruntă, cred că o să-mi conteste cuvântul, dar nu o face. Calculează scorul şi, pentru prima oară, chiar conduc. Sunt înaintea ei cu şappte puncte.

Mă uit la scor şi înapoi la ea.

— Eşti sigură că ai socotit bine? o întreb.

Nu vreau s-o mai şi bat, colac peste pupăză. Socotesc şi eu scorul şi văd că are dreptate.

Privirea ei e lipită de faţa mea, dar eu continui să mă uit la carnetul de scor. Aşa a fost toată seară, vigilentă, de parcă sunt un puzzle pe care trebuie să-l dezlege. Sau poate că sunt paranoică. Poate mă simt vinovată pentru că sunt atât de egoistă, vrând să fiu cu Olly până şi în momentul ăsta. În fiecare clipă pe care o petrec cu el învăţ ceva nou. Devin cineva nou.

Îmi ia carnetul de scor din mână şi-mi ridică bărbia, astfel încât să trebuiască să-i întâlnesc privirea.

— Ce se întâmplă, scumpo?

Sunt pe cale s-o mint, când se aude un ţipăt ascuţit venind de-afară. Urmează încă un ţipăt, apoi nişte răcnete nedesluşite şi o uşă trântită cu putere. Ne răsucim amândouă ca să ne uităm la fereastră. Vreau să mă ridic, dar mama mă apasă pe umeri şi scutură din cap. O las să mă ţină în loc, dar încă un ţipăt – „OPREŞTE-TE” – ne face pe amândouă să ne repezim la geam.

Toţi trei – Olly, mama şi tatăl lui sunt pe verandă. Trupurile lor formează un triunghi de nefericire, frică şi furie. Olly e în poziţie de luptă, pumnii încleştaţi, picioarele plantate ferm şi depărtate. Chiar şi de-aici pot să-i văd

venele umflându-se pe suprafaţa braţelor, a feţei sale. Mama lui face un pas către el, dar Olly îi spune ceva ce o face să se retragă.

Olly şi tatăl lui se confruntă. Tatăl ţine un pahar de băutură în mâna dreaptă. Nu-şi ia ochii de pe Olly când ridică paharul şi-l dă peste gât cu înghiţituri mari. Întinde paharul gol pentru ca mama să i-l ia. Ea începe să se apropie de el, dar, din nou, Olly spune ceva şi o opreşte. Tatăl se întoarce şi se uită la ea, cu mâna în continuare întinsă, ţinând paharul. Pentru o clipă, mă gândesc că poate n-o să-i facă pe plac.

Dar insubordonarea ei nu e de durată. Face un pas către el. Tatăl încearcă să o apuce, ameninţător şi plin de furie. Dar Olly e dintr-odată între cei doi. Îi loveşte mânu tatălui şi o împinge pe mamă la o parte.

Şi mai furios acum, tatăl se mai năpusteşte o dată. Olly îl împinge înapoi. Se izbeşte de perete, dar nu cade.

Olly începe să-şi mişte picioarele dansând şi să-şi scuture mâinile şi încheieturile, ca un boxer care se pregăteşte de luptă. Încearcă să-i atragă atenţia tatălui de la mama sa. Funcţionează. Tatăl se năpusteşte la el cu pumnii înainte, Olly se fereşte, se mişcă la dreapta, apoi la stânga. Sare cu spatele de pe treptele verandei tocmai când tatăl lui îşi mai ia avânt o dată. Tatăl ratează, iar impulsul îl propulsează împiedicându-se de trepte. Aterizează lăţit pe cimentul aleii de la intrare şi rămâne nemişcat.

Olly împietreşte. Mama lui îşi acoperă gura cu ambele mâini. Mama mea îşi încolăceşte un braţ în jurul umerilor mei. Îmi lipesc fruntea de geam şi mă prind de pervaz. Toate privirile noastre sunt pe tată. Clipa se prelungeşte. Fiecare secundă în care nu mişcă aduce o teribilă uşurare.

Mama lui e prima care cedează. Coboară în grabă treptele, se lasă pe vine lângă el şi îi trece o mână peste spate. Olly îi face semne să se îndepărteze, dar ea îl ignoră. Se apleacă mai mult, chiar când tatăl lui Olly se rostogoleşte pe spate. Îi prinde încheietura cu mâinile lui mari şi nemiloase. Cu o faţă triumfătoare, îi ridică mână în

aer, ca şi când ar fi un trofeu pe care l-a câştigat. Se ridică în picioare şi o trage şi pe ea după el.

Încă o dată, Olly se grăbeşte să se interpună între ei, dar de data asta tatăl lui e pregătit. Mai rapid decât l-am văzut vreodată să se mişte, îi dă drumul mamei, îl prinde pe Olly de gulerul cămăşii şi-l loveşte în stomac.

Mama lui Olly ţipă. Apoi strig şi eu. Îl mai loveşte o dată.

Nu văd ce se întâmplă mai departe, pentru că mă smucesc de lângă mama şi alerg. Nu gândesc; doar mă mişc. Zbor din cameră şi de-a lungul vestibulului. Trec prin camera de presurizare şi afară pe uşă într-o clipită.

Nu ştiu încotro mă îndrept, dar trebuie să ajung la el.

Nu ştiu ce fac, dar trebuie să-l protejez.

Alerg pe iarbă de-a lungul peluzei noastre, spre casa lui Olly. Tatăl se năpusteşte la el din nou, când încep să strig

„OPREŞTE-TE!”.

Amândoi încremenesc, uitându-se la mine şocaţi. Beţia tatălui îşi spune cuvântul. Se împleticeşte pe trepte şi intră în casă. Mama lui Olly îl urmează.

Olly se apleacă ţinându-se de stomac.

— Eşti bine? îl întreb.

Se uită în sus spre mine, faţa lui trecând de la durere la confuzie, la frică.

— Du-te. Du-te-napoi, spune el.

Mama mă prinde de mână şi încearcă să mă tragă de-acolo. Sunt vag conştientă că a devenit isterică. E mai puternică decât m-aş fi aşteptat, dar nevoia mea de a-l vedea pe Olly e mai puternică.

— Eşti bine? strig eu încă o dată, fără să mă mişc.

— Mads, sunt bine. Du-te înapoi. Te rog.

Întreaga greutate a sentimentelor noastre e suspendată între noi.

— Sunt bine, îţi promit, mai spune o dată, iar eu mă las târâtă înapoi.

Suntem în camera de presurizare când încep să-mi dau seama ce-am făcut. Chiar am ieşit Afară? Mâna mamei mă

strânge ca într-o menghină de braţ. Mă forţează să privesc în faţă.

— Nu înţeleg, spune ea, cu o voce stridentă şi confuză. De ce ai face asta?

— Sunt OK, spun eu, răspunzând la întrebarea pe care nu o formulase. A fost doar un minut. Mai puţin de-un minut.

Îmi dă drumul la braţ şi-mi ridică bărbia.

— De ce ţi-ai risca viaţa pentru un necunoscut?

Nu sunt o mincinoasă suficient de bună ca să-mi ascund sentimentele faţă de ea. Olly e impregnat în pielea mea.

Mama vede adevărul.

— Nu e un necunoscut, aşa e?

— Suntem doar prieteni. Prieteni online, îi răspund şi fac o pauză. Îmi pare rău. Nu ştiu ce a fost în capul meu. Am vrut numai să mă asigur că e OK.

Îmi masez antebraţele. Inima îmi bate atât de tare, încât mă doare. Enormitatea lucrului pe care tocmai l-am făcut mă copleşeşte şi încep să tremur.

Tremuratul meu o abate pe mama de la interogatoriu şi-şi intră în rolul de doctor.

— Ai atins ceva? mă-ntreabă ea, iar şi iar.

Îi răspund că nu, iar şi iar.

— A trebuit să-ţi arunc hainele, zice, după ce am făcut duşul pe care a insistat ea să-l fac.

Nu se uită la mine când spune asta.

— Şi va trebui să fim mult mai atente în următoarele zile, ca să fim sigure că nimic…

Se opreşte, incapabilă să rostească cuvintele.

— Am stat mai puţin de un minut, spun eu, pentru binele amândurora.

— Câteodată nici nu e nevoie de mai mult.

Vocea parcă îi dispare de tot.

— Mama, îmi pare rău…

Ridică o mână şi scutură din cap.

— Cum ai putut? întreabă, privirile întâlnindu-ni-se, în sfârşit.

Nu sunt sigură dacă se referă la ieşirea mea Afară sau la faptul că am minţit-o. Nu am niciun răspuns pentru niciuna dintre întrebări.

De îndată ce iese, mă duc la geam şi-l caut pe Olly, dar nu-l găsesc. Probabil e pe acoperiş. Mă bag în pat.

Chiar am ieşit Afară? Ce miros avea aerul? Era vânt? Picioarele mele chiar au atins pământul? Îmi pipăi pielea de pe braţe, de pe faţă. E cumva diferită? Eu sunt?

Toată viaţa mi-am imaginat cum e să ieşi în lume. Şi acum că am fost, nu-mi amintesc nimic. Numai imaginea lui Olly îndoit de durere. Numai vocea lui spunându-mi să mă întorc înapoi.

Cea de-a treia Maddy

Sunt pe cale să adorm în acea seară, când uşa de la cameră se deschide. Mama rămâne nehotărâtă în uşă, iar eu îmi ţin ochii închişi, prefăcându-mă că dorm. Totuşi, intră în cameră şi se aşază pe pat, lângă mine.

O bucată bună de timp nu se mişcă. Apoi, se apleacă spre mine şi sunt convinsă că o să mă pupe pe frunte, aşa cum obişnuia când eram mică, dar mă întorc pe partea cealaltă, prefăcându-mă în continuare că dorm.

Nu ştiu de ce fac asta. Cine e Maddy asta cea nouă, care e atât de crudă fără niciun motiv? Se ridică şi aştept să aud uşa închizându-se înainte să deschid ochii.

Un elastic negru singuratic stă pe noptiera mea.

Ştie.

Viaţa e un dar

A doua zi dimineaţă mă trezesc în urlete. La început, cred că e familia lui Olly, din nou, dar sunetul vine de mult mai aproape. E mama. Nu am auzit-o niciodată ridicând tonul.

— Cum ai putut să faci asta? Cum ai putut să laşi un străin aici?

Nu pot să aud răspunsul Carlei. Deschid încet uşa de la dormitor şi ies tiptil pe palier. Carla e la baza scărilor. Mama e mai mică decât Carla din toate punctele de vedere, dar n-ai zice asta după felul în care se micşorează Carla în faţa ei.

Nu pot s-o las pe Carla să fie învinovăţită pentru asta. Cobor repede scările.

— S-a întâmplat ceva? E bolnavă?

Carla mă prinde de braţ, mă pipăie pe faţă, ochii ei îmi scanează corpul căutând un semn de boală.

— A ieşit afară. Din cauza lui. Din cauza *ta,* spune şi apoi se întoarce cu faţa spre mine. Şi-a pus viaţa în pericol şi mă minte de săptămâni întregi.

Se întoarce înapoi spre Carla.

— Eşti concediată.

— Nu, te rog, mamă. Nu a fost vina ei.

Mi-o retează cu un gest.

— Nu *numai* vina ei, vrei să zici. A fost şi vina ta, de asemenea.

— Îmi pare rău, zic eu, dar nu are niciun efect asupra ei.

— Şi mie. Carla, strânge-ţi lucrurile şi pleacă.

Acum sunt disperată. Nu pot să-mi imaginez viaţa fără Carla.

— Te rog, mamă, te rog. Nu o să se mai repete.

— Bineînţeles că nu, spune absolut sigură.

Carla începe să urce scările fără să scoată o vorbă.

Următoarea jumătate de oră, eu şi mama ne uităm cum Carla îşi strânge lucrurile. Are ochelari de citit, creioane şi *clipboard*-uri aproape în fiecare cameră.

Nu mă obosesc să-mi şterg lacrimile, pentru că pur şi simplu continuă să izvorască. Mama rămâne mai rigidă decât am văzut-o vreodată. Când ajungem într-un final în camera mea, îi dau Carlei exemplarul meu din *Flori pentru Algernon.* Mă priveşte şi zâmbeşte.

— Cartea asta n-o să mă facă să plâng? mă întreabă.

— Probabil.

Strânge cartea la piept şi o ţine aşa, nu-şi ia ochii de la mine.

— Să fii curajoasă, Madeline.

Mă arunc în braţele ei. Scapă trusa medicală şi cartea şi mă ţine pe mine strâns.

— Îmi pare atât de rău, şoptesc eu.

Mă strânge şi mai tare.

— Nu e vina ta. Viaţa e un dar. Nu uita s-o trăieşti.

Tonul vocii ei e aprig.

— Cred că ajunge, o trânteşte mama din pragul uşii, nerăbdătoare. Ştiu că ăsta e un moment foarte trist pentru amândouă. Puteţi să credeţi sau nu, dar şi pentru mine e trist. Dar a venit momentul să pleci. Acum.

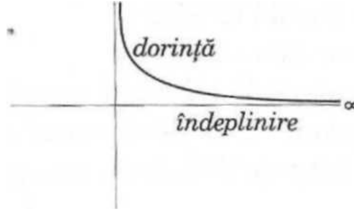
Carla îmi dă drumul.

— Fii curajoasă. Ţine minte, viaţa e un dar.

Carla îşi ridică trusa medicală. Coborâm toate trei, împreună, la parter. Mama îi dă un ultim cec şi dusă e.

Dicţionarul Madeline

asimptotă, asimptote, s.f.
1. O dorinţă care tinde să-şi atingă obiectul, dar nu ajunge niciodată să se îndeplinească. [2015, *Whittier]*

Imagine în oglindă

Trag draperiile la o parte, de îndată ce mă întorc la mine în cameră. Olly e la fereastră, cu fruntea sprijinită în pumni şi pumnii lipiţi de geam. De cât timp aşteaptă? Îi ia o secundă să realizeze că sunt acolo, dar e suficient cât să-i văd frica. Evident, rolul meu în viaţă este să bag frica în inimile celor care mă iubesc.

Nu că Olly m-ar iubi.

Ochii lui cutreieră de-a lungul corpului meu, a feţei mele. Face un gest cu mâinile de parcă ar tasta, dar eu scutur din cap. Dispare de la fereastră şi se întoarce un marker.

EŞTI OK?

Dau din cap că da.

— Tu eşti ok? spun cu voce tare.

DA. CHAT?

Clatin din cap.

PEDEPSITĂ?

Dau din cap că da.

FĂRĂ INTERNET?

Dau din cap că da.

PENTRU CÂT TIMP?

Ridic din umeri.

EŞTI SIGURĂ CĂ EŞTI OK?

Mimez sănătate excelentă, angoasă existenţială, regret şi un gol imens interior, toate printr-o încuviinţare din cap.

Ne uităm în tăcere unul la altul.

ÎMI PARE RĂU?

Scutur din cap. Un gest care înseamnă: *Nu, să nu-ţi pară rău. Nu e vina ta. Nu eşti tu de vină. E viaţa asta.*

Schimbare de program

L	M	Mi	J	V	S	D
Mama acasă în concediu		Inter asis ←	viuri tente →	Cina franțuz., croque monsieur	interviuri asistente	
Prima zi a sorei Pritchert				Cina franțuz., soupe à l'oignon		alte interviuri asistente

observații

Mai mult de-atât

Mama îngenunchează tăcută ca să strângă de pe jos desenele de la jocul de Pictionary onorific şi le adună într-o stivă. Le păstrează pe cele mai bune (a se citi, fie pe cele foarte bune, fie pe cele foarte proaste) de la fiecare joc. Uneori ne uităm la colecţia noastră cu nostalgie, aşa cum alte familii se uită prin fotografiile vechi. Degetul ei întârzie deasupra unui desen din cale afară de prost cu un fel de animal încornorat care planează deasupra unui cerc cu găuri în el.

Ridică desenul ca să mi-l arate.

— Cum ai ghicit „cântec pentru copii” din asta? zice şi se străduieşte să chicotească, încercând să spargă gheaţa.

— Nu ştiu, îi răspund râzând, vrând şi eu să îndrept lucrurile între noi. Eşti un desenator groaznic.

Creatura trebuia să fie o vacă şi cercul trebuia să fie o lună.[17] Într-adevăr, bănuiala mea a fost inspirată, având în vedere cât de oribil era desenul.

Se opreşte din strâns desenele şi se sprijină cu fundul pe călcâie.

— Chiar m-am simţit foarte bine cu tine săptămâna asta, spune ea.

Dau din cap, dar nu spun nimic. Zâmbetul îi dispare. Acum, de când nu mai pot să-l văd pe Olly sau să vorbesc cu el, eu şi mama petrecem mai mult timp împreună. E singurul lucru bun care a ieşit din nebunia asta.

Mă întind spre ea şi îi prind mâna, i-o strâng.

— Şi eu.

Zâmbeşte încă o dată, nu la fel de larg de data asta.

— Am angajat-o pe una dintre asistente.

Aprob din cap. Mi-a propus să mă lase pe mine să intervievez potenţialele înlocuitoare ale Carlei, dar am

---

[17] În limba engleză există un cântec pentru copii foarte răspândit, *Hey Diddle Diddle,* în care o vacă sare peste lună.

refuzat. Nu contează pe cine angajează. Nimeni nu va fi în stare să o înlocuiască pe Carla vreodată.

— Trebuie să mă întorc la serviciu de mâine.

— Ştiu.

— Aş vrea să nu trebuiască să te las singură.

— O să fiu OK.

Aranjează stiva de desene, care e deja aranjată.

— Înţelegi de ce sunt nevoită să fac ceea ce fac?

Pe lângă concedierea Carlei, mi-a retras dreptul de a folosi internetul şi mi-a contramandat cursul de arhitectură cu domnul Waterman în carne şi oase.

În mare, am evitat să vorbim despre asta toată săptămâna. Minciunile mele. Carla. Olly. Şi-a luat toată săptămâna liber de la serviciu şi m-a monitorizat ea în absenţa Carlei. Mi-a verificat funcţiile vitale o dată pe oră, în loc de o dată la două ore, şi a răsuflat uşurată de fiecare dată când rezultatele erau normale.

După a patra zi, a spus că am trecut de punctul critic. Am avut noroc, a zis.

— La ce te gândeşti? mă întreabă.

— Mi-e dor de Carla.

— Şi mie îmi e, dar nu aş fi fost o mamă bună dacă aş fi lăsat-o să rămână. Înţelegi? Ţi-a pus viaţa în pericol.

— Era prietena mea, spun eu încet.

Furia la care m-am aşteptat toată săptămâna din partea ei îşi face într-un sfârşit apariţia.

— Dar nu era doar prietena ta. Era asistenta ta medicală. Trebuia să se asigure că eşti în siguranţă. Nu trebuia să-ţi pună viaţa în pericol sau să-ţi facă cunoştinţă cu adolescenţi care o să-ţi rupă inima. Prietenii nu te încurajează să-ţi faci speranţe false.

Trebuie că arăt la fel de lovită cum mă şi simt, pentru că se opreşte brusc şi-şi trece palmele peste coapse.

— Of, scumpo. Îmi pare rău.

Şi atunci, mă izbesc cu adevărat, toate deodată. Carla chiar nu mai e. Nu o să fie aici mâine, când mama se întoarce la muncă. În locul ei o să fie cineva nou. Carla e

dusă şi e vina mea. Nici Olly nu mai e. Nu o să mai am niciodată ocazia unui al doilea sărut. Mi se taie respiraţia de la durerea provocată de acest gând, al sfârşitului unui ceva abia început.

Sunt sigură că mama îmi va da voie în cele din urmă să intru pe internet şi vom putea sta pe chat din nou, dar nu va fi suficient. Dacă ar fi să fiu cinstită cu mine însămi, ar trebui să recunosc că niciodată nu ar fi fost suficient doar atât.

N-aş ajunge niciodată la capătul diferitelor feluri în care aş vrea să fiu cu el.

Îşi apasă palma pe inimă. Ştiu că simţim aceeaşi durere.

— Povesteşte-mi despre el, îmi spune.

De atâta timp îmi doresc să-i povestesc despre el, dar acum nu ştiu cum să încep. Inima mea e atât de plină de el. Aşa că, încep cu începutul. Îi povestesc cum a fost când l-am văzut prima oară, despre felul în care se mişcă – uşor, fluid şi sigur. Îi povestesc despre ochii lui de culoarea oceanului şi despre degetele lui noduroase. Îi povestesc cum e mai puţin cinic decât crede el că e. Despre groaznicul lui tată, despre alegerile lui vestimentare dubioase.

Îi povestesc că mă consideră amuzantă, deşteaptă şi frumoasă, în ordinea asta, şi că ordinea contează. Toate lucrurile pe care am vrut să i le spun de săptămâni întregi. Mă ascultă şi mă ţine de mână şi plânge împreună cu mine.

— Pare să fie minunat. Înţeleg de ce-l consideri aşa.

— Chiar e.

— Îmi pare rău că eşti bolnavă, scumpo.

— Nu e vina ta.

— Ştiu, dar aş vrea să-ţi pot oferi mai mult de-atât.

— Pot să-mi primesc înapoi dreptul de a avea acces la internet? fac eu o încercare.

Scutură din cap.

— Cere-mi altceva, scumpo.

— Te rog, mama.

— E mai bine aşa. Nu vreau să ai o inimă frântă.

— Dragostea nu mă poate omorî, copiez eu cuvintele Carlei.

— Nu-i adevărat, spune ea. Cine ţi-a spus asta?

Asistenta Malefică

Noua mea asistentă medicală este un despot nezâmbitor, cu diplomă medicală. Numele ei e Janet Pritchert.

— Poţi să-mi spui *„sora* Janet”, îmi zice ea.

Vocea ei e nenatural de înaltă, ca o alarmă.

Pune accentul pe cuvântul „soră”, ca să înţeleg că nu e în regulă să-i spun doar Janet. Strângerea ei de mână e prea fermă, de parcă ar fi mai obişnuită să distrugă lucruri decât să aibă grijă de ele.

E posibil ca felul în care o văd să fie distorsionat.

Tot ce văd când mă uit la ea e cât de mult nu este Carla. E subţire unde Carla era corpolentă. Vocabularul nu-i e condimentat cu cuvinte în spaniolă. Nu are niciun fel de accent. În comparaţie cu Carla, este din toate privinţele mai *puţină.*

Până după-masă, decid să-mi modific atitudinea, dar atunci apare primul dintre bileţelele ei, lipit pe laptopul meu.

Mama mi-a restituit accesul la internet, dar numai în timpul orelor de şcoală. Spune că am voie să-l folosesc doar pentru cursuri, dar sunt sigură că faptul că Olly a început şcoala şi ajunge acasă doar după ora 15:00 are o legătură cu asta.

Verific cât e ceasul. E 14:30. M-am decis să nu-mi modific atitudinea. Sora Janet putea măcar să-mi dea şansa să încalc regula înainte să presupună că sunt genul care încalcă regulile.

Lucrurile nu se îmbunătăţesc a doua zi:

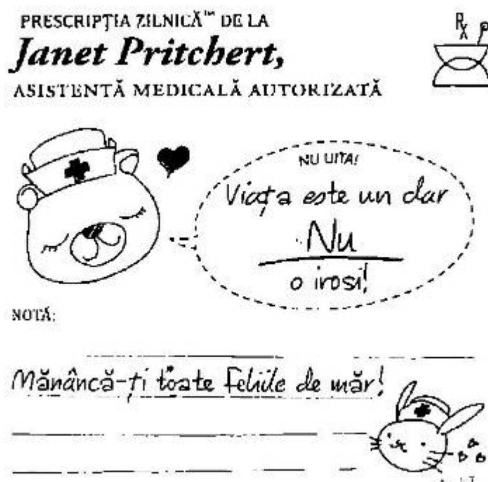

De-a lungul săptămânii următoare, am renunţat la orice speranţă aş fi avut că ar putea să adere la cauza mea. Misiunea ei e clară – să monitorizeze, să înfrâneze şi să controleze.

Eu şi Olly ne stabilim un nou ritm. Vorbim pe chat în reprize scurte în timpul zilei, între cursurile mele pe Skype. La ora 15:00, Asistenta Malefică opreşte routerul şi comunicarea dintre noi se încheie. Seara, după cină şi după ce petrec nişte timp împreună cu mama, eu şi Olly ne uităm fix unul la altul pe fereastră.

Stărui pe lângă mama pentru modificarea regulii, dar e de neurnit. Zice că o face pentru propria mea protecţie.

A doua zi, Asistenta Malefică găseşte un alt motiv pentru a-mi lăsa un bilet:

Mă uit fix la bilet, aducându-mi aminte cum Carla mi-a spus exact acelaşi lucru când se pregătea să plece: *Viaţa e un dar.* O irosesc eu oare pe-a mea?

Supravegherea vecinătăţii #2

PROGRAMUL LUI OLLY

6:55 – Stă la fereascā. Scrie BUNĂ DIMINEAȚA. *pe geam.*

7:20 – O aşteaptă pe Kara să-şi termine ţigara.

7:15 – Pleacă la şcoală.

15:45 – Se întoarce de la scoală.

15:50 – Stă la fereastră. Şterge de pe geam BUNĂ DIMINEAȚA. *şi scrie* SALUT.

21:05 – Stă la fereastră. Scrie câteva întrebări.

22:00 – Scrie NOAPTE BUNĂ MADDY *pe geam.*

PROGRAMUL LUI MADDY

6:50 – Îl aşteaptă pe Olly să apară la fereastră.

6:55 – E bucuroasă.

7:25 – Disperă.

8:00 – 15:00 – O ignoră pe Asistenta Malefică. Ia parte la cursuri. Îşi face temele. Citeşte. Îşi verifică compulsiv e-mailul. Mai citeşte un pic.

15:40 – Se uită după maşina lui Olly.

15:50 – E bucuroasă.

16:00 – Mai multe teme. Mai mult citit.

18:00 – 21:00 – Cina /petrece timp cu mama.

21:01 – Îl aşteaptă pe Olly să apară la fereastră.

21:05 – E bucuroasă. Mimează răspunsuri la întrebări.

22:01 – Disperă şi aşa mai departe.

Educaţie superioară

De când a început Olly şcoala, sesiunile noastre de chat sunt chiar mai limitate. Îmi scrie când poate – între cursuri sau, câteodată, chiar în timpul unuia. De-a lungul primei săptămâni de şcoală, face tot posibilul să mă facă să mă simt de parcă aş fi acolo, cu el. Îmi trimite poze cu dulapul lui (#23), cu programul cursurilor lui, cu biblioteca şi bibliotecara, care arată exact cum îmi imaginam că arată o bibliotecară de liceu, adică pedantă şi minunată. Îmi trimite poze de la testul de mate, lista de lecturi obligatorii de la engleză, poze cu pahare Berzelius şi vase Petri de la orele de biologie şi chimie.

Această primă săptămână se duce – şi chiar aşa o simt, cum se duce, ca şi cum fără să îl văd pe el e complet irosită – în timp ce fac toate acele lucruri pe care le fac de obicei: citesc, învăţ, nu mor. Scriu titluri alternative pentru cărţile de pe lista lui de lecturi. *Poveste despre două săruturi. Să săruţi o pasăre căutătoare. Pe patul cu sărutări.* Şi aşa mai departe.

Eu şi Asistenta Malefică dezvoltăm o rutină ranchiunoasă, în timp ce eu mă prefac că nu există, iar ea îmi lasă şi mai multe bileţele insuportabile ca să-mi amintească că există.

Dar nu e doar faptul că îmi e dor de el. Sunt şi geloasă pe viaţa lui, pe lumea lui care se întinde dincolo de uşa de la intrare.

Îmi spune că liceul nu e un loc ideal, dar nu sunt convinsă. Cum altfel să fie un loc care există cu precădere ca să te înveţe despre lume? Cum altfel să fie un loc cu prieteni şi profesori şi biblioteci şi cluburi de lectură şi cercuri de matematică şi cluburi de dezbateri şi orice alt fel de club şi activităţi extraşcolare şi posibilităţi nenumărate?

Până la sfârşitul celei de-a treia săptămâni devine din ce în ce mai greu să ne menţinem relaţia în această nouă formă. Mi-e dor să *vorbesc* cu el. Nu poţi să mimezi prea multe. Mi-e dor să fiu în aceeaşi cameră cu el, de prezenţa

lui fizică. Mi-e dor de felul în care corpul meu era mereu conştient de corpul lui. Mi-e dor de cum începusem să-l cunosc. Mi-e dor de cum începusem să o cunosc pe Maddy care sunt când sunt cu el.

Continuăm aşa până când, într-un sfârşit, inevitabilul se produce.

Stau la fereastră când maşina lui intră pe alee. Îl aştept să iasă din maşină, să-mi facă cu mâna cum îmi face de obicei, dar nu iese el primul.

O fată care nu e Kara coboară de pe locurile din spate ale maşinii.

Poate că e o prietenă de-a Karei.

Dar apoi Kara iese din maşină trântind portiera şi intră în casă, lăsându-i singuri pe Olly şi pe Fata Misterioasă. Fata Misterioasă râde când Olly îi spune ceva. Se întoarce, îi pune mâna pe umăr şi îi zâmbeşte aşa cum îi zâmbesc şi eu.

Mai întâi sunt şocată; parcă nu pot să cred ce-mi văd ochii. Îl atinge pe Olly *al meu?* Mi se strânge stomacul. O mână gigantică mă strânge de mijloc. Organele interne îmi sunt deplasate din loc, până când mă simt *groaznic* în propria-mi piele.

Las draperia să cadă şi mă las în jos, sub nivelul ferestrei. Mă simt ca un voyeur.

Îmi amintesc de vorbele mamei. *Nu vreau să ai o inimă frântă.* Ştia ce o să se întâmple. Întotdeauna ar fi urmat să apară altcineva. Cineva care nu e bolnavă. Cineva care poate să iasă din casă. Cineva cu care poate să vorbească şi să se atingă şi să se sărute şi tot tacâmul.

Îmi înăbuş impulsul de-a mă uita din nou pe fereastră ca să-mi evaluez competiţia. Dar nu e nicio competiţie când una dintre părţi nici măcar nu poate să-şi facă apariţia la întrecere. Şi nu are nicio importanţă cum arată. Nu contează dacă are picioare lungi sau scurte. Nu contează dacă are pielea deschisă la culoare sau bronzată, dacă are părul brunet sau şaten sau roşcat sau blond. Nu contează dacă e drăguţă sau nu.

Contează că simte razele soarelui pe piele. Respiră aer nefiltrat. Contează că trăieşte în aceeaşi lume în care trăieşte şi Olly, iar eu nu. Şi nici n-o voi face vreodată.

Mai trag o dată cu ochiul. Mâna ei e în continuare pe umărul lui şi încă mai râde. El se uită încruntându-se spre fereastra mea, dar sunt sigură că nu poate să mă vadă. Îmi face totuşi cu mâna, dar eu mă las repede în jos, prefăcându-mă, atât pentru el, cât şi pentru mine, că nu sunt acolo.

Aloha înseamnă „Bună” şi „Rămas-bun”, partea întâi

Am contramandat încă o seară mamă-fiică, aşa că mama trece pe la mine prin cameră.

— Deci, zice ea.

— Îmi pare rău că am contramandat, mama. Dar n prea mă simt în apele mele.

Imediat îşi pune palma pe fruntea mea.

— Mental, nu fizic, clarific eu.

Nu pot să-mi scot din cap imaginea Fetei Misterioase ţinându-şi mâna pe umărul lui Olly.

Mama aprobă din cap, dar nu-şi ia mâna până nu e convinsă că nu sunt febrilă.

— Deci, îi suflu eu.

Chiar vreau să fiu singură.

— Am fost şi eu adolescentă cândva. Şi copil singur la părinţi. Eram foarte singuratică. Am resimţit adolescenţa ca foarte dureroasă.

De asta a venit? întrucât crede că sunt singuratică? Deoarece crede că am un soi de angoasă adolescentină?

— Nu sunt singuratică, mama, o reped eu. Sunt singură. Sunt două lucruri diferite.

Tresare, dar nu dă înapoi. În schimb, lasă deoparte ce o fi ţinând în mână şi îmi mângâie obrazul până ni se întâlnesc privirile.

— Ştiu, fetiţa mea, zice ea ducându-şi din nou mâinile la spate. Poate că ăsta nu e cel mai bun moment. Vrei să plec?

Tot timpul e atât de înţelegătoare şi rezonabilă. E greu să fii supărată pe ea.

— Nu, e OK. Îmi pare rău. Rămâi, îi spun în timp ce-mi trag picioarele, făcându-i loc lângă mine. Ce ascunzi acolo? o întreb.

— Ţi-am adus un cadou. M-am gândit că te-ar putea face să te simţi mai bine, dar acum nu mai sunt aşa de sigură.

Scoate la iveală o fotografie înrămată. Inima mi se strânge în piept. E o fotografie veche cu noi patru – eu, mama, tatăl şi fratele meu – pe o plajă, într-un loc tropical. Soarele apune în spatele nostru şi cine ne-o fi făcut poza a folosit bliţul, aşa că feţele noastre profilate pe cerul întunecos sunt luminoase, aproape strălucitoare.

Fratele meu îl ţine cu o mână pe tata, iar în cealaltă ţine strâns un iepure de pluş, mic şi maro. În cea mai mare parte, e o versiune mai mică a mamei mele, având acelaşi păr drept şi negru şi aceiaşi ochi întunecaţi. Singura diferenţă e că are pielea lui tata, închisă la culoare. Tatăl meu poartă un tricou pe care e imprimat „Aloha” şi pantaloni scurţi la fel. „Caraghios” e singurul cuvânt care-mi vine cap ca să-l descriu. Totuşi, e foarte arătos. Braţul îi e încolăcit în jurul umerilor mamei şi pare că o trage mai aproape de el. Se uită fix în obiectiv. Dacă a existat vreodată un om care-a avut tot ce şi-a dorit, ăsta a fost taică-meu.

Mama poartă o rochie roşie cu flori, fără bretele, de plajă. Părul ud îi încadrează faţa, ondulându-se. Nu e machiată şi nu poartă bijuterii. Chiar arată ca o versiune dintr-un univers paralel a mamei care stă acum lângă mine. Pare că locul ei este acolo pe plajă, cu oamenii ăia, mai mult decât aici, blocată în camera asta cu mine. Mă ţine pe mine în braţe şi e singura care nu se uită fix în aparat. În schimb, se uită la mine şi râde. Eu îi răspund, cu zâmbetul ăla idiot, cu gingiile la vedere, pe care doar bebeluşii pot să-l aibă.

N-am văzut niciodată o poză cu mine Afară. Nu ştiam că există aşa ceva.

— Unde e făcută? întreb eu.

— Hawaii. Maui era locul preferat al tatălui tău.

Vocea i s-a transformat aproape într-o şoaptă acum.

— Aveai doar patru luni, înainte să aflăm de ce erai mereu bolnavă. Cu o lună înainte de accident.

Strâng fotografia tare la piept. Ochii mamei se umplu de lacrimi care nu vor să cadă.

— Te iubesc, spune ea. Mai mult decât ştii tu.

Dar eu ştiu. Întotdeauna i-am simţit inima întinzându-se spre a mea pentru a o proteja. Aud cântece de leagăn în vocea ei. Încă pot să-i simt mâinile legănându-mă înainte de culcare şi sărutările ei pe obraji dimineaţa. Şi eu o iubesc la fel de mult. Nici nu pot să-mi imaginez lumea la care a renunţat pentru mine.

Nu ştiu ce să zic, aşa că-i spun că şi eu o iubesc. Nu suficient, dar va trebui să ne mulţumim şi aşa.

După ce pleacă, mă pironesc în faţa oglinzii, ţinând fotografia lângă faţă. Mă uit de la mine din fotografie la mine din oglindă şi înapoi.

O fotografie e ca o maşină a timpului. Camera mea se volatilizează iar eu sunt pe acea plajă, înconjurată de dragoste şi de aer sărat şi de căldura soarelui care dispare treptat şi de umbrele alungite ale apusului.

Îmi umplu plămânii mei mici cu cât de mult aer pot ţine în ei şi-mi ţin respiraţia. Mi-o tot ţin de atunci încoace.

Mai târziu, 21:08

Olly mă aşteaptă deja când îmi fac apariţia la fereastră. Cu litere mari şi groase scrie:

COLEGĂ DE PROIECT

Mimez completa şi totala mea lipsă de gelozie.

Era o tipă răpitoare[18]

Uneori îmi recitesc cărţile preferate de la capăt spre prima pagină. Încep cu ultimul capitol şi citesc în sens invers până ajung la început. Când citeşti astfel, personajele trec de la speranţă la disperare, de la cunoaştere interioară la îndoială. În poveştile de dragoste, cuplurile încep împreună şi se descompun în doi străini. Cărţile despre maturizare devin poveşti despre rătăcire. Personajele tale preferate reînvie.

Dacă viaţa mea ar fi o carte şi a-i citi-o invers, nimic nu s-ar schimba. Astăzi e la fel ca ieri. Mâine va fi la fel ca astăzi, în *Cartea lui Maddy,* toate capitolele sunt la fel.

Până la Olly.

Înainte de el, viaţa mea era un palindrom – acelaşi început şi acelaşi sfârşit, ca „El o să facă fasole” sau „Era o tipă răpitoare”. Dar Olly e ca o literă care nu se potriveşte, „X”-ul mare şi îngroşat aruncat în mijlocul unui cuvânt sau al unei fraze, cel care strică toată compoziţia.

Iar acum, viaţa mea nu mai are niciun sens. Aproape că-mi doresc să nu-l fi cunoscut. Cum ar trebui să mă întorc la viaţa mea dintotdeauna, cu zile nesfârşite şi brutal de asemănătoare întinzându-se în faţa mea? Cum aş putea să fiu din nou Fata-care-citeşte? Nu că aş avea ceva cu viaţa mea plină de cărţi. Tot ce ştiu despre lume am învăţat din ele. Dar o descriere a unui copac nu este un copac, şi o mie de sărutări pe hârtie nu o să se compare niciodată cu senzaţia de a avea buzele lui Olly lipite de ale mele.

[18] În original, palindromul era *Madam, I’m Adam.*

Peretele de sticlă

O săptămână mai târziu, ceva mă face să mă trezesc brusc. Mă ridic. Capul îmi e înceţoşat din cauza somnului, dar inima mi s-a deşteptat şi a luat-o la goană. Ştie ceva ce capul meu încă nu ştie.

Mă uit la ceas. 3:01. Draperiile mele sunt trase, dar pot să văd o lumină venind din camera lui Olly. Mă târăsc până la fereastră şi trag la o parte draperiile. În întreaga lui casă sunt aprinse luminile. Până şi lumina de pe verandă e aprinsă. Inima mi-o ia la goană şi mai şi.

O, nu. Se ceartă din nou?

Se trânteşte o uşă. Se aude slab, dar sunetul e inconfundabil. Strâng draperia în pumn şi aştept, dorindu-mi ca Olly să apară. Nu aştept prea mult pentru că fix atunci, iese împiedicându-se pe treptele verandei ca şi cum ar fi fost împins. Nevoia de-a merge la el mă umple aşa cum am păţit şi ultima dată. Vreau să merg la el. *Am nevoie* să merg la el, să-l liniştesc, să-l protejez.

Îşi recapătă echilibrul cu viteza lui obişnuită şi se întoarce să înfrunte uşa de la intrare cu pumnii încleştaţi. Mă încordez odată cu el, aşteptând un atac care nu mai vine. Rămâne în poziţie de luptă cu faţa spre uşă pentru un minut întreg. Nu l-am văzut niciodată atât de nemişcat.

Mai trece un minut şi mama lui iese şi ea pe verandă, încearcă să-i atingă braţul, dar Olly se fereşte şi nici măcar nu o priveşte. Până la urmă, ea renunţă. De îndată ce mama lui intră în casă, toată tensiunea acumulată în corp îl părăseşte. Îşi apasă palmele pe ochi şi umerii încep să i se zguduie. Se uită-n sus, la geamul meu. Îi fac cu mâna, dar nu-mi răspunde. Îmi dau seama că nu poate să mă vadă pentru că luminile mele sunt stinse. Dau fuga la întrerupător. Dar până să mă întorc la fereastră, el nu mai e.

Îmi lipesc fruntea, palmele, braţele de geam.

N-am vrut niciodată mai mult să ies din pielea mea.

Lumea ascunsă

Câteodată, se întâmplă ca lumea să ţi se dezvăluie. Sunt singură în camera cu soare, care se întunecă treptat. Soarele după-amiezii târzii taie un trapez de lumină prin geamul ferestrei. Mă uit în sus şi, în lumina instabilă, văd plutind particule de praf strălucitoare, de un alb de cleştar.

Sunt lumi întregi care există în imediata apropiere înţelegerii noastre.

Viaţă pe jumătate

E un lucru bizar să descoperi că îţi doreşti să mori. Nu te loveşte subit, ca o epifanie neaşteptată. Se întâmplă încet, ca un balon care se dezumflă.

Imaginea lui Olly plângând singur pe verandă nu o să mă părăsească.

Cercetez cu atenţie fiecare poză pe care mi-a trimis-o de la şcoală. Mă introduc în fiecare dintre ele. Maddy la bibliotecă. Maddy stând lângă dulapul lui Olly, aşteptând să intre la cursuri. Maddy ca o fată obişnuită.

Memorez fiecare milimetru din portretul nostru de familie, încercând să-i ghicesc toate secretele. Mă minunez în faţa lui Maddy-cea-nebolnavă, Maddy bebeluş, cu viaţa desfăşurându-se înaintea ei cu toate posibilităţile ei nelimitate.

De când a apărut Olly în viaţa mea au fost două Maddy: cea care trăieşte prin cărţi şi nu vrea să moară şi cea care *trăieşte* şi bănuieşte că moartea ar fi un preţ mic de plătit pentru asta. Prima Maddy e surprinsă de direcţia pe care o iau gândurile ei. Cea de-a doua Maddy, cea din fotografia din Hawaii? Ea e ca o zeiţă – impenetrabilă pentru frig, foamete, boală, dezastre naturale sau declanşate de om. E impenetrabilă la frângeri de inimă.

Cea de-a doua Maddy ştie că viaţa asta spălăcită, pe jumătate trăită nu înseamnă să trăieşti cu adevărat.

Rămas-bun

Dragă mamă,

Mai întâi de toate, te iubesc. Ştii deja asta, dar s-ar putea să nu mai am ocazia să ţi-o mai spun.

Deci. Te iubesc. Te iubesc.

Eşti inteligentă şi puternică şi bună şi generoasă. Nu se poate să-mi fi dorit o mamă mai bună.

N-o să înţelegi ceea ce sunt pe cale să-ţi spun. Nici eu nu ştiu dacă înţeleg mai bine.

Datorită ţie sunt în viaţă, mama, şi îţi sunt atât de recunoscătoare pentru asta. Datorită ţie am supravieţuit aşa de mult şi am avut şansa să cunosc o mică parte din această lume. Dar nu e de-ajuns. Nu e vina ta. Viaţa asta imposibilă e de vină.

Nu fac asta doar din cauza lui Olly. Sau poate că da. Nu ştiu. Nu ştiu cum să explic. E din cauza lui Olly şi nu e, în acelaşi timp. E de parcă nu mai pot să văd lumea aşa cum o făceam înainte. Am găsit partea asta nouă din mine când l-am cunoscut pe el, iar partea asta nouă nu ştie cum să stea liniştită şi nemişcată, şi doar să observe.

Mai ştii cum a fost când am citit împreună pentru prima oară „Micul Prinţ”? Am fost atât de supărată că moare la sfârşit. N-am înţeles cum de a putut să aleagă moartea doar ca să fie din nou cu trandafirul lui.

Cred că acum înţeleg. Nu a ales să moară. Trandafirul era întreaga lui viaţă. Fără el, nu mai era de fapt în viaţă.

Nu ştiu, mamă. Nu ştiu ce fac, ştiu doar că trebuie s-o fac. Câteodată îmi doresc să mă întorc la felul cum eram înainte, când nu ştiam nimic. Dar nu pot.

Îmi pare rău. Iartă-mă. Te iubesc.

Maddy

Cele cinci simţuri

AUZ

Tastatura de la sistemul de alarmă încearcă să anunţe evadarea mea emiţând câte un lung „bip” de fiecare dată când apăs câte un număr. Nu pot decât să sper că mama nu se aşteaptă să audă acest sunet şi că dormitorul ei e prea departe de uşă ca să poată auzi.

Uşa se deblochează cu un oftat.

Sunt Afară.

Lumea răcneşte de câtă linişte o învăluie.

PIPĂIT

Clanţa uşii de la intrare e de metal, rece şi netedă, aproape alunecoasă. E uşor să mă desprind de ea şi o fac.

VĂZ

Este 4 noaptea şi e prea întuneric ca să văd în detaliu. Ochii mei desluşesc doar formele aproximate ale lucrurilor, siluete neclare profilate pe cerul nopţii. Copac maro, copac mai mic, trepte, grădină, alee de piatră care duce la o portiţă dintr-un gard de lemn. Portiţă, portiţă, portiţă.

MIROS

Sunt în grădina lui Olly. Aerul este bogat, plin de miresme – flori, pământ, frica mea mărindu-şi proporţiile. Îl depozitez în plămâni pentru mai târziu. Arunc cu pietricele în geamul lui Olly, dorindu-mi să iasă afară.

GUST

Olly e în faţa mea, perplex. Nu spun nimic. Îmi lipesc buzele de ale lui. La început e împietrit, nesigur şi necooperant, dar apoi nu mai e aşa. Deodată, mă trage şi mă lipeşte strâns de el. O mână mi se afundă în păr şi cealaltă mă prinde de talie.

Are acelaşi gust pe care mi-l aminteam.

Alte lumi

Ne revenim în simţiri.

Sau, cel puţin, Olly îşi revine. Se desprinde de mine, mă strânge de umeri cu ambele mâini.

— Ce cauţi aici? Eşti bine? S-a întâmplat ceva? Mama ta e OK?

Sunt vitează:

— Sunt bine. E bine. Fug de-acasă.

Camera lui, deasupra noastră, împrăştie suficientă lumină cât să văd confuzia care-i traversează trăsăturile feţei.

— Nu înţeleg, spune el.

Trag aer în piept din plin, dar mă blochez la jumătatea gestului.

Aerul ăsta de noapte e rece, umed şi greu, complet diferit faţă de orice alt aer am respirat vreodată.

Încerc să-l *dez*respir, să-l dau afară din plămâni. Buzele mă furnică şi sunt uşor ameţită. E doar frică, sau e altceva?

— Maddy, Maddy, îmi şopteşte la ureche. Ce-ai făcut?

Nu pot să-i răspund. Gâtul mi s-a blocat, de parcă aş fi înghiţit o piatră.

— Încearcă să nu respiri, spune el şi începe să mă îndrume înapoi spre casă.

Îl las să mă tragă o secundă, poate două, dar apoi mă opresc.

— Ce ai? Poţi să mergi? Vrei să te duc în braţe?

Scutur din cap şi-mi trag mâna dintr-a lui. Iau o gură de aer de noapte.

— Am spus că fug de-acasă.

Scoate un sunet ca un mârâit.

— Ce vrei să spui? Ai chef să mori?

— Dimpotrivă, îi răspund. Mă ajuţi?

— Cu ce?

— N-am maşină. Nu ştiu să conduc. Nu ştiu nimic despre lumea asta.

Mai scoate un sunet, ceva între un mârâit şi un hohot de râs. Aş vrea să-i văd ochii în întuneric.

Se trânteşte ceva. O uşă? Îl prind de mână şi-l trag să ne lipim de peretele casei.

— Ce-a fost asta?

— Dumnezeule. O uşă. De la mine din casă.

Mă lipesc mai mult de perete, încercând să dispar. Trag cu ochiul înspre aleea care duce la casa mea, aşteptându-mă s-o văd pe mama apărând. Dar nu e acolo.

Închid ochii.

— Du-mă pe acoperiş.

— Maddy…

— Îţi explic totul.

Tot planul meu depinde de ajutorul lui. Nici n-am luat în considerare ce s-ar întâmpla dacă ar refuza.

Stăm liniştiţi vreme de o respiraţie. Apoi de două. Apoi de trei.

Mă ia de mână şi mă duce pe latura casei care e cea mai îndepărtată de casa mea. Acolo e o scară lungă care duce la acoperiş.

— Ţi-e frică de înălţime? mă întreabă.

— Nu ştiu, zic eu şi încep să urc.

Cum ajungem pe acoperiş, mă las cât mai jos, dar Olly îmi spune că nu e necesar.

— Cei mai mulţi oameni oricum nu se uită în sus, zice el.

Inimii mele îi ia câteva minute să-şi revină.

Olly se aşază ghemuindu-se, cu obişnuita lui graţie. Sunt bucuroasă să-l văd cum se mişcă.

— Bun, şi acum? întreabă el după o vreme.

Mă uit în jur. Întotdeauna am vrut să ştiu ce face aici sus. Acoperişul este mansardat în anumite părţi, dar noi stăm pe o secţiune plată, înspre spatele casei. Disting nişte contururi: o măsuţă de lemn cu o cană, o lampă şi nişte hârtii mototolite. Poate că scrie aici sus, compune poezii proaste. Limerick-uri.

— Lampa aia merge? îl întreb.

Fără niciun cuvânt, o aprinde iar lampa aruncă un cerc de lumină difuză în jurul nostru. Aproape că mi-e frică să mă uit la el.

Hârtiile mototolite de pe masă sunt ambalaje de fast-food. Nu e un poet ascuns, atunci. Lângă masă se găseşte o prelată gri şi prăfuită care ascunde ceva, poate chiar mai multe lucruri. Bucata pe care stăm e presărată cu unelte – chei franceze, cleşti de diferite dimensiuni, ciocane şi alte câteva scule pe care nu le identific. Există până şi o lampă de sudură.

Mă uit în sfârşit la el.

Îşi sprijină coatele de genunchi şi se uită la cerul care se luminează încet.

— Ce faci aici sus? îl întreb.

— Asta nu poate să aibă vreo importanţă acum.

Vocea îi este aspră şi nu se uită la mine. Nu e nici urmă de băiatul care m-a sărutat cu disperare acum câteva minute. Frica pentru mine a eclipsat toate celelalte lucruri.

Câteodată faci nişte lucruri având motive bune, alteori având motive rele, iar alteori e imposibil să faci diferenţa.

— Am pastile, îi zic.

Abia se mişca şi aşa, dar acum înlemneşte de-a dreptul.

— Ce fel de pastile?

— Sunt experimentale, nu sunt aprobate de FDA[19]. Le-am comandat online. Din Canada.

Minciuna îmi vine simplu, fără efort.

— Online? Păi şi de unde ştii că sunt de încredere?

— M-am documentat mult.

— Bine, dar tot nu poţi fi sigură…

— Nu sunt inconştientă, îi spun şi mă uit în ochii lui.

Minciunile astea sunt pentru a-l proteja. Deja arată mai uşurat. Îi dau înainte.

---

[19] Food and Drug Administration, una dintre autorităţile competente din Statele Unite ale Americii responsabile de verificarea şi certificarea alimentelor, medicamentelor şi a altor produse ce pot afecta sănătatea.

— Ar trebui să-mi permită să petrec câteva zile afară. Nu i-am spus mamei pentru că ea n-ar fi vrut să riscăm, dar eu…

— Pentru că sunt riscante. Tocmai mi-ai spus că FDA…

— Sunt suficient de bune pentru câteva zile.

Tonul meu nu lasă loc niciunei îndoieli. Aştept, sperând să-mi înghită minciuna.

— Dumnezeule.

Îşi lasă capul în mâini şi rămâne aşa. Când îşi ridică privirea, un Olly mai puţin îndărătnic mă priveşte. Până şi vocea i se mai înmoaie:

— Puteai să-mi zici chestia asta de acum cinci minute.

Mă străduiesc din greu să îndulcesc atmosfera.

— Dar ne sărutam! Şi apoi tu ai început să te superi pe mine.

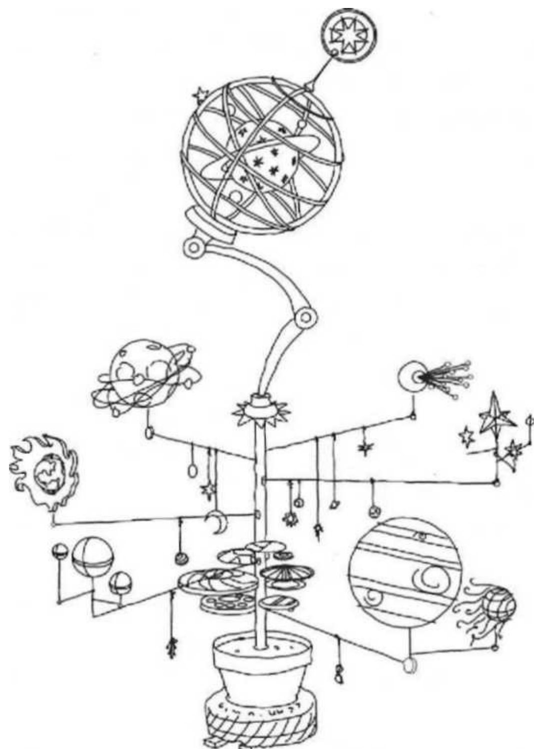
Roşesc pentru că am pomenit de sărut şi din cauza minciunii.

— Aveam de gând să-ţi spun. Îţi spun acum. Tocmai ţi-am spus.

E mult prea inteligent ca să înghită găluşca, dar vrea să fie adevărat. Vrea să fie adevărat mai mult decât îşi doreşte adevărul. Zâmbetul care i se întinde pe faţă este prudent, dar atât de frumos încât nu pot să-mi desprind privirea de la el. L-aş mai minţi o dată pentru un asemenea zâmbet.

— Bun, spun eu. Ce e sub chestia aia?

Îmi întinde un colţ din prelată iar eu o trag la o parte.

La început, nu ştiu la ce mă uit. E de parcă aş citi o serie de cuvinte aparent întâmplătoare înainte ca propoziţia să-mi devină clară.

— E frumos, spun eu.

— Se cheamă planetariu.

— Asta faci tu când eşti aici sus? Construieşti universuri?

Ridică din umeri.

Suflă o mică pală de vânt, iar planetele încep să se învârtească uşor. Ne uităm amândoi în tăcere la mişcarea lor.

— Eşti sigură de treaba asta?

Îndoiala i s-a furişat înapoi în voce.

— Te rog, ajută-mă, Olly. Te rog! îi spun şi arăt înspre planetariu. Şi eu am nevoie să evadez, doar pentru puţină vreme.

Încuviinţează din cap.

— Unde vrei să mergi?

Aloha înseamnă „Bună” şi „Rămas-bun”, partea a doua

Email

COMPOSE

INBOX (2)
SENT MAIL
DRAFTS
TRASH
MORE ▾

1 din 2,778

Mahalo că ați ales Plumeria Airlines!

Plumeria Airlines <custserv@plumeriaair.com>
către mine

Plumeria Airlines

Pregăteşte-te să spui Aloha!

Găsiți detaliile zborului dumneavoastră mai jos.

NUMĂR DE CONFIRMARE: AFTOOQ

PLECARE	DE LA	SPRE	PASAGER(I)	CLASA	[illegible]
10 Oct, 2014 7:00	LAX Los Angeles, CA	OGG Kahului, HI	Madeline Whittier	Economic	[illegible]
			Oliver Bright	Economic	[illegible]

Deja fericită

— Mads, fii serioasă. Nu putem să mergem în Hawaii.

— De ce nu? Tocmai am cumpărat bilete. Am rezervat cameră la hotel.

Suntem în maşina lui Olly, parcată pe aleea din faţa casei lui. Bagă cheia în contact, dar nu o porneşte.

— Glumeşti? întreabă el, scrutându-mi faţa după vreo dovadă că aş glumi.

Nu găseşte niciuna, aşa că începe să clatine încet din cap.

— Hawaii e la cinci mii de kilometri depărtare.

— De-asta luăm avionul.

Îmi ignoră încercarea frivolă.

— Vorbeşti serios? Când ai făcut treaba asta? Cum? De ce?

— Încă o întrebare şi jucăm Repede cinci chestii preferate, spun eu.

Se apleacă în faţă, îşi lipeşte fruntea de volan.

— Aseară cu un card de credit pentru că vreau să văd lumea.

— Ai un card de credit?

— Mi-am făcut unul acuma câteva săptămâni. Există nişte beneficii când o arzi mereu cu o femeie mai în vârstă.

Îşi ridică fruntea de pe volan, dar uitându-se în continuare drept înainte şi evitându-mi privirea.

— Dacă ţi se întâmplă ceva?

— N-o să mi se întâmple nimic.

— Dar dacă ţi se întâmplă?

— Am pastilele, Olly. O să funcţioneze.

Îşi închide ochii strâns şi pune mâna pe cheia din contact.

— Ştii că avem şi aici, în sudul Californiei, suficientă lume la dispoziţie.

— Dar n-avem humuhumunukunukuapua’a.

Îi apare un zâmbet firav în colţul buzelor. Trebuie să-l fac să i se lăţească pe toată faţa.

Se întoarce spre mine.

— Despre ce vorbeşti?

— Despre humuhumunukunukuapua'a.

— Şi ce e humu-cum-l-o-fi-chemând?

— Peştele statului Hawaii.

Zâmbetul i se lăţeşte.

— Bineînţeles că e.

Întoarce cheia în contact. Privirea îi întârzie pe casa lui, zâmbetul îi păleşte foarte puţin.

— Pentru cât timp?

— Două nopţi.

— OK, spune strângându-mă de mână şi pupându-mă scurt. Hai să mergem să vedem peştele.

Dispoziţia lui Olly se îmbunătăţeşte, devine cumva mai uşurat pe măsură ce ne îndepărtăm de casa lui. Călătoria asta îi oferă scuza perfectă să se desprindă de povara familiei sale, cel puţin pentru o scurtă vreme. În plus, un vechi prieten de-al lui din New York, Zach, locuieşte în Maui.

— O să-ţi placă la nebunie, îmi spune el.

— Totul o să-mi placă la nebunie, îi răspund.

Zborul nostru e abia la ora 7, iar eu am de făcut un mic ocol.

Să fiu în maşina lui e ca şi cum aş fi într-o bulă foarte zgomotoasă, care se mişcă foarte repede. Refuză să deschidă geamurile. În schimb, apasă pe un buton de pe bord care împiedică aerul să circule. Sunetul cauciucurilor pe asfalt e ca un şuierat slab şi constant în urechile mele. Mă împotrivesc impulsului de a le acoperi.

Olly spune că nu mergem prea repede, dar pentru mine e ca şi cum am goni prin spaţiu. Am citit că pasagerii din trenurile de mare viteză spun că lumea de afară se înceţoşează din cauza vitezei. Ştiu că nu mergem în niciun caz repede. Totuşi peisajul se mişcă prea repede înainte ca

ochii mei înceţi să se fixeze pe el. Abia prind cu colţul ochiului frânturi de case pe dealurile întunecate din depărtare. Indicatoare cu simboluri şi comenzi criptice vin şi pleacă înainte să le pot eu descifra. Apar şi dispar într-o clipită abţibilduri lipite pe maşini şi numere de înmatriculare.

Deşi înţeleg procesul fizic, mi se pare ciudat că trupul meu se poate mişca, deşi eu stau nemişcată. Mă rog, nu chiar nemişcată. Mă afund în scaun când Olly accelerează şi mă aplec în faţă de câte ori frânează.

Din când în când, încetinim suficient de mult cât să văd bine oameni în maşinile lor.

Trecem pe lângă o femeie care dă din cap şi bate cu palmele pe volan. Doar după ce trecem de ea mă prind că, probabil, dansa pe muzică. Doi copii din spatele altei maşini scot limba la mine şi râd. Eu nu reacţionez nicicum, pentru că nu cunosc eticheta în astfel de cazuri.

Treptat, încetinim până la o viteză mai omenească şi ieşim de pe autostradă.

— Unde suntem? întreb eu.

— Stă în cartierul coreean.

Capul îmi bâzâie pentru că vreau să văd totul deodată. Reclamele luminoase şi panourile publicitare sunt doar în coreeană. Cum nu cunosc limba, semnele astea arată ca nişte opere de artă frumoase, în forme misterioase. Bineînţeles, probabil că scrie vreo chestie absolut normală, ca *Restaurant,* sau *Farmacie,* sau *Nonstop.*

E devreme, dar tot e multă lume afară, făcând atât de multe lucruri – mergând, vorbind, stând în picioare, stând aşezaţi, alergând sau mergând pe biciclete. Nu prea îmi vine să cred că sunt chiar reali. Sunt ca figurinele miniaturale pe care le folosesc drept modele la proiectele mele la arhitectură, puse aici ca să-i dea cartierului coreean acea „energie a vieţii”.

Sau poate că eu nu sunt cea tocmai reală, nu sunt aici deloc.

Mai mergem câteva minute. În cele din urmă, trage în faţa unui complex de apartamente cu etaj şi o fântână în curte.

Îşi desface centura de siguranţă, dar nu dă niciun semn cum că ar vrea să iasă din maşină.

— Nu ţi se poate întâmpla nimic, zice el.

Mă întind spre el şi îi iau mâna.

— Mulţumesc, e tot ce-mi trece prin cap să-i spun.

Vreau să-i spun că din cauza lui sunt aici, afară. Că dragostea îţi deschide lumea.

Eram deja fericită înainte să-l cunosc. Dar acum trăiesc, ceea ce e cu totul altceva.

Infectată

Carla ţipă şi îşi acoperă faţa când dă cu ochii de mine.

— Eşti o fantomă?

Mă prinde de umeri şi mă strânge la pieptul ei, mă leagănă în braţe şi mă mai strânge o dată. Nu mi-a mai rămas niciun strop de aer în plămâni când termină.

— Ce cauţi aici? Nu ai cum să fii aici, spune ea, încă strângându-mă în braţe.

— Şi eu mă bucur să te văd, chiţăi eu.

Se dă mai în spate, clatină din cap de parcă aş fi vreun miracol şi mă trage spre ea pentru încă o tură.

— O, fata mea, spune Carla. Vai, cât de dor mi-a fost de tine, zice luându-mi faţa în palme.

— Şi mie mi-a fost dor de tine. Îmi pare rău că...

— Stop. Nu ai de ce să îţi pară rău.

— Ţi-ai pierdut locul de muncă din cauza mea.

— Mi-am găsit altul, spune ea ridicând din umeri. De altfel, de tine îmi e dor.

— Şi mie mi-e dor de tine.

Mama ta a făcut ce trebuia să facă.

Nu vreau să mă gândesc la mama. Aşa că mă uit după Olly, care se ţine puţin mai departe.

— Îl mai ţii minte pe Olly, spun eu.

— Cum aş putea să uit faţa aia? Şi corpul ăla, răspunde ea, suficient de tare ca el s-o audă.

Se duce înspre el şi-l trage într-o îmbrăţişare doar puţin mai reţinută decât cea cu care m-a tratat pe mine.

— Ai grijă de fata asta? spune ea, retrăgându-se din îmbrăţişare şi bătându-l de câteva ori – puţin cam tare – peste obraz.

— Fac tot ce pot, zice Olly, frecându-şi obrazul. Nu ştiu dacă ştiţi, dar poate să fie puţin încăpăţânată.

Carla se uită de la unul la altul pentru un moment lung, remarcând tensiunea dintre noi.

Încă suntem în faţa uşii de la intrare.

— Haideţi înăuntru, haideţi înăuntru, spune ea.

— Nu ne-am gândit că o să fii trează aşa devreme, spun eu în timp ce intrăm.

— Când îmbătrâneşti, nu mai dormi aşa de mult. O să vezi tu.

Vreau s-o întreb dacă „Eu o să ajung să îmbătrânesc?”, dar în loc de asta întreb:

— Rosa e acasă?

— Sus, doarme. Vrei s-o trezesc?

— N-avem timp. Am vrut doar să te văd pe tine.

Îmi ia faţa în palme încă o dată şi mă examinează din nou, de data asta cu ochi de asistentă medicală.

— Cred c-am ratat multe lucruri. Ce cauţi aici? Cum te simţi?

Olly se apropie, vrând să vadă ce-i răspund. Îmi încrucişez mâinile peste stomac.

— Sunt super, răspund eu mult prea încântată.

— Spune-i de pastile, zice Olly.

— Avem pastile. Ceva experimental.

— Ştiu că mama ta nu-ţi dă nimic experimental.

— Le-am luat eu singură. Mama nu ştie.

Aprobă din cap, am zis ce trebuie.

— De unde?

Îi spun acelaşi lucru pe care i l-am zis şi lui Olly, dar nu mă crede. Nici cât negru sub unghie. Îşi acoperă gura cu mâna şi face ochii mari, ca-n desene animate.

Îmi pun tot sufletul în privire şi încerc să o conving pe muteşte. „Te rog, Carla. Te rog, înţelege-mă. Te rog, nu mă da de gol. Ai spus că viaţa e un dar.”

Îşi fereşte privirea şi începe să se maseze pe piept cu o mână, folosind mici mişcări circulare.

— Trebuie să vă fie foame. Vă pregătesc un mic dejun.

Ne direcţionează spre o canapea de un galben viu, mult prea îndesată, înainte să dispară în bucătărie.

— Fix aşa mi-am imaginat că e casa ei, îi spun lui Olly de îndată ce Carla a ieşit.

Nu vreau să mă întrebe ceva de pastile.

Niciunul dintre noi nu se aşază. Mă dau cu un pas sau doi mai departe de el. Pereţii sunt zugrăviţi în culori primare. Aproape toată suprafaţa lor e acoperită de mărunţişuri şi poze.

— Pare de acord cu pastilele, spune Olly într-un final.

Se apropie de mine, dar mă crispez. Mi-e teamă că o să fie în stare să simtă minciunile pe pielea mea.

Mă plimb prin cameră, uitându-mă la poze cu diverse generaţii de femei care seamănă cu Carla. O fotografie imensă cu ea şi Rosa când era mică atârnă deasupra unei sofale. Ceva la poza asta îmi aminteşte de mine şi de mama. E felul cum o priveşte Carla pe Rosa, nu doar cu dragoste, dar şi cu un fel de ferocitate, ca şi cum ar fi în stare să facă orice ca s-o apere. N-o s-o pot răsplăti niciodată pentru câte a făcut pentru mine.

Carla ne pregăteşte *chilaquiles* – tortilla din porumb cu salsa, brânză şi sos mexican, care e un fel de smântână. E delicioasă, înseamnă un gust nou pentru mine, dar nu iau decât o gură. Sunt prea agitată ca să mănânc.

— Aşa, Carla, deci după părerea ta de om care lucrează în branşă, chiar crezi că pastilele funcţionează? întreabă Olly debordând de optimism.

— Poate, spune ea, dar clatină din cap şi adaugă: Nu vreau să vă încurajez să vă faceţi speranţe false.

— Spune-mi, încep eu.

Vreau s-o întreb de ce nu m-am îmbolnăvit încă, dar nu pot. Sunt prinsă în plasa propriilor minciuni.

— Ar putea să fie pastilele cele care îţi întârzie declanşarea bolii. Chiar şi fără pastile, s-ar putea să nu fi dat încă peste ce-ţi declanşează boala.

— Sau poate că pastilele chiar funcţionează, spune Olly.

E mai mult decât încrezător. Din punctul lui de vedere, pastilele astea sunt o minune.

De pe cealaltă parte a mesei, Carla îl bate uşor peste mână.

— Eşti un copil bun, îi spune ea.

Evită să se uite spre mine când ne ia farfuriile şi se duce în bucătărie. O urmez încet, ruşinată.

— Mulţumesc.

Îşi şterge mâinile de un prosop.

— Te înţeleg. Te înţeleg de ce eşti aici, afară.

— Aş putea muri, Carla.

Umezeşte o cârpă de spălat vase şi începe să frece un loc deja curat de pe blat.

— Am plecat din Mexic în toiul nopţii fără să iau nimic. N-am crezut că o să supravieţuiesc. Multă lume nu reuşeşte, dar am plecat totuşi. Mi-am părăsit tatăl, mama, sora şi fratele.

Clăteşte cârpa şi continuă:

— Au încercat să mă oprească. Au spus că nu merită să-mi risc viaţa, dar le-am zis că e viaţa *mea* şi că *eu* trebuie să decid ce merită şi ce nu. Le-am zis că am de gând să plec şi că fie voi muri, fie voi avea o viaţă mai bună.

Mai clăteşte o dată cârpa şi o stoarce bine.

— Crede-mă, când mi-am părăsit în noaptea aia casa, m-am simţit mai liberă ca oricând. Chiar şi acum consider, după tot timpul cât am stat aici, că atunci am fost cea mai liberă.

— Şi nu-ţi pare rău?

— Bineînţeles că-mi pare rău. Multe lucruri urâte s-au întâmplat în călătoria aia. Iar când mama şi tatăl meu au murit, nu m-am putut întoarce pentru înmormântări. Rosa nu ştie nimic despre locul de unde se trage, spune ea oftând. Nu trăieşti dacă nu ai ce să regreţi.

Eu ce o să regret? În capul meu încep să se învârtă tot felul de viziuni: mama singură în camera mea albă, întrebându-se unde au dispărut toţi cei pe care i-a iubit vreodată. Mama singură pe un câmp înverzit uitându-se în jos la mormântul meu, al tatălui meu şi al fratelui meu. Mama murind singură cuc în casa aia.

Carla îmi atinge mâna iar eu mă forţez să-mi alung fără milă din minte toate imaginile. Nu suport să mă gândesc la lucrurile astea. Dacă o fac, nu voi mai fi în stare să trăiesc.

— Poate că n-o să mă îmbolnăvesc, şoptesc eu.

— Exact, spune Carla, iar speranţa se împrăştie prin mine ca un virus.

brb

9:41 AM
Messages
Kara
5:01 AM
Oliver Bright
mă întorc în 2 zile, să fii cuminte
Send

Primul zbor, întrebări frecvente

Î: Care e cea mai bună metodă să nu ţi se înfunde urechile şi să nu te doară de la schimbarea de presiune?
R: Să mesteci gumă. De asemenea, sărutatul.

Î: Care e cel mai bun loc: la fereastră, la mijloc sau lângă coridor?
R: Fereastră, absolut. Lumea îţi oferă o privelişte pe cinste când eşti la 10.000 de metri deasupra ei. Reţine că un loc la fereastră înseamnă că tovarăşul tău de drum s-ar putea procopsi, de cealaltă parte a lui, cu un vecin extrem de vorbăreţ şi plictisitor. Sărutatul (cu tovarăşul tău, nu cu plictisitorul) este, de asemenea, foarte eficient într-o astfel de situaţie.

Î: De câte ori pe oră este reîmprospătat aerul din cabină?
R: De douăzeci de ori.

Î: Câţi oameni poate să învelească confortabil o păturică din avion?
R: Doi. Aveţi grijă să ridicaţi mânerul dintre scaune şi să vă cuibăriţi unul în altul, pentru o învelire cât mai completă.

Î: Cum e posibil ca oamenii să fi inventat ceva atât de minunat cum e avionul şi ceva atât îngrozitor cum e bomba atomică?
R. Specia umană e misterioasă şi paradoxală.

Î: Voi avea parte de turbulenţe?

R: Da. Trebuie să fie prezente puţine turbulenţe în orice viaţă.

Banda de bagaje

— Am decis că banda de bagaje e o metaforă perfectă pentru viaţă, spune Olly de pe o astfel de bandă care nu e în mişcare.

Niciunul dintre noi nu are bagaje de cală. Tot ce am cu mine e un rucsac mic cu strictul necesar – periuţă de dinţi, lenjerie curată, un ghid turistic cu Maui şi *Micul Prinţ.* Bineînţeles că trebuia să-l iau cu mine. Am de gând să o citesc încă o dată ca să văd cum i s-a schimbat înţelesul.

— Când ai decis asta? îl întreb.

— Chiar acum.

Olly e pus pe debitat teorii trăsnite, abia aşteaptă să-l rog să elaboreze.

— Vrei să te mai gândeşti puţin înainte să mă regalezi cu înţelepciunea ta?

Dă din cap că nu şi sare jos, fix în faţa mea.

— Aş vrea să încep să te *regalez* acum. Te rog.

Gesticulez larg, îndemnându-l să continue.

— Eşti născut. Eşti aruncat în drăcia asta nebunească numită viaţă care se tot învârte.

— Oamenii sunt bagaje în această teorie?

— Da.

— Continuă.

— Câteodată cazi prea repede. Câteodată ajungi atât de deteriorat de alte bagaje care-ţi cad în cap, încât nu mai poţi să funcţionezi. Câteodată eşti rătăcit sau uitat sau te învârţi la nesfârşit pe bandă.

— Şi cei care sunt ridicaţi de pe bandă?

— Merg mai departe şi duc o viaţă extraordinară într-un dulap, undeva.

Deschid şi închid gura de câteva ori, neştiind de unde să încep. El ia această reacţie drept încuviinţare.

— Vezi? E fără cusur, zice el şi ochii îi sclipesc.

— Fără cusur, îi răspund, referindu-mă la el, nu la teorie.

Îmi împletesc degetele de ale lui şi mă uit în jurul nostru.

— Arată aşa cum îţi aminteai?

Olly a mai fost aici o dată, într-o vacanţă cu familia, când avea zece ani.

— Nu-mi amintesc prea multe. Mi-l amintesc pe taică-meu zicând că nu ar strica dacă s-ar cheltui nişte bani pentru crearea unei prime impresii mai bune.

Terminalul este presărat de hostesse – femei hawaiene cu rochii lungi, înflorate, cu pancarte de bun-venit şi şiraguri de orhidee mov şi albe atârnând de antebraţele lor. În aer nu se simte mirosul de ocean. E un miros industrial, cum ar fi cel de combustibil de avion şi produse pentru curăţenie. E un miros pe care aş putea ajunge să-l iubesc, pentru că ar însemna că aş călători. În jurul nostru, nivelul de zgomot creşte şi descreşte, fiind punctat de câte un „aloha” cântat în cor, atât de femeile care te întâmpină, cât şi de familiile venite în vacanţă. Cât despre prima impresie, asta nu e deloc proastă. Mă întreb cum a reuşit tatăl lui Olly să trăiască în această lume fără să ştia ce e cu adevărat preţios la ea.

— În teoria ta cu bagaje, mama ta e una dintre genţile care ajunge să fie deteriorată?

Dă din cap că da.

— Şi sora ta? E una dintre cele care se rătăcesc şi se învârt la nesfârşit pe bandă?

Din nou, dă din cap că da.

— Şi tu?

— La fel ca soră-mea.

— Şi tatăl tău?

— El e banda de bagaje.

Scutur din cap.

— Nu, spun eu şi-l prind de mână. Nu trebuie să aibă el totul, Olly.

L-am făcut să se jeneze. Îşi desprinde mâna dintr-a mea, se duce puţin mai încolo şi începe să se uite prin terminal.

— Tu, draga mea, ai nevoie de un *lei*[20], spune el.

---

[20] Şirag de flori, specific pentru Hawaii.

Dă din cap înspre o hostessă care nu şi-a găsit încă o familie.

— N-am, zic eu.

— O, ba da, insistă el. Aşteaptă-mă aici.

Îşi croieşte drum până la ea. Mai întâi, ea scutură din cap în semn că nu, dar Olly insistă, aşa cum îi stă în fire. Câteva secunde mai târziu, se uită amândoi în direcţia mea. Le fac cu mâna pentru a-i demonstra că sunt drăguţă şi prietenoasă, genul de persoană căreia ai vrea să-i oferi un *lei* pe gratis.

Se lasă înduplecată. Olly se întoarce triumfător. Mă întind ca să-i iau şiragul, dar el, în schimb, mi-l pune pe cap.

— Ştii că aceste şiraguri se dădeau în mod tradiţional doar iar persoanelor cu sânge regal, îi spun eu, citând din ghid.

Îmi adună părul în palme şi mă mângâie pe ceafă înainte să lase şiragul de flori să-mi alunece în jurul gâtului.

— Cine nu ştie asta, prinţeso?

Îmi trec degetele peste şirag, simţindu-mă de parcă acesta mi-ar fi transferat şi mie din frumuseţea lui.

— *Mahalo nui loa,* îi spun. Înseamnă „mulţumesc frumos”.

— Ai citit fiecare cuvânt din ghidul ăla, nu?

Aprob din cap.

— Dacă aş avea o valiză, încep eu, aş adora-o. Aş proteja-o cu folie de plastic când aş călători cu ea. Aş lipi pe ea abţibilduri din fiecare loc în care merg. Şi când aş vedea-o pe banda de bagaje, aş apuca-o cu ambele mâini şi aş fi atât de fericită s-o regăsesc, pentru că atunci ar însemna că aventura mea poate să înceapă.

Olly se uită la mine, un Toma necredinciosul confruntat dacă nu cu dovada că există Dumnezeu, cel puţin cu această posibilitate. Mă trage spre el şi ne încolăcim braţele unul în jurul celuilalt, îşi îngroapă faţa în părul meu iar eu îmi ascund capul la pieptul lui; niciun pic de lumină a zilei nu pătrunde printre corpurile noastre.

— Să nu mori, zice el.

— N-o să mor, îi răspund.

Dicţionarul Madeline

promisiune, promisiuni, s.f.
1. Minciuna de care vrei să te ţii. [2015, *Whittier]*

Aici acum

Potrivit ghidului turistic, Maui are forma unui cap. Drumul cu taxiul ne va duce de-a lungul gâtului, de-a lungul maxilarului, peste bărbie, gură, nas şi sus spre fruntea lată. Am făcut rezervări la un hotel din Ka'anapali, care e pe ţeastă, chiar dincolo de linia părului, geografic vorbind.

Cotim la un moment dat şi, dintr-odată, oceanul e fix acolo, gonind alături de noi de-a lungul drumului, pe partea stângă. Nu se poate să fie mai mult de 10 metri până la el.

Nesfârşita lui întindere e şocantă. Ajunge până la capătul lumii.

— Nu pot să cred c-am ratat toate astea. Am ratat toată lumea asta mare.

Olly clatină din cap.

— Toate la timpul lor, Maddy. Acum suntem aici.

Mă uit în ochii lui oceanici şi mă înec, înconjurată din toate părţile de apă. Sunt atâtea lucruri de văzut, încât e foarte greu să ştii cărui lucru să-i acorzi atenţie. Lumea o prea mare şi n-am suficient timp s-o văd.

Îmi citeşte gândurile, din nou:

— Vrei să oprim şi să ne uităm?

— Da, te rog.

Îl întreabă pe şofer dacă e de acord să oprim, iar acesta îi spune că nu e nicio problemă. Ştie el un loc bun pe lângă care urmează să trecem, cu un parc şi o zonă de picnic.

Mă dau jos din maşină înainte să oprească motorul. Ca să ajungi la apă, nu trebuie decât să cobori dealul şi să faci o scurtă plimbare prin nisip.

Olly se ţine puţin mai în spatele meu.

Oceanul.

E mai albastru, mai mare, mai agitat decât mi l-am imaginat. Vântul îmi ciufuleşte părul, îmi împroaşcă pe piele nisip şi sare, îmi invadează nasul. Mă descalţ doar după ce cobor dealul. Îmi suflec blugii cât de sus îmi permite materialul. Nisipul e fierbinte şi uscat şi afânat.

Cade în cascade peste laba piciorului meu şi îmi alunecă printre degete.

Cum mă apropii de apă, consistenţa nisipului se schimbă. Acum mi se lipeşte de tălpi, acoperindu-le ca o a doua piele. La buza apei, se schimbă din nou consistenţa şi devine ca o catifea lichidă. Tălpile mele lasă urme în acest amestec moale.

Într-un sfârşit, tălpile mele ajung în apa înspumată, apoi gleznele, apoi gambele. Înaintez mai departe până când apa îmi ajunge la genunchi şi îmi udă blugii.

— Ai grijă! strigă Olly de undeva din spatele meu.

Nu ştiu ce înseamnă asta în contextul ăsta. Ai grijă să nu te îneci? Ai grijă să nu te îmbolnăveşti? Ai grijă, pentru că atunci când devii parte din lume, lumea devine şi ea parte din tine?

Pentru că nu există niciun dubiu acum. Sunt în lume.

Şi, de asemenea, lumea este în mine.

Dicţionarul Madeline

ocean, oceane, s. n.,

1. Partea nesfârşită din tine de care n-ai ştiut niciodată, dar pe care ai bănuit-o mereu acolo. [2015, *Whittier]*

Recompensă pentru cine o găseşte

Hotelul nostru e chiar pe plajă şi putem vedea şi mirosi oceanul chiar din holul deschis spre exterior. Suntem întâmpinaţi cu „aloha” şi mai multe şiraguri de flori. Olly îmi dă mie şiragul lui, aşa că acum am trei unul peste altul în jurul gâtului. Un angajat al hotelului într-o cămaşă hawaiiană de un galben viu cu alb se oferă să ne recupereze bagajele inexistente. Olly mormăie ceva cum că bagajele noastre vor ajunge mai târziu şi mă direcţionează astfel încât să-l ocolim, înainte să mai apuce să ne pună vreo întrebare.

Îl împing pe Olly spre recepţie şi-i dau hârtiile noastre.

— Bine aţi venit în Maui, domnule şi doamnă Whittier, spune recepţionera.

Olly nu o corectează, mă trage mai aproape şi mă sărută zgomotos pe buze.

— Mahalo mult, zice, zâmbind larg.

— Veţi rămâne alături de noi timp de… două nopţi.

Olly se uită întrebător, iar eu dau din cap că da.

Femeia apasă pe câteva taste şi apoi ne zice că, deşi e devreme, camera noastră e pregătită. Ne dă o cheie şi o hartă a împrejurimilor şi ne vorbeşte despre micul dejun inclus care constă într-un bufet suedez.

— Sper să vă simţiţi bine în luna de miere! adaugă făcându-ne cu ochiul şi expediindu-ne în cameră.

Camera e mică, foarte mică şi decorată cam ca holul de la intrare, cu mobilă de tec şi fotografii mari cu flori tropicale în culori vesele. Balconul nostru – numit *lanai* – dă înspre o mică grădină şi o parcare.

Din mijlocul camerei, fac o întoarcere de 360 de grade ca să văd ce se consideră a fi necesar într-o locuinţă temporară – un televizor, un frigider mic, un dulap imens, un birou şi un scaun. Mă mai întorc încă o dată 360 de grade, ca să-mi dau seama ce lipseşte.

— Olly, unde sunt paturile noastre? Unde dormim?

Olly pare confuz pentru un moment, până când observă ceva.

— A, te referi la ăsta?

Se duce înspre ceea ce am crezut că e un dulap imens, apucă cele două mânere care se află mai sus şi trage de el o pentru a dezvălui patul.

— *Voilà*[21], spune el. Însuşi prototipul timpurilor noastre, eficienţa în economisirea spaţiului. Vârful stilului şi al confortului, al accesibilităţii şi al eficacităţii. Îţi prezint patul Murphy!

— Cine e Murphy? întreb eu, încă surprinsă că un pat a ieşit din perete.

— Inventatorul acestui pat, spune el şi-mi face cu ochiul.

Cu patul desfăcut, camera pare chiar mai mică. Amândoi ne holbăm la el mai mult decât e necesar. Olly se întoarce ca să mă privească. Încep să roşesc chiar dinainte să spună:

— Doar un singur pat.

Vocea lui e neutră, dar privirea lui, nu. Privirea din ochii lui mă face să roşesc mai tare.

— Aşa deci, spunem amândoi în acelaşi timp.

Râdem stingheriţi, nişte râsete jenate, apoi râdem cu adevărat pentru că suntem aşa de stingheriţi şi jenaţi.

— Unde e ghidul ăla? întreabă el, rupând într-un sfârşit contactul vizual şi prefăcându-se că se uită prin cameră.

Îmi ia rucsacul şi răscoleşte prin el, dar scoate *Micul Prinţ,* în loc de ghidul turistic.

— Văd c-ai adus strictul necesar, mă tachinează el, fluturând cartea prin aer.

Se urcă în mijlocul patului şi începe să sară uşor. Arcurile lui Murphy protestează zgomotos.

— Nu e asta cartea ta preferată din toate timpurile? spune răsucind cartea pe toate părţile. Pe asta ne-au pus s-o citim în clasa a zecea. Sunt destul de sigur că n-am înţeles-o.

---

[21] „Iată”, în fr. în orig.

— Ar trebui să încerci s-o citeşti din nou. Înţelesul i se schimbă de fiecare dată.

Se uită în jos spre mine.

— Şi de câte ori ai cit…

— De câteva ori.

— Mai mult sau mai puţin de douăzeci de ori?

— OK, mai mult decât de câteva ori.

Zâmbeşte larg şi deschide cartea la a doua copertă.

— Proprietatea lui Madeline Whittier.

Dă mai departe la pagina de titlu şi continuă să citească.

— Recompensă pentru cine o găseşte. O vizită cu mine (Madeline) la un anticariat. Să faci *snorkeling* împreună cu mine (Madeline) în Molokini, pentru a identifica peştele simbol al statului Hawaii.

Nu mai citeşte cu voce tare, dar continuă în gând.

— Când ai scris asta? întreabă.

Încep să mă urc în pat, dar mă opresc când camera se clatină puţin. Mai încerc o dată, dar un val de ameţeală mă dezechilibrează.

Mă întorc şi mă aşez cu spatele la el. Inima mi se strânge atât de tare în piept, încât mi se taie răsuflarea.

Olly apare imediat pe partea mea a patului.

— Mad, ce ai? Ce-ai păţit?

O, nu. Nu încă. Nu sunt pregătită.

— Am ameţit, îi spun. Iar stomacul…

— Trebuie să mergem la spital?

Ca răspuns, stomacul meu ghiorăie tare şi prelung. Mă uit în sus spre el.

— Cred că mi-e…

— Foame, spunem amândoi deodată.

Foame.

Asta simt. Nu mă îmbolnăvesc. Mi-e doar foame.

— Sunt lihnită, spun eu.

În ultimele douăzeci şi patru de ore am luat o singur îmbucătură de *chilaquiles* şi câteva feliuţe din mărul Asistentei Malefice.

Olly începe să râdă. Se prăbuşeşte pe spate în pat.

— Mi-am făcut atâtea griji că ceva din aer o să te omoare, zice el apăsându-şi podul palmelor pe ochi. În schimb, o să mori de foame.

Nu mi-a fost niciodată atât de foame ca acum. În cea mai mare parte a timpului, am mâncat mereu cele trei mese şi cele două gustări la ore fixe, în fiecare zi. Carla credea tare mult în mâncare. „Burtica goală, capul gol”, ar spune ea.

Mă întind pe spate şi râd împreună cu el.

Simt din nou o gheară în piept, dar o ignor.

Amintirea lucrurilor actuale

Mă simt mult mai bine după ce ciugulim ceva. Avem nevoie de echipament pentru plajă şi, potrivit lui Olly, de suveniruri, aşa că ne oprim într-un magazin numit, foarte util, Maui Souvenir Shop and General Store. Nu cred că am văzut vreodată atât de multe lucruri. Mă trezesc copleşită de volumul total al acestora. Stive peste stive de tricouri şi pălării pe care scrie „Maui”, sau „Aloha”, sau o variaţie a celor două. Suporturi de umeraşe pline cu rochii înflorate de (aproape) toate culorile. Suport rotativ după suport rotativ plin de mărunţişuri – brelocuri, păhărele pentru shoturi, magneţi. Un suport e dedicat exclusiv brelocurilor în formă de plăci de surf, cu nume stanţate pe ele, aşezate în ordine alfabetică. Mă uit după unul cu Oliver, sau Madeline, sau Olly, sau Maddy, dar nu găsesc.

Olly apare pe la spatele meu şi-şi încolăceşte un braţ în jurul taliei mele. Stau în faţa unui perete plin de calendare cu surferi la bustul gol. Nu sunt neatrăgători.

— Sunt gelos, îmi murmură în ureche, iar eu îl mângâi pe braţ.

— Aşa şi trebuie să fii, zic şi mă întind după un calendar.

— Doar nu ai de gând…

— Pentru Carla, spun eu.

— Sigur, sigur.

— Tu ce ai luat? îl întreb, lăsându-mi capul pe pieptul lui.

— Colier de scoici pentru mama. Scrumieră în formă de ananas pentru Kara.

— De ce cumpără oamenii toate chestiile astea?

Mă ţine puţin mai strâns.

— Nu e chiar un mister, îmi răspunde. Ca să ne amintim să ne amintim.

Mă răsucesc ajungând în braţele lui, gândindu-mă cât de repede a devenit locul meu preferat din toată lumea. Familiar, străin, mângâietor şi palpitant, toate în acelaşi timp.

— O să iau asta pentru Carla, spun fluturând calendarul. Şi nuci de Macadamia trase în ciocolată. Şi o rochie din aia pentru mine.

— Şi mamei tale?

Ce fel de suvenir îi iei mamei care te-a iubit toată viaţa ei, care a renunţat la lume pentru tine, pe care s-ar putea să n-o mai vezi vreodată? Nimic n-ar fi suficient, de fapt.

Mă gândesc la acea veche fotografie pe care mi-a arătat-o, cu noi toţi în Hawaii. N-am nicio amintire cu acel moment, nicio amintire că am fost pe acea plajă cu ea, cu tata şi cu fratele meu, dar ea are. Are amintiri cu mine, cu o viaţă pe care eu nu o am deloc.

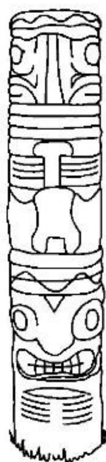
Mă desprind de Olly şi mă plimb prin magazin. Până să împlinească 18 ani, alţi adolescenţi s-au despărţit deja de părinţii lor. Pleacă de-acasă, trăiesc vieţi separate, au amintiri separate. Dar nu şi eu. Eu şi mama mea am împărţit acelaşi spaţiu închis şi am respirat acelaşi aer filtrat pentru un timp atât de îndelungat, încât e ciudat să fiu aici fără ea. E ciudat să-mi fac amintiri care nu o includ pe ea.

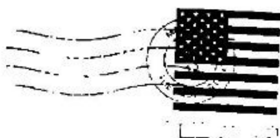
Ce se va întâmpla cu ea dacă nu o să trăiesc să mă întorc acasă? O să-şi adune şi o să se ţină strâns de toate amintirile cu mine? O să le scoată, o să le examineze şi o să le retrăiască la nesfârşit?

Vreau să-i ofer ceva de acum, din timpul ăsta petrecut, fără ea. Ceva prin care să-şi amintească de mine. Găsesc un suport rotativ cu vederi vintage şi-i spun adevărul.

O, cât îmi doresc
să fi aici!

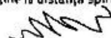

Mama

Papillon Way nr. 304

Los Angeles, CA 90036

Totemurile tradiționale tiki sunt
obiecte de cult folosite pe vremuri
pentru a ține la distanță spiritele rele.

Costumul de baie

E posibil să fi trebuit să probez costumul de baie înainte să-l cumpăr. Nu că nu mi-ar veni. Îmi vine, ba chiar destul de bine. Dar chiar se presupune că ar trebui să apar în public îmbrăcată atât de sumar?

Sunt în baie şi mă uit când la corpul meu din realitate, când la cel din oglindă. Costumul e întreg, de un roz turbat, cu breteluţe subţiri. Rozul e atât de turbat, încât mă face să arăt îmbujorată. Sunt rumenă în obraji, ca o fiică a verii al cărei loc e în lumina soarelui.

Umiditatea din aer mi-a făcut părul mai vâlvoi ca de obicei. Ca să-l îmblânzesc, îl strâng sus şi-l împletesc într-o coadă lungă. Mă uit la imaginea din oglindă. Singurul mod în care aş putea să îmblânzesc costumul ăsta e să port mai multe haine, posibil chiar pe toate odată. Îmi scanez încă o dată corpul. Nu prea am cum să ascund că am sâni şi picioare îmbrăcată în chestia asta. Toate părţile corpului meu par să fie unde trebuie şi să aibă proporţiile potrivite. Mă răsucesc puţin ca să-mi confirm că fundul îmi e acoperit, şi chiar este, dar doar puţin. Ce-aş vedea în oglindă dacă aş fi o fată normală? M-aş gândi că sunt prea grasă sau prea slabă? Mi-ar displăcea şoldurile mele, talia sau faţa mea? Mi-aş face probleme în privinţa corpului meu? Aşa cum stau lucrurile, singura mea problemă e că aş face bucuroasă schimb cu un alt corp care funcţionează cum trebuie.

Olly bate la uşă.

— Faci *snorkeling* acolo?

Într-un final, va trebui să ies din baie, dar sunt prea neliniştită. Va fi Olly de acord că toate părţile corpului meu sunt la locul lor?

— Pescuit la mare adâncime, de fapt, îi răspund cu o voce uşor tremurată.

— Fantastic. O să mâncăm sushi la...

Deschid uşa rapid, de parcă aş dezlipi dintr-o mişcare un plasture.

Olly se opreşte pur şi simplu din vorbit. Ochii lui alunecă încet de pe faţa mea spre degetele de la picioare, apoi şi mai încet înapoi.

— Eşti în costum de baie, spune el.

Ochii i-au rămas pe întinderea de piele goală cuprinsă între gât şi piept.

— Sunt.

Mă uit în ochii lui şi ceea ce văd acolo mă face să mă simt de parcă n-aş purta haine deloc. Inima mea îşi grăbeşte bătăile, iar eu respir adânc încercând să o încetinesc, dar nu funcţionează.

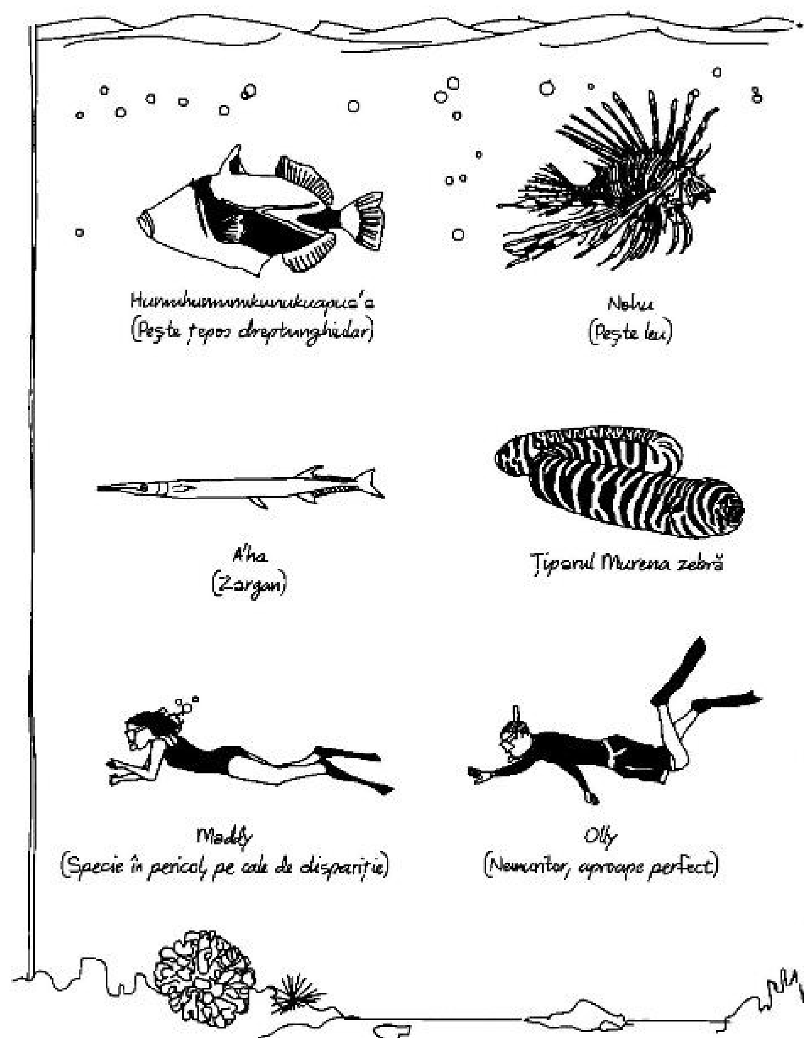
Îşi trece mâinile de-a lungul braţelor mele, trăgându-mă în acelaşi timp uşor către el. Când suntem suficient de aproape, îşi lipeşte fruntea de a mea. Ochii lui sunt de un albastru aprins.

Arată ca un om flămând, de parcă ar putea să mă devoreze cu totul.

— Costumul ăsta de baie, începe el.

— E mic, trag eu concluzia.

Îndreptar al peştilor din recifurile hawaiiene

Sari

Îl iau prin surprindere pe Olly când intru imediat în apă. Spune că sunt ca un copil care se aruncă cu capul înainte, neştiind suficient de multe cât să-i fie frică. Ca un copil, scot limba la el şi îmi croiesc drum mai departe prin apă, echipată cu vestă de salvare şi tot tacâmul.

Suntem la Black Rock, numită aşa datorită stâncii pietroase formată din rocă magmatică, care se avântă direct de pe plajă şi se înalţă sus spre cer. În apă, pietrele formează un semicerc care îndulcesc valurile şi creează un recif de corali perfect pentru *snorkeling.* Ghidul nostru de la biroul Distracţie şi Soare ne-a spus că plaja asta e cunoscută şi printre cei care plonjează în apă de pe stânci.

Apa e rece, sărată şi delicioasă, şi mă gândesc că poate am fost sirenă într-o viaţă trecută. O sirenă-astronaut-arhitect. Labele şi vesta de salvare mă menţin la suprafaţă şi nu-mi ia mai mult de câteva minute să mă obişnuiesc cu respiratul prin mască. Să ascult sunetul formidabil al propriei respiraţii e liniştitor şi ciudat de euforic. Fiecare respiraţie mă reasigură că sunt mai mult decât în viaţă. Trăiesc.

Vedem peştele humuhumunukunukuapua'a imediat. De fapt, vedem chiar mulţi. Bănuiesc că motivul pentru care sunt peştii oficiali ai statului hawaian îl reprezintă faptul că sunt destui aici. Cei mai mulţi sunt înghesuiţi în jurul recifului de corali. N-am mai văzut culori atât de intense, nu doar albastru, galben şi roşu, dar cel mai adânc albastru, cel mai viu galben şi cel mai vibrant roşu pe care poţi să le vezi. Dincolo de corali, razele soarelui formează în apă coloane dreptunghiulare de lumină. Bancuri de peştişori argintii ţâşnesc dintr-o parte în alta, jucându-se cu mintea celui ce-i priveşte.

Ţinându-ne de mână, înotăm mai departe şi vedem alunecând prin apă pisici de mare, care arată ca nişte păsări uriaşe cu burţi albe. Vedem două ţestoase enorme,

care arată de parcă ar zbura, n-ar înota. Mental, ştiu că n-o să ne facă niciun rău. Dar sunt aşa de mari şi aparţin atât de evident acestei lumi acvatice – spre deosebire de mine – încât nu mă mai mişc, căci nu vreau să le atrag atenţia.

Aş putea să rămân aici toată ziua, dar Olly mă trage în cele din urmă înapoi spre ţărm. Nu vrea să ne alegem – să mă aleg, adică – cu arsuri de la soarele din mijlocul zilei.

Înapoi pe plajă, ne ştergem cu prosoapele sub un copac umbros. Simt privirea lui Olly pe mine când crede că nu-l observ, dar noi formăm o organizaţie de admiraţie reciprocă – şi eu îi fac ochi dulci în secret. Nu poartă decât şortul de baie, aşa că pot în sfârşit să-i văd muşchii supli şi fini de pe umeri, de pe piept şi de pe stomac. Vreau să-l memorez cu mâinile întreg peisajul trupului său. Încep să tremur şi-mi înfăşor prosopul în jurul corpului. Olly interpretează greşit tremuratul meu, se apropie şi-mi pune pe umeri prosopul lui. Pielea lui miroase a ocean şi a altceva, a ceva de nedefinit care-l face să fie Olly. Sunt şocată că vreau să-i ating pieptul cu limba, să gust soarele şi sarea de pe pielea lui. Îmi dezlipesc cu greu ochii de pe pieptul său şi mă uit la faţa lui. Îmi evită privirea şi înfăşoară prosopul strâns în jurul meu, astfel încât nu mi se mai vede niciun centimetru de piele, apoi se îndepărtează de mine. Am senzaţia că se înfrânează.

Sunt sigură că nu vreau să facă asta.

Se uită spre stânca de unde oamenii, în special adolescenţi, plonjează în ocean.

— Vrei să sari de pe o stâncă mare? mă întreabă cu ochii sclipindu-i.

— Nu ştiu să înot, îi reamintesc.

— Un mic înec n-a stricat nimănui, spune băiatul care m-a avertizat odată că marea e nemiloasă şi neiertătoare.

Mă prinde de mână şi alergăm împreună spre stâncă. De aproape, pietrele arată ca un burete negru şi dur. Le simt ascuţite pe tălpi şi-mi ia ceva să găsesc locul potrivit unde să-mi pun piciorul pentru fiecare pas pe care-l fac, dar în cele din urmă reuşim să ajungem în vârf.

Olly e nerăbdător să sară. Nici măcar nu se opreşte să admire priveliştea.

— Împreună? întreabă, în timp ce se uită în jos la apa sclipitoare.

— Data viitoare, îi răspund.

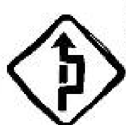
Aprobă din cap.

— Sar eu primul. Nu te las să te îneci.

Sare în sus şi în faţă şi face o tumbă completă în aer înainte să se îndrepte ca o săgeată spre apă. Câteva secunde mai târziu, iese la suprafaţă şi-mi face cu mâna. Îi fac şi eu cu mâna, pe urmă închid ochii ca să estimez situaţia în care mă aflu, căci să sari de pe o stâncă pare să fie genul de moment crucial când niscaiva estimare a situaţiei se cere a fi făcută. În mod curios totuşi, îmi dau seama că nu vreau să mă gândesc prea mult. La fel ca Olly, vreau pur şi simplu să sar. Caut chipul lui Olly în apă şi-l găsesc aşteptându-mă. Ţinând cont de ce poate să-mi rezerve viitorul, să sar de pe stânca asta nu mi se pare deloc înfricoşător.

Plonjatul de pe stâncă: un ghid

Ghid turistic — dincolo de Ka'anapali

JOS DE PE CALEA BĂTĂTORITĂ

PLONJAT DE PE STÂNCĂ

Iată ce se întâmplă când sari, cu picioarele înainte și cu mâinile fluturând haotic, de pe o stâncă de 10 metri în Oceanul Pacific. Coborârea e atât de palpitantă că trebuie să țipi în timp ce cazi. Pe moment, când te lovești cu picioarele de apă te ustură, iar apoi apa rece și sărată țâșnește și-ți umple complet nările. E întuneric sub suprafața apei pentru că îți ții ochii închiși, e liniște– cu excepția sunetului apei care năvălește umplând vidul temporar format de corpul tău, e rece– cu excepția locașului călduț pe care ți-l lasă marea. Îți ia mai mult timp decât crezi să ajungi la suprafață și e un moment în care simți că ești pe o altă planetă sau că nu te afli nicăieri. Ieși la suprafață, apa ți se scurge din nas și din ochi, nu ești decât o altă mică ființă în lumea mare și largă.

Zach

Când ne întoarcem la hotel, Olly îşi sună prietenul, pe Zach, de pe telefonul din cameră. Jumătate de oră mai târziu, e la noi la uşă.

Zach are pielea închisă la culoare şi roşiatică, nişte dreaduri[22] imense şi un zâmbet aproape prea mare pentru faţa lui. Începe imediat să zdrăngăne la o chitară imaginară şi să cânte un cântec pe care nu-l cunosc. Olly zâmbeşte larg, cu toată faţa. Zach îşi scutură capul în mod dramatic în timp ce „cântă” iar părul i se mişcă în ritm cu „muzica”.

— Zach! zice Olly şi-l trage într-o îmbrăţişare.

Se bat pe spate reciproc şi zgomotos.

— Zaharia, mai nou.

— De când? întreabă Olly.

— De când m-am hotărât să devin un zeu al rock-ului. Zaharia ca…

— Mesia, mă bag eu, prinzându-mă de glumă.

— Exact! Gagică-ta e mai deşteaptă decât tine.

Roşesc şi mă uit înspre Olly, ca să-l văd şi pe el roşind.

— Ah, ce drăguţ, zice Zach, râzând şi zdrăngănind la nişte corzi imaginare de chitară.

Râsul lui îmi aminteşte de cel al Carlei – lipsit de orice jenă, un pic cam zgomotos şi plin de veselie. În acest moment îi simt lipsa cu disperare.

Olly se întoarce spre mine:

— Maddy, el e Zach.

— Zaharia.

— Moşule, n-o să-ţi spun aşa. *Zach,* ea e Maddy.

Zach îmi ia mâna şi mi-o pupă scurt.

— Fantastic să te întâlnesc, Maddy. Am auzit multe despre tine, dar n-am crezut că eşti chiar reală.

— E în ordine, îi răspund, examinându-mi locul de mână unde m-a pupat. În unele zile, nici nu sunt.

---

[22] Tip de coafură cunoscut şi sub numele „rasta”

Începe să râdă prea zgomotos din nou şi mă trezesc râzând cu el.

— Minunat, intervine Olly. Hai să nu mai pierdem vremea. Un *loco moco o* aşteaptă undeva pe Maddy.

Un *loco moco* e un munte de orez cu un hamburger deasupra, cu un sos pesto, cu două ochiuri în vârf. Zach ne-a dus la un restaurant cu specific local, pentru un prânz târziu. Stăm la o masă afară, oceanul e la câteva zeci de metri distanţă.

— Restaurantul ăsta e cel mai bun, spune Zach. Aici mănâncă toţi localnicii.

— Le-ai spus alor tăi? întreabă Olly printre îmbucături.

— Despre partea cu starul rock sau despre partea că sunt gay?

— Ambele.

— Nu.

— O să te simţi mai bine după ce le spui.

— Fără-ndoială, dar gradul de dificultate e puţin cam ridicat.

Zach se uită spre mine.

— Părinţii mei cred numai în trei chestii: familie, educaţie şi muncă asiduă. Prin „familie” mă refer la un bărbat, o femeie, doi copii şi un câine. Prin „educaţie” mă refer la patru ani de facultate, iar prin „muncă asiduă” mă refer la orice nu are legătură cu arta. Sau cu speranţele. Sau cu visurile de a deveni star rock.

Se uită din nou la Olly acum şi ochii lui căprui devin mai serioşi ca până acum.

— Cum să le spun că fiul lor cel mare vrea să fie noul Freddie Mercury afro-american?

— Trebuie să fi bănuit, zic. Cel puţin partea cu starul rock. Părul tău e în patru nuanţe diferite de roşu.

— Ei cred că e doar o fază.

— Poate ar trebui să le compui un cântec.

Explodează în râs.

— Îmi placi, spune el.

— Şi tu îmi placi, îi răspund. Ai putea să numeşti cântecul *Aşchia asta a sărit foarte, foarte, foarte departe de trunchi.*

— Nici nu sunt prea sigur că sunt o aşchie, spune Zach, râzând.

— Voi doi sunteţi tare comici, spune Olly aproape zâmbind, dar evident preocupat de ceva. Moşule, împrumută-mi puţin telefonul, îi spune lui Zach.

Zach i-l întinde iar Olly începe imediat să butoneze.

— Cu tine ce se mai întâmplă? Tatăl tău tot un nenorocit e?

— Te aşteptai să se schimbe? spune Olly fără să-şi ridice ochii din ecranul telefonului.

— Probabil că nu, spune Zach, cu nepăsare în voce.

Mă întreb cât de multe ştie despre familia lui Olly. Tatăl lui e mult mai mult decât un simplu nenorocit.

— Dar tu, Madeline? Cu părinţii tăi care-i treaba?

— Nu suntem decât eu şi mama.

— Totuşi. Trebuie să aibă şi ea o problemă.

Mama, mama. Aproape că nu m-am mai gândit la ea. Trebuie să fie moartă de îngrijorare.

— Păi, cred că toată lumea are o problemă, nu-i aşa? Dar maică-mea e inteligentă, e puternică şi mereu sunt pe primul plan pentru ea.

Îmi dau seama că i-am surprins, pentru că niciunul dintre ei nu zice nimic.

Olly îşi ridică ochii din telefonul lui Zach.

— Trebuie să-i spui că eşti bine, Mad.

Îmi dă telefonul şi se îndreaptă spre toaletă.

De la: Madeline F. Whittier
Către: genericuser033@gmail.com
Subiect: (fără subiect)
Fiica mea e cu tine? E bine?

De la: Madeline F. Whittier

Către: genericuser033@gmail.com
Subiect: (fără subiect)
Ştiu că e cu tine. Nu înţelegi cât de bolnavă e. Adu-o acasă.

De la: Madeline F. Whittier
Către: genericuser033@gmail.com
Subiect: (fără subiect)
Te rog, spune-mi unde sunteţi. Se poate îmbolnăvi grav în orice moment.

De la: Madeline F. Whittier
Către: genericuser033@gmail.com
Subiect: (fără subiect)
Ştiu unde sunteţi şi pornesc cu primul zbor. O să fiu acolo mâine dimineaţă la prima oră. Te rog să ai grijă de ea.

Mă opresc din citit, strâng telefonul la piept şi închid ochii. Mă simt vinovată, indignată şi panicată în acelaşi timp. Văzând cum îşi face griji şi cum o doare, vreau să mă duc la ea s-o asigur că sunt bine. Partea asta din mine vrea să o lase să aibă grijă de mine.

Dar o altă parte din mine, partea cea nouă, nu vrea să renunţe la lumea pe care am început să o cunosc. Sunt indignată că mi-a intrat în adresa mea personală de e-mail. Sunt indignată că, acum, eu şi Olly avem chiar mai puţin timp la dispoziţie decât am crezut că vom avea.

Rămân cu ochii închişi pentru prea multă vreme, pentru că Zach mă întreabă într-un final dacă sunt bine.

Deschid ochii şi iau o gură de suc de ananas, aprobând din cap cu paiul în gură.

— Nu, serios. Te simţi bine? Olly mi-a spus…

— Ţi-a spus că sunt bolnavă.

— Da.

— Sunt bine, îi răspund, dându-mi seama că vorbesc cât se poate de serios.

Mă simt bine. Mă simt mai mult decât bine.

Mă uit din nou la telefon. Trebuie să-i scriu ceva.

De la: genericuser033@gmail.com

Către: Madeline F. Whittier <madeline.whittier@gmail.com>

Subiect: (fără subiect)

Te rog, nu-ţi face griji, mamă. Şi te rog să nu vii aici. Chiar sunt bine, iar asta e şi viaţa mea. Te iubesc. Ne vedem curând.

Trimit mesajul şi-i înapoiez telefonul lui Zach. Şi-l bagă în buzunar şi se uită la mine.

— Şi chiar ai cumpărat pastile de pe internet? mă întreabă.

Sunt încă atât de zdruncinată din cauza e-mailurilor mamei şi a grijilor pe care mi le fac că eu şi Olly n-o să avem suficient timp unul pentru altul, încât sunt luată prin surprindere de minciuna mea ieşind din gura lui. Fac exact ce n-ar trebui să faci atunci când minţi pe cineva: nu mă uit în ochii lui. Mă foiesc şi mă înroşesc.

Deschid gura ca să-i explic, dar nu iese nicio explicaţie.

Deja a ghicit care-i adevărul până să ajung să-i înfrunt privirea.

— O să-i spui? îl întreb.

— Nu. Mint când vine vorba de mine de-atâta timp... Ştiu cum e.

Un val de uşurare trece peste mine.

— Îţi mulţumesc, îi spun.

Doar dă uşor din cap.

— Ce s-ar întâmpla dacă le-ai spune părinţilor? îl întreb.

Îmi răspunde prompt:

— Ar încerca să mă facă să aleg. Şi nu i-aş alege pe ei. Aşa – toată lumea câştigă.

Se lasă pe spătarul scaunului şi începe să zdrăngăne.

— Cu toată părerea de rău pentru The Rolling Stornes, dar primul meu album o să se numească *Between Rock and Roll and a Hard Place*[23]*.* Ce zici?

— Formidabil, zic eu râzând.

Devine din nou serios.

— Poate că maturizarea înseamnă să-i dezamăgeşti pe oamenii pe care-i iubeşti.

N-a formulat-o ca pe o întrebare şi, oricum, n-am un răspuns.

Îmi întorc capul şi-l privesc pe Olly cum vine înspre noi.

— Eşti bine? mă întreabă, înainte să mă sărute pe frunte, apoi pe nas, apoi pe buze.

Mă hotărăsc să nu-i spun de vizita iminentă a mamei. Vom profita, pur şi simplu, la maximum de timpul pe care-l avem la dispoziţie.

— În viaţa mea nu m-am simţit mai bine, îi răspund.

Sunt recunoscătoare că, cel puţin din punctul ăsta de vedere, nu sunt nevoită să mint.

[23] Joc de cuvinte bazat pe omonimia cuvântului *rock* – piatră/ gen muzical. Echivalentul în limba română al expresiei *between a rock and a hard place* ar fi „între ciocan şi nicovală”. Zach face referire la piesa celor de la The Rolling Stones intitulată *Rock and a Hard Place.*

Patul Murphy

Se face după-amiază până când ne întoarcem la hotel. Olly aprinde toate luminile şi ventilatorul din tavan şi se aruncă în pat cu o tumbă.

Se întinde pe o parte a patului, apoi pe cealaltă.

— Partea asta e a mea, zice el, referindu-se la partea stângă, cea mai apropiată de uşă. Dorm în partea stângă, continuă el. Ca să ştii pe viitor.

Se ridică în capul oaselor şi atinge uşor salteaua.

— Ştii c-am zis mai devreme că paturile Murphy sunt culmea confortului? Sunt nevoit să-mi retrag spusele.

— Eşti agitat? îmi scapă porumbelul pe gură.

Aprind veioza din partea dreaptă a patului.

— Nu, îmi răspunde el prea repede.

Se rostogoleşte peste marginea stângă a patului ajungând pe podea şi rămâne acolo.

Mă aşez pe marginea mea de pat şi sar puţin, de probă. Salteaua îmi răspunde cu un scârţâit.

— De ce dormi pe partea stângă când dormi singur întreb eu.

Mă întind pe pat. Are dreptate. E incredibil de incofortabil.

— Poate că e vorba de anticipare, zice el.

— A ce?

Nu-mi răspunde, aşa că mă rostogolesc până pe partea lui ca să mă uit în jos, la el. E întins pe spate, cu un braţ îndoit peste ochi.

— A unui musafir.

Îmi trag înapoi capul, roşind.

— Eşti un romantic incurabil, spun eu.

— Sigur, sigur.

Ne cufundăm în linişte. Deasupra noastră, ventilatorul huruie încet, manipulând aerul cald prin încăpere. Prin uşă, aud zgomotul făcut de lifturi şi murmurul vocilor scăzute care se perindă.

Acum câteva zile, o singură zi afară părea să-mi fie suficientă, dar acum, că am petrecut una, vreau mai multe. Nu sunt convinsă că mi-ar ajunge o eternitate.

— Da, spune Olly după o vreme. Sunt agitat.

— De ce?

Trage aer în piept şi nu aud să-i dea drumul.

— N-am simţit pentru nimeni ce simt pentru tine.

Nu o spune încet. Mai curând o face prea tare şi prea repede, ca şi cum aceste cuvinte aşteptau de multă vreme să i se rostogolească afară din gură.

Mă ridic şi mă sprijin în coate, mă întind pe spate, mă ridic din nou în capul oaselor. Acum vorbim despre dragoste?

— Nici eu nu m-am mai simţit aşa vreodată, şoptesc eu.

— Dar e altceva în cazul tău.

Se simte frustrare în vocea lui.

— De ce? Cum?

— Pentru tine, totul e pentru prima oară, Maddy, pentru mine nu.

Nu înţeleg. Numai pentru că e prima oară, asta nu înseamnă că e mai puţin real, nu? Până şi universul are un început.

Tace. Cu cât mă gândesc mai mult la ce vrea să spună, cu atât mă supăr mai tare. Dar apoi îmi dau seama că nu încearcă să-mi anuleze sau să-mi minimalizeze sentimentele. E doar speriat. Ţinând cont de lipsa mea de opţiuni, dacă l-am ales în lipsa unei alternative?

Trage aer în piept.

— În capul meu, ştiu c-am mai fost îndrăgostit, dar nu simt aşa. Să fiu îndrăgostit de tine e mai bine decât prima oară. Se simte ca prima oară şi ca ultima oară şi ca singura oară, toate odată.

— Olly, încep eu. Îţi promit că-mi cunosc propria inimă. E unul dintre puţinele lucruri care nu-mi sunt complet noi.

Se urcă la loc în pat şi-şi întinde un braţ. Mă ghemuiesc aproape de el, îmi pun capul în scobitura în formă de Maddy dintre gât şi umăr.

— Te iubesc, Maddy.

— Te iubesc, Olly. Te-am iubit dinainte să te cunosc.

Alunecăm în somn, încolăciţi unul în jurul celuilalt, fără ca unul dintre noi să scoată vreo vorbă, lăsând pentru o vreme lumea să facă nişte zgomot pentru noi, căci toate celelalte cuvinte nu contează în momentul ăsta.

Toate cuvintele

Mă trezesc încet, fără vlagă, până îmi dau seama ce-am făcut. Arunc o privire ceasului. Am dormit mai bine de o oră. Nu mai avem aproape deloc timp şi am petrecut o parte din el dormind. Mai arunc încă o privire ceasului. Zece minute pentru duş şi alte zece ca să găsim locul perfect de pe plajă de unde să urmărim cum prima noastră zi petrecută împreună se încheie.

Îl scutur pe Olly ca să se trezească şi mă grăbesc să mă îmbrac. În baie, îmi trag pe mine rochia în mărime universală. Mărime universală, pentru că partea de jos se lărgeşte mult iar cea de sus e dintr-o ţesătură elastică care se poate întinde şi cuprinde aproape pe oricine. Renunţând la elasticul de păr, îmi las părul să stea cum vrea, aşa că acum cade în bucle bogate pe umeri şi pe spate. În oglindă, pielea de un măsliniu cald îmi străluceşte iar ochii îmi lucesc.

Sunt sănătatea întruchipată.

Olly e pe *lanai,* aşezat pe ultima bară a balustradei. Poziţia în care stă pare periculoasă, chiar dacă se ţine cu ambele mâini de balustradă. Îmi reamintesc că deţine suficient control asupra corpului său.

Zâmbeşte, radiază când mă vede. E Olly şi nu-e-Olly din nou, cu privirea pătrunzătoare, urmărindu-mă cum mă apropii. Sunt conştientă de fiecare nerv scânteind din corpul meu. Cum face treaba asta cu o singură privire? Am şi eu acelaşi efect asupra lui? Mă opresc în uşa glisantă de sticlă şi-l măsor din priviri. Poartă un tricou negru mulat, pantaloni scurţi negri şi sandale negre. Îngerul nopţii în vacanţă.

— Vino aici, spune el, iar eu mă cuibăresc în „V”-ul format de picioarele sale.

Stă nemişcat şi mâinile i se încleştează mai tare pe bară. Inspir mirosul lui proaspăt şi mă uit în sus. Ochii lui sunt un lac limpede şi albastru ca cerul de vară, un lac al cărui fund

nu pot să-l văd. Îmi ating buzele de ale lui. Sare jos de pe balustradă, mă împinge în spate într-o masă. Cât ai clipi, sunt lipită de el şi mă sărută, scoţând un geamăt. Îmi deschid picioarele şi ne sărutăm până când nu mai am aer, până când respirăm unul prin altul. Mâinile mele sunt pe umerii lui, pe ceafa lui, în părul lui. Mâinile mele nu ştiu unde să se oprească. Sunt electrizată. Vreau absolut tot deodată. Olly rupe încleştarea buzelor şi stăm acolo, trăgându-ne respiraţiile obosite, cu frunţile şi nasurile atingându-ni-se, mâinile lui strângându-mă prea tare de şolduri, mâinile mele lipite de pieptul lui.

— Maddy.

Ochii lui îmi pun o întrebare, iar eu răspund cu „da”. Pentru că întotdeauna i-aş răspunde aşa.

— Şi apusul? întreabă el.

Clatin din cap.

— O să mai fie unul şi mâine.

Pare uşurat iar eu nu pot să-mi opresc un zâmbet. Mă conduce cu spatele dincolo de uşa *lanai*-ului, până când partea din spatele a genunchilor mei se lipeşte de pat.

Mă aşez. Apoi mă ridic imediat. A fost mai uşor să sar de pe Black Rock decât să fac asta.

— Maddy, nu trebuie să facem nimic.

— Nu. Vreau. Vreau s-o facem.

Dă din cap că da, apoi îşi mijeşte ochii, aducându-şi aminte ceva.

— Trebuie să mă duc să cumpăr…

— Am eu câteva, spun scuturând din cap.

— Ai tu ce? întreabă, fără să se prindă.

— Prezervative, Olly. Am eu câteva.

— Ai tu câteva.

— Da, îi răspund, roşind din tot corpul.

— Cum aşa?

— De la magazinul de suveniruri. 14 dolari şi 99 de cenţi. Locul ăla are de toate.

Se uită la mine de parcă aş fi un fel de mic miracol, dar apoi zâmbetul i se transformă în ceva mai mult. Apoi sunt pe spate, mâinile lui trăgând de rochia mea.

— Jos. Jos, spune el.

Mă ridic în genunchi şi o scot trăgând-o peste cap. Tremur în aerul călduţ.

— Şi aici ai pistrui, spune, trecându-şi mâna peste sânii mei.

Mă uit în jos şi râdem amândoi.

Îşi pune mâinile pe talia mea goală.

— Eşti toate lucrurile bune împachetate într-un singur lucru bun.

— Uf, şi tu, spun eu nedesluşit.

Toate cuvintele din capul meu au fost înlocuite de unul sigur – „Olly”.

Îşi scoate tricoul trăgându-l peste cap şi corpul meu preia controlul asupra creierului. Îmi trec vârfurile degetelor peste muşchii tari şi fini de pe pieptul lui, le adâncesc în văile formate de aceştia. Buzele mele urmează aceeaşi cale, gustând, dezmierdând. Se întinde pe spate ţii stă nemişcat, lăsându-mă să explorez, şi sărut tot peisajul corpului său, din cap până în vârful picioarelor şi înapoi. Nevoia de a-l muşca este irezistibilă şi nu-i rezist. Muşcătura îl înnebuneşte şi preia el controlul. Corpul meu arde acolo unde nu mă atinge şi arde acolo unde o face.

Ne strângem unul în altul. Suntem buze şi braţe şi picioare şi corpuri încâlcite. Se pune deasupra mea, nu scoatem niciun cuvânt, apoi suntem îmbinaţi şi ne mişcăm în linişte. Suntem îmbinaţi şi cunosc toate secretele universului.

Dicţionarul Madeline

infinit, infinită, adj.

1. Starea de-a nu şti unde se termină un corp şi începe celălalt: „Bucuria noastră este infinită.” [2015, *Whittier]*

Lumea observabilă

Potrivit teoriei Big Bang-ului, universul a luat fiinţa într-un singur moment – un cataclism cosmic care a dat naştere găurilor negre, piticelor cenuşii, materiei şi materiei întunecate, energiei şi energiei întunecate. A dat naştere galaxiilor, stelelor, lunilor, sorilor, planetelor şi oceanelor. Este un concept pe care îl accepţi cu greu – ideea că a mai fost un timp înaintea noastră. Un timp înaintea timpului.

La început, a fost nimicul. Iar apoi a fost tot.

De data asta

Olly zâmbeşte. Nu vrea să se oprească din zâmbit. Îmi serveşte fiecare variaţiune de zâmbet care există iar eu trebuie să-i sărut buzele zâmbitoare. Un sărut duce la zece, până când sărutul nostru e întrerupt de ghiorăitul stomacului lui Olly.

Mă desprind de buzele lui.

— Cred c-ar trebui să mâncăm ceva.

— În afară de tine? spune şi-mi sărută buza de jos, muşcându-mi-o uşor. Eşti delicioasă, dar nu eşti comestibilă.

Mă ridic în capul oaselor, ţinându-mi pătura la piept. Nu sunt tocmai pregătită să fiu din nou goală, în ciuda intimităţii noastre. Spre deosebire de mine, Olly nu e deloc timid. Se dă jos din pat dintr-o mişcare şi se mişcă prin cameră complet gol. Mă sprijin de tăblia patului şi mă uit pur şi simplu la el cum se mişcă, tot o graţie şi o strălucire. Care înger întunecat al morţii?

Totul e diferit şi la fel. Sunt în continuare Maddy. Olly e tot Olly. Dar suntem amândoi mai altfel. Îl cunosc într-un fel nou. Şi mă simt şi eu cunoscută.

Restaurantul e chiar pe plajă, masa noastră e cu faţa la ocean. E târziu – ora 21:00, aşa că nu prea putem să vedem albastrul apei, doar spuma albă a valurilor spărgându-se de plajă. Auzim oceanul pe sub muzica şi pălăvrăgeala din jurul nostru.

— Crezi că au humuhumu în meniumeniu? mă tachinează Olly.

Glumeşte cum că ar vrea să mănânce toţi peştii pe care i-am văzut la *snorkeling.*

— Îndrăznesc să cred că nu servesc peştele oficial al statului, spun eu.

Amândoi suntem lihniţi de foame datorită tuturor activităţilor zilei, aşa că cerem toate aperitivele din meniu:

poke (ton marinat în sos de soia), budincă de crab, creveţli crocanţi cu cocos, pacheţele cu homar şi porc Kalua. Ne tot atingem unul pe celălalt pe parcursul întregii cine. Ne atingem printre îmbucături de mâncare şi înghiţituri de suc de ananas. Mă atinge pe gât, pe obraji, pe buze. Îi ating degetele, braţele, pieptul. Acum că ne-am atins atât de intim, nu ne putem opri.

Ne tragem scaunele ca să stăm unul lângă altul. Îmi ţine mâna în poala lui sau eu i-o ţin pe-a lui la mine în poală. Ne uităm unul la altul şi râdem fără niciun motiv. Sau nu fără niciun motiv, ci pentru că lumea pare pur şi simplu extraordinară. Faptul că ne-am întâlnit, ne-am îndrăgostit şi am avut şansa să fim împreună este mai mult decât s-a gândit vreunul dintre noi că e posibil.

Olly mai comandă încă o porţie de pacheţele cu homari.

— Îmi provoci o foame imensă, murmură el, dând din sprâncene.

Îmi atinge obrazul şi mă îmbujorez în mâinile lui. Mâncăm farfuria asta mai încet. E ultima noastră masă. Poate dacă rămânem pur şi simplu aici, dacă ignorăm timpul care trece, atunci ziua asta atât de perfectă nu va trebui să se sfârşească.

Când plecăm, chelneriţa ne spune să mai venim şi altă dată, iar Olly îi promite că aşa vom face.

Ne îndepărtăm de zona luminată a restaurantului spre plaja cufundată în întuneric. În spatele norilor s-a ascuns luna. Ne scoatem sandalele, ne plimbăm aproape de buza mării şi ne înfundăm degetele de la picioare în nisipul răcoros. Valurile din timpul nopţii se sparg mai tare şi mai zgomotos decât cele din timpul zilei. Cu cât mergem mai departe, cu atât mai puţini oameni vedem, până când începe să ni se pară că lăsăm lumea civilizată în urmă. Olly mă conduce spre nisipul uscat şi ne găsim un loc unde să ne aşezăm.

Îmi ia mâna şi îmi sărută palma.

— Tatăl meu şi-a cerut iertare de la noi când a lovit-o prima dată.

Spune toată fraza dintr-o singură suflare. Îmi ia o secundă să-mi dau seama despre ce vorbeşte.

— Plângea în timpul ăsta.

Noaptea e atât de neagră, încât mai curând îl simt cum clatină din cap, nu îl văd.

— Ne-a adunat pe toţi şi a spus că-i pare rău. A spus că n-o să se mai repete vreodată. Îmi amintesc cum Kara, care era atât de furioasă, nici n-a vrut să se uite la el. Ştia că e un mincinos, dar eu l-am crezut. Şi mama l-a crezut. Ne-a spus să uităm tot ce s-a întâmplat. Ne-a spus: „Tatăl vostru a trecut prin multe.” Ne-a spus că l-a iertat şi că aşa ar trebui să facem şi noi.

Îmi dă drumul la mână.

— Timp de un an, n-a mai lovit-o. În timpul ăsta bea prea mult. Ţipa la ea. Ţipa la noi toţi. Dar n-a mai lovit-o pentru multă vreme.

Îmi ţin respiraţia pentru un moment, apoi îl întreb ce voiam să-l întreb:

— De ce nu-l părăseşte?

Pufneşte şi vocea i se înăspreşte.

— Să nu crezi că n-am întrebat-o.

Se lasă pe spate pe nisip şi-şi pune mâinile sub cap.

— Cred că dacă ar lovi-o mai des, l-ar părăsi. Dacă ar fi un nenorocit puţin mai mare decât e, poate c-am putea în sfârşit să plecăm. Dar lui îi pare mereu rău şi ea îl crede mereu.

Îl ating pe stomac, simţind nevoia unui contact. Cred că e posibil ca şi el să simtă nevoia asta, dar el se ridică în capul oaselor, îşi trage genunchii la piept şi-şi pune coatele pe ei. Corpul lui formează o cuşcă în care nu pot să intru.

— Ce-ţi răspunde când o întrebi?

— Nimic. Nu mai vorbeşte despre asta. Obişnuia să spună că o vom înţelege când vom fi mai mari şi vom fi într-o relaţie.

Sunt surprinsă de furia din vocea lui. N-aş fi zis că e furios pe mama lui. Pe tatăl lui, da, dar nu pe ea.

Pufneşte încă o dată.

— Zice că dragostea îi face pe oameni să se comporte nebuneşte.

— Şi crezi asta?

— Da. Nu. Poate.

— Nu trebuie să foloseşti toate răspunsurile, îi zic.

Zâmbeşte în întuneric.

— Da, cred asta.

— De ce?

— Sunt la mama naibii aici cu tine, în Hawaii. Nu-mi e uşor să le las singure cu el.

Îmi înăbuş sentimentul de vinovăţie înainte să apuce să iasă.

— Dar *tu* crezi asta? mă întreabă.

— Da. Absolut.

— De ce?

— Sunt la mama naibii aici cu tine, în Hawaii, spun eu, repetându-i cuvintele. N-aş fi plecat niciodată de-acasă dacă nu erai tu.

— Deci, începe el.

Îşi întinde picioarele şi mă ia de mână.

— Ce facem acum?

Nu ştiu răspunsul la întrebarea asta. Singurul lucru pe care-l ştiu e că să fiu aici cu Olly, să pot să-l iubesc, iar el să mă iubească pe mine reprezintă totul.

— Ar trebui să-i părăseşti, îi spun. Nu e sănătos pentru tine să trăieşti acolo.

I-o spun pentru că n-o ştie. Ca şi mama lui, e prins în aceeaşi capcană a amintirilor pline de iubire a vremurilor mai bune, dar asta nu ajunge.

Îmi odihnesc capul pe umărul lui şi ne uităm împreună la oceanul aproape negru. Ne uităm la felul în care apa se retrage şi se întoarce, cum se loveşte de nisip şi cum încearcă să tocească pământul. Şi chiar dacă nu reuşeşte, se retrage şi izbeşte malul încă o dată şi încă o dată, de parcă n-ar mai exista timp şi de parcă nu există o dată următoare, iar data asta e cea care contează.

Spirală

Visez c-am fugit de-acasă, luându-l cu mine pe băiatul pe care-l iubesc. Visez c-am văzut oceanul, era nesfârșit și nu puteam să-i găsesc capătul. Visez că adorm într-o cameră zbuciumată cu băiatul care mă iubește și că visez c-am fugit de-acasă, luându-l cu mine pe băiatul pe care-l iubesc. Visez c-am văzut oceanul, era nesfârșit și nu puteam să-i găsesc capătul. Visez că adorm într-o cameră zbuciumată și că visez despre viața pe care o trăiesc deja

Sfârşit

Cineva m-a băgat într-un cuptor fierbinte şi a încuiat uşa.

Cineva m-a înmuiat în kerosen şi a aprins un chibrit.

Mă trezesc încet cu corpul arzându-mi, mistuit de flăcări. Aşternuturile sunt reci şi umede. Mă înec în sudoare.

Ce mi se întâmplă? Îmi ia un moment să-mi dau seama că multe, multe lucruri sunt greşite.

Tremur. Mai mult de-atât. Tremur incontrolabil iar capul mă *doare.* Creierul îmi e strâns într-o menghină. Durerea iradiază şi se loveşte de nervii din spatele ochilor.

Corpul îmi e o vânătaie proaspătă. Până şi pielea mă doare.

La început, mă gândesc că trebuie să fie un vis, dar n-am niciodată vise atât de lucide. Încerc să mă ridic, să trag păturile peste mine, dar nu pot. Olly încă doarme şi e lungit peste ele.

Încerc din nou să mă ridic, dar durerea mi se cuibăreşte adânc în oase.

Menghina din jurul meu se strânge mai tare, iar acum o daltă de spart gheaţa îmi înjunghie la întâmplare carnea moale.

Încerc să strig, dar gâtul îmi e jupuit, ca şi cum aş fi ţipat zile în şir.

Sunt bolnavă.

Sunt mai mult decât bolnavă. Sunt pe moarte.

O, Doamne. Olly.

Asta o să-i rupă inima.

Se trezeşte de îndată ce formulez gândul.

— Mad? întreabă din întuneric.

Aprinde lampa de pe noptieră şi ochii mă frig. Îi închid strâns şi încerc să mă întorc. Nu vreau să mă vadă aşa, dar e prea târziu. Îi văd faţa cum trece de la confuzie la recunoaştere, la neîncredere. Apoi – teroare.

— Îmi pare rău, îi spun, sau încerc să-i spun, dar nu cred că vorbele reuşesc să ajungă dincolo de buze.

Îmi atinge faţa, gâtul, fruntea.

— Dumnezeule, spune iar şi iar. Dumnezeule.

Trage pătura de pe mine şi-mi e mai frig decât am crezut vreodată că e posibil să-mi fie.

— Dumnezeule, Maddy, arzi.

— Frig, croncănesc eu, iar el arată chiar mai înspăimântat.

Mă înveleşte, îmi leagănă capul la pieptul lui, îmi sărută sprâncenele ude, buzele.

— Eşti bine, spune el. O să fii bine.

Nu sunt, dar e drăguţ din partea lui să spună asta. Corpul îmi pulsează din cauza durerii şi îmi simt gâtul extrem de umflat. Nu am suficient aer.

— Am nevoie de o ambulanţă, îl aud spunând.

Îmi rotesc capul. Când a ajuns în partea aia a camerei? Unde suntem? Vorbeşte la telefon. Vorbeşte despre cineva. Cineva bolnav. Cineva care e bolnav. Pe moarte. Urgenţă. Pastilele nu funcţionează.

Vorbeşte despre mine.

Plânge. Nu plânge! Kara o să fie bine. Mama ta o să fie bine. Tu o să fii bine.

Patul se scufundă. Sunt în nisipuri mişcătoare. Cineva încearcă să mă tragă afară. Are mâinile fierbinţi. De ce sunt aşa de fierbinţi?

Ceva luceşte în cealaltă mână a lui. E telefonul lui mobil. Spune ceva, dar cuvintele nu se înţeleg. Ceva. Mama. Mama *ta.*

Da. Mama. Am nevoie de mama. Deja e pe drum. Sper că e pe-aproape.

Închid ochii şi-l strâng de degete.

Sunt în afara timpului.

Inima.
Mi.
Se.
Opreşte.

Şi porneşte din nou.

Eliberată, prima parte

Maui Memorial Formular de externare (Revizionat 12.1.10)

Fișă medicală # | Numele pacientului: Whittier, Madeline | Locație: Maui Memorial

Data internării: | Data externării: | Doctor: Francis, Melissa

Date demografice	Vârsta: 18 Data nașterii: 2/05/1997 Sex: ☐ Masculin ☒ Feminin Rasa: ☐ albă caucaziană ☐ afro-american/-ă ☐ asiatică hispanică ☐ nativ/-ă american/-ă ☒ multirasial/-ă ☐ altele ☐ nu știu
Diagnostic cardiac	☐ Dureri în piept, infarct miocardic ☐ Infarct miocardic acut confirmat ☐ Insuficiență cardiacă cu edem pulmonar ☐ Cardiopatie coronariană ☐ Angină pectorală instabilă ☐ Sincopă cardiacă ☐ Afecțiune cerebrovasculară ☐ Boală vasculară periferică ☒ Altele
Proceduri efectuate	☐ Niciuna ☐ Cateterism cardiac ☐ Angioplastie ☐ Angioplastie cu stant ☐ Angioplastie cu balon ☒ Ecocardiografie ☐ Ventriculografie ☐ Ventriculografie radioizotopică ☐ Ventriculografie nucleară ☐ Bypass ☐ Valvă artificială ☐ MUGA ☐ Ecocardiografie de stres ☐ Altele
Care e istoricul medical al pacientului?	☐ Infarcte precedente ☐ Angină pectorală ☐ Insuficiență cardiacă ☐ Hipertensiune ☐ Diabet ☐ Insuficiență renală ☐ Fumător/-oare (pe parcursul ultimului an) ☐ Existență sedentară ☐ Boală vasculară periferică ☐ Accident vascular cerebral ☐ BPOC ☐ Tahicardie ☒ Necunoscut ☐ Niciuna dintre acestea
Starea pacientului/-ei la externare	☐ Starea pacientului/-ei la externare ☐ Externare acasă ☐ Transfer la alt spital ☐ Transfer la ambulatoriu de specialitate ☐ Transfer la centru de îngrijire ambulatorie ☐ Externare acasă, sub supraveghere medicală ☒ A părăsit spitalul contrar sfatului medicului ☐ Transfer la centru de recuperare ☐ Transfer la spital de boli nervoase ☐ Alt mod de externare ☐ Decedat

Înviată

Nu-mi amintesc prea multe, doar un amestec confuz de imagini. Ambulanţa. Cum am fost înjunghiată în picior o dată. Apoi încă o dată. Doze de adrenalină ca să-mi pornească inima. Sirene urlând în depărtare şi apoi mult prea aproape. Un televizor pâlpâind în albastru şi alb undeva sus, într-un colţ de cameră. Aparate bipăind şi clipind toată ziua şi toată noaptea, veghindu-mă. Femei şi bărbaţi în uniforme albe. Stetoscoape şi ace şi antiseptice.

Apoi, din nou acel miros de combustibil de avion, acel miros care m-a mai întâmpinat o dată, *lei*-uri şi pătura care mă zgârie, înfăşurată de două ori în jurul meu, şi de ce să conteze locul de la geam când obturatoarele hublourilor sunt trase?

Mi-amintesc chipul mamei şi cum lacrimile ei puteau forma o mare.

Îmi amintesc ochii albaştri ai lui Olly întunecându-se. Pe ai mei i-am închis, ţinând piept durerii, uşurării, iubirii pe care le-am văzut acolo.

Sunt în drum spre casă. O să rămân captivă acolo pentru totdeauna.

Sunt vie şi nu vreau să fiu.

Reintegrată

Mama mi-a transformat dormitorul într-o cameră de gardă. Stau în pat sprijinită de perne şi legată de o perfuzie. Sunt înconjurată de aparate care mă monitorizează. Nu mănânc nimic altceva decât jeleu.

De fiecare dată când mă trezesc, ea e lângă mine. Mă atinge pe frunte şi-mi vorbeşte. Câteodată încerc să mă concentrez, să înţeleg ce-mi spune, dar sunetul e dincolo de înţelegerea mea.

Mă trezesc la un moment dat (după ore? zile?) şi o găsesc aplecată deasupra mea, încruntându-se la *clipboard*-ul ei. Închid ochii şi îmi inventariez corpul. Nu mă doare nimic sau, mai precis, nimic nu mă doare prea tare. Îmi verific capul, gâtul, picioarele. Toate sunt în ordine. Deschid ochii din nou ca s-o găsesc pregătindu-se să mă adoarmă din nou.

— Nu!

Mă ridic mult prea repede. Sunt şi ameţită, mi-e şi greaţă. Vreau să spun că „Sunt bine”, dar nu-mi iese niciun sunet.

Îmi dreg vocea şi încerc din nou.

— Te rog, nu mă mai face să dorm.

Dacă tot o să trăiesc, măcar să fiu trează.

— Sunt bine? o întreb.

— Eşti bine. O să fii bine, îmi răspunde.

Vocea îi tremură înainte să i se frângă.

Trag de mine să mă aşez în capul oaselor; o privesc. Pielea îi e palidă, aproape translucidă, iar pe faţă o strânge, atât îi e de întinsă. O venă dureros de albastră îi porneşte de la linia părului până la pleoapă. Pot să văd mai multe vene albastre sub pielea care-i acoperă antebraţele şi încheieturile mâinilor. Are acea privire înfricoşată şi neîncrezătoare a cuiva care a asistat la ceva oribil şi aşteaptă alte lucruri îngrozitoare să se întâmple.

— Cum ai putut să-ţi faci una ca asta? Puteai să mori, şopteşte ea.

Se apropie, strânge tare un *clipboard* la pieptul ei.

— Cum ai putut să-mi faci mie una ca asta? După tot...?

Vreau să spun ceva. Deschid gura ca să vorbesc, dar nu iese nimic.

Vinovăţia pe care o simt e un ocean în care să mă înec.

Rămân în pat după ce pleacă. Nu mă ridic să-mi dezmorţesc corpul. Mă întorc cu spatele la fereastră. Ce regret? Că am ieşit afară. Că am văzut lumea şi m-am îndrăgostit de ea. Că m-am îndrăgostit de Olly. Cum o să pot să trăiesc restul vieţii în această bulă, acum că am aflat tot ce pierd trăind aşa?

Închid ochii şi încerc să adorm. Dar imaginea mamei de mai devreme, cu toate iubirea aceea disperată în privire, nu vrea să mă părăsească. Decid că dragostea este un lucru groaznic, groaznic. Să iubeşti pe cineva cu atâta violenţă, aşa cum o face mama, e ca şi cum ţi-ai purta inima în afara corpului, fără piele sau oase sau altceva care s-o protejeze.

Dragostea e un lucru groaznic, iar pierderea ei este şi mai şi.

Dragostea e un lucru groaznic şi nu vreau să am nimic de-a face cu ea.

Eliberată, partea a doua

Miercuri, 18:56
Olly: dumnezeule, pe unde ai umblat?
Olly: eşti bine?
Madeline: Da.
Olly: mama ta ce spune?
Olly: o să fii bine?
Madeline: Sunt bine, Olly.
Olly: am încercat să vin să te văd, dar mama ta nu m-a lăsat
Madeline: Mă protejează.
Olly: ştiu
Madeline: Mulţumesc că mi-ai salvat viaţa.
Madeline: Îmi pare rău că ai fost nevoit să treci prin toate astea din cauza mea.
Olly: nu trebuie să-mi mulţumeşti
Madeline: Îţi mulţumesc totuşi.
Olly: eşti sigură că eşti bine?
Madeline: Te rog, nu mă mai întreba asta.
Olly: îmi cer scuze
Madeline: Nu-ţi cere.

Mai târziu, 21:33
Olly: mă bucur că putem vorbi din nou pe chat
Olly: eşti un mim îngrozitor
Olly: spune ceva
Olly: ştiu că eşti dezamăgită Mad, dar cel puţin eşti în viaţă
Olly: când te faci bine, vom vorbi cu mama ta. poate că o să te pot vizita
Olly: ştiu că nu e mare lucru Mad, dar tot e mai bine decât nimic.

Mai târziu, 0:05

Madeline: Nu e mai bine decât nimic. E mult mai rău decât nimic.

Olly: ce?

Madeline: Crezi că putem pur şi simplu să fim cum am fost înainte?

Madeline: Vrei să te întorci la decontaminări, vizite scurte fără atingeri, fără săruturi, fără niciun viitor?

Madeline: Vrei să spui că asta îţi e suficient?

Olly: e mai bine decât nimic.

Madeline: Nu, nu e. Nu mai spune asta.

Mai târziu, 2:33

Olly: şi pastilele?

Madeline: Ce-i cu ele?

Olly: au funcţionat timp de câteva zile. poate c-o să le facă cum trebuie, în cele din urmă

Olly: maddy?

Madeline: N-a fost nicio pastilă.

Olly: cum adică?

Madeline: N-a fost niciodată nicio pastilă. Ţi-am spus aşa ca să mergi cu mine.

Olly: m-ai minţit?

Olly: dar puteai să mori şi putea să fie vina mea

Madeline: Nu sunt responsabilitatea ta.

Mai târziu, 3:42

Madeline: Am vrut totul, Olly. Te-am vrut pe tine şi am vrut toată lumea mare şi lată. Am vrut totul.

Madeline: Nu mai pot să fac asta.

Olly: nu mai poţi să faci ce?

Madeline: Nu mai vreau conversaţii pe chat. Nu mai vreau e-mailuri. E prea greu. Nu mă pot întoarce să fiu ca-nainte. Maică-mea avea dreptate. Viaţa era mai bună înainte.

Olly: mai bună pentru cine?

Olly: Maddy nu face asta

Olly: viaţa mea e mai bună cu tine în ea

Madeline: dar a mea nu e

<Madeline a părăsit această conversaţie>

Viaţa e scurtă ®

CRONICI *CU SPOILERE DE* MADELINE

OMUL INVIZIBIL DE RALPH ELLISON

Atenţie, *spoiler:* Dacă nu te poate vedea nimeni, nu exişti.

Geografie

Sunt pe un câmp nesfârşit de maci roşii. Macii îmi ajung până la talie, înălţându-se pe tulpini unice verzi şi sunt atât de roşii, încât par să-şi reverse culoarea. În depărtare văd un Olly, apoi doi, apoi mai mulţi Olly mărşăluind înspre mine. Poartă măşti de gaze şi ţin în mâini cătuşe, zdrobind macii sub bocancii lor negri, în timp ce se îndreaptă spre mine, tăcuţi şi hotărâţi.

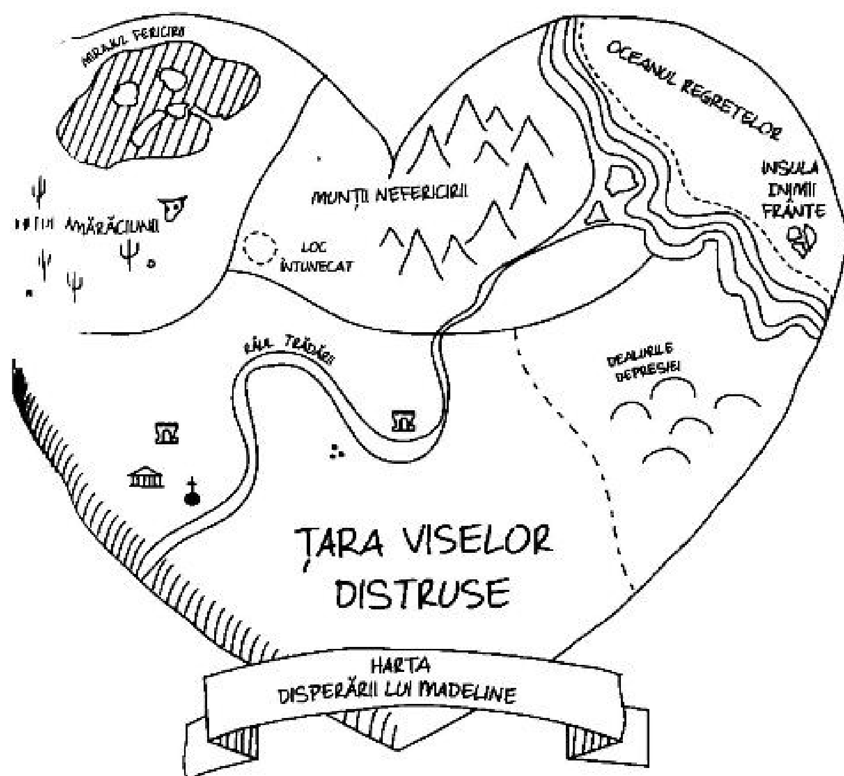
Visul nu mă părăseşte. Bântui pe parcursul zilei trează, dar visând, încercând să nu mă gândesc la Olly. Încerc să nu mă gândesc la cum a fost să-l văd pentru prima oară. La cum părea să fie de pe o altă planetă. Încerc să nu mă gândesc la checuri, la stat în cap, la săruturi sau la nisip catifelat. Cum al doilea, al treilea, al patrulea sărut sunt la fel de uluitoare ca primul. Încerc să nu mă gândesc la el mişcându-se în mine şi la noi mişcându-ne împreună. Încerc să nu mă gândesc la el, pentru că, dacă o fac, ar trebui să mă gândesc şi la cât de unită am fost cu el şi cu lumea în urmă cu doar câteva zile.

Ar trebui să mă gândesc şi la toate speranţele pe care mi le-am făcut. La cum m-am păcălit singură gândindu-mă că sunt un miracol. La cum lumea căreia am vrut atât de mult să-i aparţin nu m-a vrut înapoi.

Trebuie să renunţ la Olly. Mi-am învăţat lecţia. Dragostea *poate* să te omoare, iar eu prefer să rămân în viaţă decât să fiu acolo, afară, trăind.

I-am spus cândva lui Olly că-mi cunosc inima mai bine decât cunosc orice altceva, îmi menţin părerea. Cunosc locurile din inima mea, dar toate denumirile lor s-au schimbat.

Harta disperării

Viaţa e scurtă ®

CRONICI CU *SP0ILERE* DE MADELINE

STRĂINUL DE ALBERT CAMUS
AŞTEPTÂNDU-L PE GODOT DE SAMUEL BECKETT
GREAŢA DE JEAN-PAUL SARTRE
Atenţie, *spoiler:* Totul e nimic.

Selectează-le pe toate, şterge

1-25 din 2,814

genericuser033	limerick #1	06:14
genericuser033	te rog maddy	06:05
genericuser033	monologhez puțin aici	05:59
genericuser033	nu plec nicăieri	05:50
genericuser033	pentru când vei reapărea, cândva	05:41
genericuser033		05:32
genericuser033		05:22
genericuser033	mama gătește din nou (poze în exclusivitate)	05:19
genericuser033	ce înseamnă maddy partea a IV-a	05:08
genericuser033	update[1] despre nefericire	05:01
genericuser033	tot eu	

ARHIVEAZĂ
MUTĂ
ŞTERGE

Prefăcătorie

Devin mai puternică pe fiecare zi ce trece. Nu mă doare nimic cu excepţia inimii, dar încerc să n-o folosesc. Ţin jaluzelele închise. Îmi citesc cărţile. Cele existenţialiste sau nihiliste. N-am deloc răbdare cu cărţile care pretind că viaţa are sens. N-am deloc răbdare cu sfârşiturile fericite.

Nu mă gândesc la Olly. Îmi trimite e-mailuri pe care le şterg fără să le citesc.

După două săptămâni, sunt suficient de puternică să reîncep nişte cursuri. După încă două săptămâni, sunt capabilă să mă întorc la toate.

Nu mă gândesc la Olly. Îi şterg în continuare e-mailurile pe care continuă să mi le trimită.

Mama încă încearcă să mă repare. Insistă. Îşi face griji, se agită, gestionează. Acum că sunt înzdrăvenită, mă convinge să ţinem din nou serile mamă-fiică. La fel ca Olly, vrea ca vieţile noastre să se reîntoarcă la normal. Nu-mi fac plăcere aceste seri petrecute împreună – nu prea îmi mai face plăcere nimic –, dar o fac pentru ea. A slăbit şi mai mult. Sunt îngrijorată şi nu ştiu cum s-o fac să-şi revină, aşa că jucăm Skrabble fonetik şi Pictionary onorific, ne uităm la filme şi ne prefacem.

E-mailurile de la Olly se opresc.

— Am rugat-o pe Carla să se întoarcă, spune ea într-o seară, după cină.

— Am crezut că nu mai ai încredere în ea.

— Dar am încredere în *tine.* Ai învăţat o lecţie pe pielea ta. Când vine vorba de anumite lucruri, trebuie pur şi simplu să le trăieşti pe cont propriu.

Reunire

A doua zi, Carla năvăleşte înăuntru. Năvălirea ei este chiar mai *năvălitoare* decât de obicei şi se preface că n-a trecut deloc timpul de când nu ne-am văzut.

Mă strânge în braţe imediat.

— Îmi pare rău, spune ea. E numai vina mea.

Stau ţeapănă în braţele ei, căci nu vreau să fiu nevoită să mă culeg de pe jos. Dacă încep să plâng, totul o să devină real. Chiar va trebui să trăiesc viaţa asta. Chiar n-o să-l mai văd niciodată pe Olly.

Încerc să mă abţin, dar nu pot. Carla e perna cea moale pe care poţi să plângi. Odată ce încep, nu mă mai opresc timp de o oră. Ea e leoarcă, iar eu am rămas fără lacrimi. Poţi să ajungi la sfârşitul lacrimilor? mă întreb.

Îmi răspund la propria întrebare plângând încă puţin.

— Cum e mama? mă întreabă când mă opresc, în cele din urmă.

— Nu mă urăşte.

— Mamele nu ştiu cum să-şi urască puii. Îi iubesc prea mult.

— Dar ar trebui. Sunt o fiică îngrozitoare. Am făcut un lucru groaznic.

Se mai scurg câteva lacrimi, dar Carla mi le şterge cu dosul palmei.

— Şi Olly al tău?

Scutur din cap. I-aş spune orice Cariei, dar despre asta nu vreau să vorbesc. Inima mi-e prea rănită, vreau să păstrez durerea ca un memento. Nu vreau să pătrundă acolo nicio rază de soare. Nu vreau să se vindece. Pentru că, dacă se vindecă, aş putea fi tentată s-o folosesc din nou.

Cădem în aceeaşi rutină. Fiecare zi e ca precedenta şi nu cu mult diferită faţă de următoarea. *Era o tipă răpitoare.* Lucrez la un model de bibliotecă cu un interior cu scări gen

Escher, care se opresc în mijlocul unei trepte şi nu ajung nicăieri. De Afară, aud un huruit şi un semnal sonor intermitent. De data asta, ştiu imediat ce e.

La început, nu mă duc la geam. Dar Carla o face şi începe să nareze ce vede. E o dubiţă pentru mutări – Fraţii Servicii Mutări. Doi fraţi ies afară din dubă şi descarcă cărucioare-platformă, cutii goale şi role de scotch. Vorbesc cu mama lui Olly. Kara şi Olly sunt şi ei acolo. Nu se vede niciun tată nicăieri, îmi spune Carla.

Curiozitatea mea e mai puternică decât mine şi mă trezesc la fereastră, cercetând ce se întâmplă dincolo de perdea. Carla are dreptate. Tatăl lui Olly nu se vede pe nicăieri. Olly, Kara şi mama lor sunt cuprinşi de frenezie. Se grăbesc intrând şi ieşind din casă, lăsând cutii împachetate sau saci mari de gunoi plini cu diverse lucruri pe verandă, astfel încât cei de la mutări să le încarce în camionetă. Nimeni nu vorbeşte. Chiar şi de-aici pot să-mi dau seama că mama lor e agitată. La fiecare câteva minute, Olly se opreşte şi o strânge într-o îmbrăţişare. Ea se agaţă de el şi-l bate uşor pe spate. Kara nu li se alătură. Acum fumează fără să se mai ascundă, scuturând scrumul direct pe verandă.

Încerc să nu-l urmăresc numai pe Olly, dar îmi e imposibil. Inimii mele nu-i pasă deloc ce crede creierul meu. Văd exact momentul în care simte privirea mea pe el. Se opreşte din ce face şi se întoarce. Privirile ni se întâlnesc. E altfel de cum a fost prima oară. Prima oară era vorba numai de potenţialitate. Chiar şi-atunci, o parte din mine ştia că aveam să-l iubesc.

De data asta e vorba de certitudine. Ştiam deja că-l iubesc, dar acum ştiu că nu o să mă opresc.

Ridică un braţ să-mi facă cu mâna. Dau drumul draperiei, mă întorc, îmi lipesc spatele de perete şi respir greu.

Aş vrea să anulez toate aceste ultime luni în care am ajuns să-l cunosc. Aş rămâne la mine în cameră. Aş auzi camioneta scoţând un sunet intermitent de lângă casa de alături şi aş rămâne pe canapeaua mea albă, în camera

mea albă, citindu-mi cărţile nou-nouţe. Mi-aş aduce aminte de trecutul meu şi mi-aş aminti să nu-l repet.

Supravegherea vecinătăţii 3

PROGRAMUL TATĂLUI

9:00 – Pleacă la serviciu
20:30 – Se clatină nesigur pe picioare urcând pe verandă şi intrând în casă. Beat deja?
21:00 – Se întoarce pe verandă, cu băutura în mână.
21:15 – I se taie firul în scaunul albastru.
Cândva mai târziu – Se împiedica întrând în casă.

PROGRAMUL MAMEI
Necunoscut

PROGRAMUL KAREI
Necunoscut

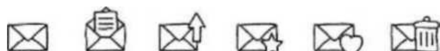
PROGRAMUL LUI OLLY
Necunoscut

Cinci silabe

O lună mai târziu, imediat după Crăciun, se mută şi tatăl lui. Îl urmăresc pe fereastră cum cară câteva cutii la o camionetă U-Hall. Mă agăţ de cea mai mică speranţă că nu se duce oriunde s-ar fi dus Olly, Kara şi mama lor.

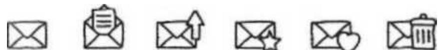
Zile întregi mă holbez la casă, întrebându-mă cum de poate să arate la fel, să pară la fel de solidă şi să semene în continuare cu o casă, când nu mai e nimeni care s-o facă să arate a cămin.

Mai aştept câteva zile înainte să citesc, în sfârşit, e-mailurile pe care mi le-a trimis Olly. În continuare sunt în folderul *trash,* după cum ştiam că o să fie.

De la: genericuser033
Către: Madeline F. Whittier <madeline.whittier@gmail.com>
Subiect: limerick #1
Trimis: 16 octombrie, 20:07

era o fată pe nume madeline
al bietei mele inimi crud asasin
când muream m-am întrebat
(chiar deloc exagerat)
mai sunt şi alte cuvinte care rimează cu madeline?

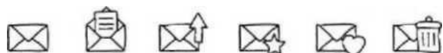
De la: genericuser033
Către: Madeline F. Whittier <madeline.whittier@gmail.com>
Subiect: limerick #2
Trimis: 17 octombrie, 20:03

trăia cândva o fată-ntr-o bulă
specialistă-n belele, avea şi ţidulă
i-am oferit totuşi inima mea
dar ea şi-a băgat picioarele-n ea
şi-aşa m-am ales cu o inimă nulă.

Râd până încep să plâng. Trebuie să fi fost foarte supărat pe mine dacă mi-a trimis numai limerick-uri, în loc de haikuuri.

Celelalte e-mailuri de la el sunt mai puţin poetice. Îmi povesteşte despre încercările de a-şi convinge mama să apeleze la un ajutor şi despre încercările de a o salva pe Kara de ea însăşi. Nu e sigur care conversaţie anume a convins-o în cele din urmă pe mama lui. Se poate să fi fost momentul în care i-a zis că n-ar mai putea face parte din familie dacă ea ar rămâne acolo. Câteodată trebuie să-i părăseşti pe oamenii care te iubesc cel mai mult, scria el. Sau, mai zicea, se poate să fi fost momentul când i-a spus, în cele din urmă, despre mine, cât de bolnavă sunt şi cât de dispusă am fost să fac orice doar ca să trăiesc. Mi-a zis că mama lui mă consideră curajoasă.

Ultima lui scrisoare e un haiku

De la: genericuser033
Către: Madeline F. Whittier <madeline.@whittier@gmail.com>
Subiect: haiku #1
Trimis: 31 octombrie, 21:07

ia cinci silabe
şi uite încă şapte
te iubesc maddy

Aici şi acum

Matematica lui Olly spune că nu poţi să prezici viitorul. Se pare că nu poţi să prezici nici trecutul. Timpul se mişcă în ambele direcţii, înainte şi înapoi, iar ce se întâmplă aici şi acum le influenţează pe amândouă.

Confidenţial

De la: Dr. Melissa Francis
Către: madeline.whittier@gmail.com
Subiect: Rezultate analize – CONFIDENŢIAL
Trimis: 29 decembrie, 8:03

Domnişoară Whittier,

Probabil nu vă mai amintiţi de mine. Numele meu este dr. Melissa Francis. Acum două luni, timp de câteva ore, aţi fost sub supravegherea mea la Spitalul Maui Memorial din Hawaii.

Mi s-a părut important să vă contactez personal. Trebuie să ştiţi că v-am studiat cazul cu multă atenţie. Nu cred că aveţi sau aţi avut vreodată SCID.

Îmi dau seama că e şocant să aflaţi aşa ceva. V-am ataşat aici o bună parte din analize şi vă recomand să consultaţi încă un doctor (sau chiar doi).

Cred că ar trebui ca alt medic în afara mamei dumneavoastră să verifice cercetările mele. Medicii n-ar trebui niciodată să-şi practice meseria pe membrii familiei.

Opinia mea este că ceea ce aţi suferit acum două luni în Hawaii a fost un episod de miocardită declanşat de o infecţie virală. Din datele care-mi stau la dispoziţie, sunt de părere că sistemul dumneavoastră imunitar este extrem de fragil datorită circumstanţelor în care aţi fost crescută.

Vă rog să nu ezitaţi să mă contactaţi în cazul în care aveţi nelămuriri. Succes.

Salutări cordiale,
dr. Melissa Francis

Protecţie

Citesc e-mailul de şase ori înainte ca literele să înceapă să formeze cuvinte şi cuvintele să formeze propoziţii pe care să le pot înţelege, dar, chiar şi aşa, înţelesul tuturor acestor cuvinte îmi scapă. Trec la documentele ataşate, conţinând rezultatele analizelor de laborator. Toţi indicii mei sunt valori absolut medii – nici prea ridicate, nici prea scăzute.

Bineînţeles că e o greşeală. *Bineînţeles* că nu e aşa. Dr. Francis mi-a încurcat fişa cu a altcuiva. O altă Madeline Whittier. E un doctor lipsit de experienţă. Lumea e crudă în mod inconştient.

Cred că aşa stau lucrurile de fapt, dar totuşi. Printez e-mailul şi rezultatele analizelor. Nu mă mişc în ralanti. Timpul nici n-o ia înainte, nici nu rămâne în urmă.

Cuvintele de pe hârtia scoasă la imprimantă nu sunt diferite de cele de pe ecran, dar au cumva mai multă greutate, au o încărcătură mai mare. Dar nu se poate să fie adevărate. Nu există nicio şansă ca ele să fie adevărate.

Petrec o oră căutând pe Google fiecare analiză în parte, încercând să înţeleg ce înseamnă fiecare. Bineînţeles că internetul nu poate să-mi spună dacă aceste rezultate sunt corecte, nu poate să-mi spună dacă sunt o adolescentă cât se poate de obişnuită sau dacă nivelul sănătăţii mele este cât se poate de normal.

Şi ştiu. *Ştiu* că e o greşeală. Totuşi, picioarele mă poartă singure în jos pe scări, prin sufragerie, spre biroul mamei mele. Nu e aici, nici în living. Mă îndrept spre dormitorul ei şi bat încet, cu mâini tremurânde. Nu răspunde. Aud apă curgând. Probabil e în baie, pregătindu-se de culcare.

Mai bat o dată, mai tare.

— Mama! o strig în timp ce apăs pe clanţă.

Tocmai iese din baie, stingând lumina, în timp ce intru.

Faţa ei trasă se luminează într-un zâmbet larg când mă vede intrând. Pometţii ei arată ascuţiţi şi mai proeminenţi

pe chipul slăbit. Cearcănele pe care i le-am făcut par să fi devenit permanente. Nu e machiată, părul desfăcut îi cade pe umeri. Pijamalele negre de mătase stau pe ea ca pe umeraş.

— Hei, scumpo, spune. Ai venit să dăm o petrecere în pijamale?

Se vede pe faţa ei cât de tare speră într-un răspuns afirmativ, încât mai că-mi vine să spun da.

Înaintez în cameră scuturând hârtiile.

— Sunt de la un doctor din Maui, spun şi răsfoiesc foile căutând numele, deşi îl ştiu foarte bine. Doctor Melissa Francis. Ai cunoscut-o?

Dacă n-aş fi urmărit-o atât de atent, poate că n-aş fi observat că se blochează.

— Am cunoscut o mulţime de doctori în Maui, Madeline, spune cu o voce fermă.

— Mama, îmi pare rău…

Face un gest din mână ca să mă oprească.

— Care e problema, Madeline?

— Scrisoarea asta. Ea, dr. Francis, e de părere că nu sunt bolnavă.

Se uită fix la mine de parcă n-aş fi spus nimic. Nu scoate niciun sunet pentru un timp atât de îndelungat, încât încep să mă întreb dacă chiar am vorbit.

— Despre ce vorbeşti?

— Spune că nu crede că am SCID. Nu crede c-am avut vreodată SCID.

Se aşază încet pe marginea patului.

— O, nu. Despre asta e vorba? spune cu o voce dulce, compătimitoare. Te-a încurajat să-ţi faci speranţe false, aşa-i?

Îmi face semn să mă duc să mă aşez lângă ea. Îmi ia scrisoarea din mână şi mă îmbrăţişează.

— Îmi pare rău, dar nu-i adevărat, spune.

Mă las moale în braţele ei. Are dreptate. Mi-am făcut speranţe false. Mă simt atât de bine în braţele ei. E cald şi bine, mă simt protejată şi în siguranţă.

Mă mângâie pe păr.

— Îmi pare rău că ai văzut astea. Un gest atât de iresponsabil.

— Nu-i nimic, spun sprijinită de umărul ei. Ştiam că e o greşeală. Nu mi-am făcut speranţe deşarte.

Se depărtează puţin de mine ca să mă privească în ochi.

— Bineînţeles că e o greşeală, puiule, spune iar ochii i se umplu de lacrimi când mă trage din nou în braţele ei. SCID e o boală atât de rară şi atât de complicată, scumpo. Nu toată lumea poate s-o înţeleagă. Sunt atâtea forme ale acestei boli, fiecare caz se comportă uşor diferit.

Se desprinde din nou de mine şi-mi caută ochii, ca să fie sigură că o ascult şi o înţeleg. Vorbeşte mai rar şi pe un ton înţelegător – pe acel ton de doctor.

— Ai văzut singură, nu? Pentru scurtă vreme ai fost bine, pe urmă aproape ai murit la spitalul de urgenţă. Sistemele imunitare sunt complicate, spune în timp ce se încruntă la foile din mâinile ei. Iar această doctoriţă Francis nu-ţi cunoaşte întreaga istorie medicală. Nu vede decât o mică fracţiune din ea. N-a fost cu tine în tot acest timp.

Se încruntă mai tare. Greşeala asta o supără mult mai mult decât mă supără pe mine.

— Mama, e OK. De fapt, n-am crezut niciun moment.

Nu pare să mă audă.

— A trebuit să te protejez, spune ea.

— Ştiu, mama.

Nu prea îmi mai vine să vorbesc despre asta. O iau din nou în braţe.

— A trebuit să te protejez, spune cu buzele lipite de părul meu.

Şi acest ultim „a trebuit să te protejez” face ca o parte din mine să amuţească. E o nesiguranţă în vocea ei la care nu m-am aşteptat, pe care nu mi-o pot explica.

Încerc să mă desprind ca să-i văd faţa, dar mă strânge tare.

— Mama, zic, împingând-o.

Îmi dă drumul şi mă mângâie pe faţă.

Mă încrunt către ea.

— Poţi să-mi dai alea? o întreb, referindu-mă la hârtiile din mâna ei.

Se uită în jos şi pare nedumerită că acele foi au ajuns la ea.

— N-ai nevoie de astea, spune, dar mi le dă totuşi înapoi. Deci, facem o petrecere în pijamale? mai încearcă o dată, lovind uşor cu palma salteaua. M-aş simţi mai bine dacă ai sta cu mine.

Dar nu sunt sigură că şi eu m-aş simţi mai bine.

Dicţionarul Madeline

suspiciune, suspiciuni, s. f.

1. Adevărul pe care nu-l crezi, nu poţi să-l crezi, nu vrei să-l crezi. *Suspiciunea pe care o avea faţă de mama ei a ţinut-o trează toată noaptea. \ Avea o suspiciune crescândă cum că lumea îşi râde de ea.* [2015, *Whittier]*

Identitate

Carla abia apucă să intre pe uşă când tabăr pe ea cu scrisoarea. În timp ce o citeşte, face ochii din ce în ce mai mari cu fiecare propoziţie parcursă.

Mă apucă de braţ.

— De unde ai asta?

— Citeşte mai departe.

Indicii şi măsurătorile au mai mult sens pentru ea decât pentru mine.

Îi privesc faţa şi încerc să înţeleg ce se întâmplă cu lumea mea. Mă aşteptam să respingă imediat scrisoarea, aşa cum a făcut mama, dar reacţia ei este… diferită.

— I-ai arătat-o mamei tale?

Aprob din cap, fără-un cuvânt.

— Ce-a zis?

— Că e o greşeală, şoptesc eu, ascunzându-mă de sunetul propriei mele voci.

Privirea i se plimbă pe faţa mea un timp îndelungat.

— Trebuie să aflăm, spune.

— Să aflăm ce?

— Dacă e adevărat sau nu.

— Cum ar putea să fie adevărat? Asta ar însemna că…

— Şşşt. Deocamdată nu ştim nimic.

Nu ştim nimic? Bineînţeles că ştim. Ştim că sunt bolnavă. Că nu îmi e permis să părăsesc casa, ameninţată fiind că mor. Dintotdeauna am ştiut asta. Asta sunt eu.

— Ce se întâmplă? o întreb pretinzând un răspuns. Ce-mi ascunzi?

— Nu, nu, nu-ţi ascund nimic.

— Ce-nseamnă asta?

Oftează, o face din rărunchi şi prelung.

— Jur că nu ştiu nimic. Dar câteodată am nişte suspiciuni.

— Ce fel de suspiciuni?

— Câteodată mă gândesc că poate mama ta nu e chiar întreagă. Poate că nu şi-a revenit niciodată după ce s-a întâmplat cu tatăl şi fratele tău.

Oxigenul din cameră e înlocuit de altceva, de ceva rarefiat şi irespirabil. De data asta, timpul încetineşte, iar eu capăt un soi de vedere tubulară. Pereţii sunt mult prea aproape iar Carla se îndepărtează de mine, ajungând o faţă mică la capătul unui coridor foarte lung. Vederea tubulară îmi dă o senzaţie de vertij. Sunt nesigură pe picioare şi-mi e greaţă.

Fug la baie şi mă aplec deasupra chiuvetei, scuturată de un reflex de vomă. Carla intră după mine când mă stropesc cu apă pe faţă.

Mă atinge pe spate iar eu mă scufund sub greutatea mâinii ei. Sunt imaterială. Sunt din nou fata-fantomă a lui Olly. Mâinile mi se încleştează pe porţelanul chiuvetei. Nu pot să-mi ridic ochii spre oglindă pentru că n-aş recunoaşte-o pe fata care mă priveşte din ea.

— Trebuie să ştiu sigur, mârâi eu, folosind vocea altcuiva.

— Lasă-mă o zi, spune Carla.

Încearcă să mă îmbrăţişeze, dar nu o las. Nu vreau mângâiere sau protecţie.

Vreau, pur şi simplu, adevărul.

Dovadă de viaţă

Tot ce trebuie să fac e să adorm – să-mi liniştesc mintea, să-mi relaxez corpul şi să adorm. Dar nu contează cât de mult îmi doresc asta, somnul nu vrea să mă viziteze. Creierul meu e o cameră necunoscută, plină de uşi-capcană. Vorbele Carlei îmi răsună în buclă în minte. *Poate că nu şi-a revenit niciodată după ce s-a întâmplat.* Ce înseamnă chestia asta? Mă uit la ceas. Ora 1:00. Şapte ore până când se întoarce Carla. O să recoltăm nişte sânge şi o să-l trimitem unui specialist SCID pe care l-am găsit eu. Şapte ore. Închid ochii. Îi deschid din nou. 1:01.

Nu mai am răbdare să aştept răspunsurile. Trebuie să le găsesc eu.

Mă abţin cu greu să merg în loc să alerg până la biroul mamei. Sunt convinsă că doarme, dar nu pot să risc s-o trezesc. Pun mâna pe clanţă şi, timp de un moment lung şi oribil, mă gândesc că uşa va fi încuiată, că va trebui, dar nu voi putea să aştept. Apăs însă pe clanţă iar uşa mă lasă să intru de parcă m-ar fi aşteptat, de parcă s-ar fi aşteptat să vin acolo.

Biroul e absolut normal, nici prea multă ordine, nici prea mare dezordine. Nu e niciun semn evident al unei minţi deranjate. Pereţii nu sunt acoperiţi de-un scris mărunt, nebunesc, învălmăşit şi haotic.

Mă îndrept spre biroul voluminos din mijlocul camerei. Conţine o cartotecă, aşa că încep de-acolo. Îmi tremură mâinile, nu e un tremur uşor, ci nişte zgâlţâituri în toată regula, ca un cutremur pe care numai eu îl simt.

Mama e meticuloasă şi excesivă în catalogarea documentelor sale. A păstrat totul, aşa că-mi ia mai bine de-o oră să mă uit printr-o mână de dosare. Găsesc facturi de la tot felul de bunuri cumpărate – mai mici sau mai mari –, contracte, documente, fişe fiscale, garanţii şi manuale de instrucţiuni. A păstrat până şi cotoare de la bilete de film.

În sfârşit, undeva mai în spate, găsesc ceea ce caut: un dosar mare şi roşu etichetat „Madeline”. Îl scot cu atenţie şi mă aşez cu el pe podea.

Arhiva vieţii mele începe cu sarcina ei. Găsesc recomandări de vitamine prenatale, ecografii şi fotocopii de la fiecare vizită la medic. Găsesc o fişă completată cu un scris de mână cu două căsuţe de bifat – una pentru băiat, cealaltă pentru fată. Cea pentru fată este bifată. Tot aici găsesc certificatul meu de naştere.

Pe măsură ce continui, nu-mi ia mult timp să-mi dau seama că am fost un copil bolnăvicios. Găsesc rapoarte de la consulturi pediatrice pentru urticarie, alergii, eczemă, răceli, febră şi două otite, toate înainte să împlinesc patru luni. Găsesc reţete pentru stimularea lactaţiei şi trimiteri către specialişti în somnul bebeluşilor.

Pe când aveam aproximativ şase luni, o lună imediat după ce tatăl şi fratele meu au murit, am fost internată în spital cu virus respirator sincitial (VRS). Nu ştiu ce înseamnă asta, aşa că-mi pun în gând să nu uit să caut pe Google. A fost suficient de grav cât să mă ţină în spital timp de trei zile.

Apoi, arhiva ei începe să fie mai puţin meticuloasă. Găsesc o hârtie scoasă la imprimantă cu informaţii despre VRS luate de pe internet. A încercuit un fragment în care este explicat că VRS este mai grav în cazul persoanelor care au un sistem imunitar compromis. Găsesc copia primei pagini dintr-un articol despre SCID dintr-un jurnal medical. Mâzgăliturile ei de pe margini sunt ilizibile. Au urmat o singură vizită la un alergolog şi trei consultaţii la trei imunologi diferiţi. Fiecare raport conchide că n-a fost găsită nicio boală.

Asta e tot.

Scotocesc prin birou după mai multe dosare. Nu are niciun sens ca asta să fie tot. Unde sunt rezultatele testului? Trebuie să fi fost un al patrulea imunolog, nu? Unde e diagnosticul? Unde sunt consultaţiile şi părerile altor doctori? Trebuie să fie un alt dosar roşu şi gros!

Scormonesc printre documente pentru a treia oară. Şi pentru a patra. Răstorn alte dosare pe podea, răsfoiesc printre ele. Vânez printre hârtiile de pe birou. Frunzăresc paginile jurnalelor medicale în căutarea unor pasaje subliniate.

Dau fuga la raftul cu cărţi, respirând repede. Trag de cărţi şi le scutur de cotor, în speranţa că va cădea ceva din ele – o analiză de laborator uitată, un diagnostic oficial. Nu găsesc nimic.

Dar nimic nu e o dovadă.

Poate că dovada e în altă parte. Am nevoie de o singură încercare ca să-i ghicesc parola – Madeline. Petrec aproape două ore căutând în fiecare fişier de pe computerul ei. Îi verific istoricul paginilor web accesate. Mă uit în dosarul cu documente şterse.

Nimic.

Nimic.

Unde e dovada vieţii pe care am dus-o?

Mă rotesc încet în mijlocul camerei. Nu pot accepta dovada din faţa propriilor ochi. Nu accept ce nu pot să văd. Cum se poate să nu fie nimic? Parcă boala mea a fost fabricată din aerul mult prea rarefiat pe care-l respir.

Nu-i adevărat. Nu poate fi. Adevărat.

E posibil să nu fiu bolnavă? Mintea mea se înfioară la gândul ăsta.

Poate că ţine alte dosare la ea în dormitor? De ce nu m-am gândit până acum la asta? 5:23. Nu pot să aştept să se trezească? Nu.

Uşa se deschide chiar când mă îndrept către ea.

— Aici erai, spune, evident uşurată. Mi-am făcut griji. Nu erai la tine în cameră.

Înaintează şi face ochii mari pe măsură ce-şi dă seama de haosul care ne înconjoară.

— A fost vreun cutremur? întreabă.

În cele din urmă pricepe că haosul a fost produs de mâna omului. Se întoarce către mine, confuză:

— Ce se întâmplă, scumpo?

— Sunt bolnavă? o întreb.

Îmi simt pulsul bătându-mi tare în urechi.

— Ce-ai spus?

— Sunt bolnavă? repet, mai tare de data asta.

Mânia ei crescândă se evaporă, înlocuită fiind de îngrijorare.

— Te simţi rău?

Întinde o mână ca să mă atingă, dar i-o dau la o parte.

Durerea de pe faţa ei mă face să mă simt oarecum prost, dar nu dau înapoi.

— Nu, nu asta vreau să zic. Am sau n-am SCID?

Îngrijorarea i se transformă în exasperare şi puţină milă.

— E legat tot de scrisoarea aia?

— Da, îi răspund. Şi de Carla. A zis că poate nu eşti tocmai OK.

— Asta însemnând ce?

De ce anume o acuz exact?

— Unde sunt toate hârtiile?

Trage adânc aer în piept ca să nu izbucnească.

— Madeline Whittier, despre ce vorbeşti tu?

— Ai o întreagă arhivă pentru orice, dar aici nu se găseşte nimic despre SCID. De ce nu pot să găsesc nimic?

Ridic dosarul roşu de pe jos şi i-l bag în faţă.

— În rest, nu-ţi lipseşte nimic.

— Despre ce vorbeşti? întreabă. Bineînţeles că totul e aici.

Nu sunt sigură la ce mă aşteptam să-mi răspundă, dar nu la asta, în orice caz. Chiar crede că toate hârtiile sunt acolo?

Strânge dosarul la piept ca şi cum ar încerca să-l facă parte din ea.

— Te-ai uitat cu atenţie? Am păstrat totul.

Se duce la birou şi eliberează un colţ. O privesc cum examinează hârtiile, le rearanjează, le netezeşte paginile care n-au nevoie de netezire.

După o vreme se uită în sus spre mine.

— Le-ai luat tu? Ştiu sigur că erau aici.

Vocea îi e plină de confuzie, dar şi de frică.
Atunci îmi devine limpede.
Nu sunt bolnavă, n-am fost niciodată.

Afară

Ies fugind din birou. Coridorul se întinde în faţa mea şi e nesfârşit. Sunt în camera de presurizare, nu e niciun pic de aer. Sunt afară, respiraţia mea nu scoate niciun sunet.

Inima nu-mi bate.

Vomit tot nimicul din stomacul meu. Fierea îmi arde gâtul.

Plâng, aerul răcoros al dimineţii îmi îngheaţă lacrimile pe faţă.

Râd, frigul îmi invadează plămânii.

Nu sunt bolnavă. N-am fost niciodată bolnavă.

Mă izbesc din plin toate emoţiile pe care le-am ţinut în mine în ultimele douăzeci şi patru de ore. Speranţă şi disperare, aşteptări şi regrete, bucurie şi furie. Cum e posibil să ai parte de o emoţie şi de opusul ei, concomitent? Mă lupt din greu într-un ocean negru, am o vestă de salvare de-a curmezişul pieptului şi o ancoră legată de picior.

Mama mă ajunge din urmă. Chipul ei e o ruină plină de frică.

— Ce faci? Ce faci? Trebuie să intri în casă.

Vederea mi se îngustează, n-o scap din ochi.

— De ce, mamă? De ce trebuie să intru în casă?

— Pentru că eşti bolnavă. Ţi se pot întâmpla lucruri rele aici, afară.

Se întinde spre mine să mă tragă spre ea, dar mă smucesc de lângă ea.

— Nu. Nu mă întorc înăuntru.

— Te rog, mă imploră ea. Nu pot să te pierd şi pe tine. Nu după toate cele întâmplate.

Se uită la mine, dar ştiu sigur că nu mă vede deloc.

— I-am pierdut. L-am pierdut pe tatăl tău, l-am pierdut pe fratele tău. Nu aş fi putut să te pierd şi pe tine. Pur şi simplu, nu aş fi putut.

Faţa i se schimonoseşte, i se dezintegrează complet. Indiferent de structura care o ţinea la un loc, aceasta a cedat brusc, o prăbuşire catastrofală.

E distrusă. E distrusă de multă vreme. Carla avea dreptate. Nu şi-a revenit niciodată după moartea lor.

Spun ceva. Nu ştiu ce spun, dar ea continuă să vorbească.

— Imediat după ce au murit, te-ai îmbolnăvit aşa de tare. Nu respirai cum trebuie, te-am dus la urgenţe, a trebuit să rămânem acolo trei zile. N-au ştiut care-i problema. Au zis că era probabil o alergie. Mi-au dat o listă de lucruri de care să te ţin departe, dar am ştiut că e mai mult de-atât, zice ea, dând din cap. Am ştiut că e mai mult de-atât. Trebuia să te *protejez.* Ţi se poate întâmpla orice aici, afară, zice, uitându-se în jur. Ţi se poate întâmpla orice aici, afară. În lume.

Ar trebui să simt compasiune. Dar nu asta simt. Furia creşte în mine şi eclipsează orice alt sentiment.

— Nu sunt bolnavă! îi strig. N-am fost niciodată. Tu eşti cea bolnavă! mai spun în timp ce împung cu degetul aerul din faţa ei.

O văd cum se chirceşte în ea însăşi şi cum dispare.

— Hai în casă, şopteşte ea. O să te protejez. Rămâi cu mine. Eşti tot ce am.

Durerea ei este nesfârşită. Ajunge dincolo de capătul lumii.

Durerea ei e o mare moartă.

Durerea ei îmi e destinată mie, dar eu nu pot s-o mai rabd.

Basme

A fost odată ca niciodată o fată a cărei întreagă viaţă era o minciună.

Vidul

Un univers născut într-o clipită poate dispărea la fel de repede.

Începuturi şi sfârşituri

Trec patru zile. Mănânc. Îmi fac temele. Nu citesc. Mama umblă de colo-colo într-o stare de fugă disociativă. Nu cred că înţelege ce s-a întâmplat. Pare că-şi dă seama că are de ce să se căiască, dar nu ştie exact de ce. Câteodată încearcă să-mi vorbească, dar o ignor. Abia mă mai uit la ea.

În dimineaţa în care am aflat adevărul, Carla i-a dus mostre de sânge doctorului Chase, specialistul în SCID. Suntem la cabinetul lui acum, aşteptând să fim chemate înăuntru. Chiar dacă ştiu ce-o să-mi spună, îmi e groază de confirmarea medicală propriu-zisă.

Cine o să mai fiu dacă nu sunt bolnavă?

O asistentă îmi strigă numele iar eu o rog pe Carla să rămână în camera de aşteptare. Dintr-un motiv sau altul, vreau să primesc vestea asta singură.

Dr. Chase se ridică în picioare când intru. Arată ca în fotografiile pe care le-am găsit pe internet – un bărbat alb mai în vârstă, cu păr încărunţit şi ochi mari, negri, strălucitori.

Mă priveşte cu un amestec de simpatie şi de curiozitate.

Îmi face semn să mă aşez, iar el se aşază abia după ce o fac eu.

— Cazul tău, începe el, dar apoi se opreşte.

E emoţionat.

— E în ordine, spun eu. Ştiu deja.

Deschide un dosar de pe biroul lui, clatină din cap de parcă rezultatele l-ar nedumeri încă.

— M-am uitat peste aceste rezultate în mod repetat. I-am pus şi pe colegii mei să verifice, ca să fim perfect siguri. Nu eşti bolnavă, domnişoară Whittier.

Se opreşte, aşteaptă ca eu să reacţionez.

Clatin din cap şi repet:

— Ştiu deja.

— Carla, sora Flores, mi-a povestit tot istoricul tău.

Concentrat, mai răsfoieşte câteva pagini, încercând să evite să zică ce are de spus în continuare:

— În calitate de doctor, mama ta ar fi trebuit să ştie asta. De acord, SCID este o boală foarte rară şi cunoaşte numeroase forme, dar tu nu prezinţi niciun semn, dar absolut niciunul care să indice boala. Dacă ar fi făcut cea mai mică cercetare, orice fel de test, ar fi trebuit să ştie asta.

Pereţii încăperii se prăbuşesc iar eu ajung într-un peisaj alb, lipsit de orice însuşiri, punctat de uşi deschise care nu duc nicăieri.

Când în cele din urmă îmi revin în simţiri, doctorul mă priveşte aşteptând de la mine ceva.

— Îmi cer scuze, aţi spus ceva? îl întreb.

— Da. Îmi închipui că ai nişte întrebări de pus.

— De ce m-am îmbolnăvit în Hawaii?

— Oamenii se îmbolnăvesc, Madeline. Oameni sănătoşi, perfect normali se îmbolnăvesc tot timpul.

— Dar mi s-a oprit inima.

— Da. Bănuiesc că a fost vorba de miocardită. Am vorbit şi cu doctoriţa din Hawaii. Bănuieşte acelaşi lucru. Practic, cândva în trecut ai avut o infecţie virală care ţi-a slăbit inima. Ai avut nişte dureri în piept sau ţi s-a tăiat respiraţia la un moment dat când erai în Hawaii?

— Da, îi răspund încet, amintindu-mi cum m-a strâns inima şi cum am ignorat acest lucru cu bună ştiinţă.

— Păi, pare destul de plauzibil să fi fost miocardită.

Nu mai am alte întrebări, cel puţin nu pentru el. Mă ridic de pe scaun.

— Vă mulţumesc foarte mult, domnule doctor Chase.

Se ridică şi el, agitat şi părând chiar mai emoţionat decât înainte.

— Înainte să pleci, ar mai fi un lucru.

Mă aşez la loc.

— Datorită circumstanţelor în care ai fost crescută, nu suntem siguri în ce stare se găseşte sistemul tău imunitar.

— Ce-nseamnă asta?

— Credem că e posibil să fie subdezvoltat, ca al unui sugar.

— Sugar?

— Sistemul tău imunitar n-a fost expus toată viaţa la viruşi sau la infecţii bacteriene. N-a avut timp să capete experienţă luptând cu astfel de infecţii. N-a avut timp să se facă mai puternic.

— Deci tot sunt bolnavă?

Se lasă pe spătarul scaunului.

— N-am un răspuns prea bun pentru tine. Suntem pe un teritoriu necartografiat aici. N-am mai auzit de un caz ca al tău. S-ar putea să însemne că te vei îmbolnăvi mai des decât oamenii cu un sistem imunitar sănătos. Sau s-ar putea să însemne că atunci când te vei îmbolnăvi, boala va fi foarte severă.

— Cum pot să ştiu?

— Nu cred că se poate afla. Îţi recomand să fii precaută.

Stabilim nişte consultaţii săptămânale. Îmi spune s-o iau uşor pe măsură ce încep să văd lumea – fără mulţimi mari de oameni, fără mâncăruri pe care nu le cunosc, fără activităţi fizice epuizante.

— Lumea asta nu pleacă nicăieri, îmi spune înainte să ies.

După moartea

Următoarele zile mi le petrec căutând mai multe informaţii, căutând orice ar putea să-mi explice ce mi s-a întâmplat mie şi ce i s-a-ntâmplat mamei mele. Vreau un jurnal cu gândurile ei expuse negru pe alb. Vreau să-mi pot reprezenta cu acurateţe nebunia ei, ca să pot să-i trasez istoricul şi ca să-l pot trasa şi pe-al meu. Vreau detalii şi explicaţii. Vreau să ştiu de ce şi de ce şi de ce. Trebuie să ştiu ce s-a întâmplat, dar ea nu poate să-mi spună. E prea distrusă. Şi dacă ar putea? Ar conta oare? Aş *înţelege?* Aş putea să înţeleg profunzimea durerii şi a fricii care au făcut-o să-mi fure întreaga viaţă?

Doctorul Chase e de părere că are nevoie de un terapeut. Crede că poate să treacă mult timp până când va fi capabilă să-mi spună ce s-a întâmplat exact, dacă va fi vreodată capabilă. Bănuieşte că a suferit un fel de cădere nervoasă după ce tatăl şi fratele meu au murit.

Carla se foloseşte de toată puterea ei de persuasiune încercând să mă convingă să nu plec de-acasă. Nu doar de dragul mamei, cât de-al meu. Sănătatea mea încă e o necunoscută.

Mă gândesc să-i scriu un e-mail lui Olly, dar a trecut atât de mult timp. L-am minţit. Probabil c-a trecut peste. Probabil şi-a găsit pe altcineva. Nu sunt sigură că pot îndura să-mi mai fie o dată zdrobită inima. Şi ce să-i scriu? Că aproape nu mai sunt bolnavă?

În cele din urmă, Carla mă convinge să rămân cu mama. Spune că sunt mai bună de-atât. Eu nu sunt aşa de sigură. Persoana care am fost înainte să aflu adevărul a murit.

O săptămână e.n.

Am primul consult săptămânal cu doctorul Chase. Îmi cere să fiu prudentă.

Îmi instalez o încuietoare la uşa dormitorului.

Două săptămâni e.n.

Email

COMPOSE

INBOX
SENT MAIL
DRAFTS (4)
TRASH
MORE ▾

1-4

Madeline, Olly (CIORNĂ)	Îmi pare rău, mi-e dor de tine	19. Ian
Madeline, Olly (CIORNĂ)	Ce mai faci?	20. Ian
Madeline, Olly (CIORNĂ)	veşti mari	21. Ian
Madeline, Olly (CIORNĂ)	mama mea	22. Ian

Trei săptămâni e.n.

Mama încearcă să intre în cameră, dar uşa e încuiată iar eu sunt înăuntru.

Pleacă.

Scriu mai multe ciorne la e-mailul pentru Olly, însă nu le trimit.

Doctorul Chase continuă să-mi ceară să fiu precaută.

Patru săptămâni e.n.

Îmi zugrăvesc fiecare perete din cameră cu altă culoare. Cel cu fereastra e de un galben pal, untos. Rafturile sunt de un portocaliu culoarea apusului, pe un perete albastru-păun. Peretele de la căpătâiul patului meu e culoarea lavandei, iar ultimul e negru, obţinut cu vopsea cu efect de tablă de scris.

Mama bate la uşă, dar mă prefac că n-o aud.

Pleacă.

Cinci săptămâni e.n.

Comand plante adevărate pentru camera cu soare. Opresc filtrele de aer şi deschid ferestrele. Cumpăr cinci peştişori aurii, îi numesc pe toţi Olly şi le dau drumul în apă.

Şase săptămâni e.n.

Doctor Chase insistă că e prea curând să mă înscriu la liceu. Prea mulţi copii cu prea multe boli. Eu şi Carla îl convingem să le permită unora dintre profesorii mei să avem cursuri faţă în faţă, atâta timp cât nu sunt bolnavi.

Şovăie, dar acceptă.

Mama lui Madeline

Servicii Consiliere familială şi psihologică
BLUFF AVENUE NR. 33, SANTA MONICA, CA
MARGARET STEVENSON
DOCTOR ÎN MEDICINĂ ABPN

23/02/2015 16:19
Completat 26/02/2015 20:30
Pg 1 din 1

PACIENT
Pauline Whittier (F 51 ani)

REZUMAT
În cele din urmă, pacienta este capabilă să-şi reamintească noaptea în care soţul şi fiul ei au murit. Încă se referă la eveniment la timpul prezent. E limpede că vom avea ceva de muncă.

TRANSCRIERE
Ştiaţi că poliţiştii, când sunt agitaţi, îşi duc mâna la armă? E un tic. Am observat faptul la urgenţe, când aduceau vreun membru al unei bande sau vreun infractor. Cred că atingerea armei îi calmează. Doi poliţişti au venit la noi acasă după, după ce s-a întâmplat. Un bărbat şi o femeie. Fac intenţionat asta? Un bărbat. O femeie. Doar poliţista a vorbit, şi-a ţinut mâna la armă în tot timpul ăsta. Mi s-a adresat cu „doamnă". Cred c-ar fi vrut să ghicesc ce avea să-mi spună, ca să nu trebuiască să rostească cuvintele. Sunt doctor. Sunt obişnuită să dau veşti proaste, dar ea nu era. Continua să vorbească. Mi-a spus ce s-a întâmplat, dar eu nu mai eram acolo. Eram înapoi în camera lui Maddy, o masam pe burtică. Era din nou bolnavă. Era mereu bolnavă. Otită. Diaree. Bronşită. Poliţista continua să vorbească, iar eu nu voiam decât să înceteze. Voiam ca totul să înceteze. Nu mai voiam un

copil care să plângă, nu mai voiam boli, nu mai voiam spitale, nu mai voiam moarte. Dacă s-ar opri totul odată, pur şi simplu să se oprească.

TULBURARE FACTICĂ

Flori pentru Algernon

O săptămână mai târziu, eu şi Carla îl urmărim pe domnul Waterman cum traversează peluza, îndreptându-se spre maşină ca să plece. L-am îmbrăţişat înainte să iasă. A fost surprins, dar n-a spus nimic şi m-a îmbrăţişat şi el, de parcă ar fi fost perfect normal.

Rămân afară câteva minute după ce pleacă iar Carla aşteaptă cu mine. Încearcă să găsească o metodă mai blândă să-mi frângă inima deja zdrobită.

— Aşa… începe ea.

Ştiu ce are de gând să-mi zică. Şi-a tot făcut curaj întreaga zi ca să-mi spună.

— Te rog, nu mă părăsi, Carla. Încă am nevoie de tine.

Mă priveşte, dar nu pot să îndur s-o privesc şi eu.

Nu neagă spusele mele, doar mă prinde de mâini.

— Dacă chiar ai nevoie cu adevărat de mine, rămân, spune, strângându-mă de degete. Dar n-ai.

— Întotdeauna o să am nevoie de tine, spun, fără să încerc să-mi opresc lacrimile care au început să curgă.

— Dar nu ca înainte, îmi răspunde cu blândeţe.

Bineînţeles că are dreptate. N-am nevoie să stea aici cu mine opt ore pe zi. N-am nevoie de îngrijire permanentă. Dar ce-o să mă fac fără ea?

Lacrimile mi se transformă în hohote sfâşietoare, ea mă ţine în braţe, mă lasă să plâng până când ajung la capătul lor.

— Ce-o să faci?

Îmi şterge faţa cu dosul palmelor.

— S-ar putea să mă întorc iar în spital.

— I-ai spus deja mamei mele?

— Azi dimineaţă.

— Şi ce-a spus?

— Mi-a mulţumit c-am avut grijă de tine.

Nu încerc să-mi ascund privirea mânioasă. Carla mă prinde de bărbie.

— Când ai de gând să-ţi laşi inima s-o ierte?

— Ce-a făcut ea este de neiertat.

— Era bolnavă, scumpo. Şi încă e.

Scutur din cap.

— Mi-a răpit toată viaţa.

Chiar şi-acum, gândindu-mă la toţi acei ani pe care i-am pierdut, mă simt ca pe buza unei prăpăstii imense, de parcă aş putea să cad în orice moment şi să nu mai ies niciodată de-acolo.

Carla mă înghionteşte, îmi revin în simţiri.

— Nu toată viaţa. Ţi-a mai rămas o grămadă.

Intrăm înăuntru. O urmăresc prin casă, privind-o cum îşi strânge lucrurile pentru ultima oară.

— Ai citit *Flori pentru Algernon?* o întreb.

— Da.

— Ţi-a plăcut?

— Nu. Nu e genul meu de carte. Nu e destul de optimistă.

— Te-a făcut să plângi, aşa-i?

Scutură din cap în semn că nu, dar apoi recunoaşte:

— Bine, da, am plâns ca un copil.

Râdem amândouă.

Cadoul

O săptămână mai târziu, mama îmi bate la uşă. Rămân unde sunt pe canapea. Bate încă o dată, mai insistent, simt cum mă cuprind resentimentele. Nu cred că relaţia noastră va mai fi vreodată ca-nainte. Îmi e greu s-o iert când ea nu-şi înţelege pe deplin greşeala.

Smucesc de uşă şi o deschid tocmai când e pe cale să mai bată o dată.

— Nu e cel mai bun moment acum, spun.

Tresare, dar nu-mi pasă. Vreau s-o rănesc iar şi iar. Furia mea e mereu acolo. Mă aştept să se diminueze cu trecerea timpului, dar e tot acolo, imediat sub suprafaţa lucrurilor.

Trage aer în piept.

— Ţi-am luat ceva, spune cu o voce mică şi intimidată.

Dau ochii peste cap.

— Crezi că un cadou ajută?

Ştiu c-am rănit-o din nou. Cadoul îi tremură în mână. Îl iau numai pentru că vreau să terminăm odată conversaţia asta. Vreau să mă ţin departe de ea şi să nu simt milă sau empatie sau compasiune sau orice.

Se întoarce şi dă să plece, dar se opreşte:

— Eu te iubesc în continuare, Madeline. Şi tu mă iubeşti în continuare. Ai toată viaţa înainte. N-o irosi. Iartă-mă.

Sfârşitul e începutul e sfârşitul

Deschid cadoul de la mama. E un telefon. O aplicaţie care arată prognoza meteo pe toată săptămâna e deschisă: senin şi soare, în fiecare zi.

Trebuie să ies din casă. Ies afară, fără să ştiu unde merg până nu ajung acolo. Din fericire, scara e exact unde a lăsat-o Olly. Mă urc pe ea şi ajung pe acoperiş.

Planetariul e tot acolo, la fel de frumos. Sorii, lunile, stelele de staniol se leagănă şi se răsucesc reflectând razele soarelui înapoi în universul mai mare. Dau un bobârnac uneia dintre planete şi întreg sistemul începe să se rotească încetişor. Înţeleg de ce Olly l-a făcut. E liniştitor să cuprinzi o întreagă lume dintr-o privire – să vezi toate piesele şi să ştii cum se îmbină una cu alta.

Numai cinci luni au trecut de când am fost ultima oară sus aici? Mi se pare că a trecut o viaţă întreagă, mai multe vieţi chiar. Iar fata care a fost aici? Eu eram fata aia? Mai am eu ceva în comun cu acea Maddy din trecut în afară de asemănarea fizică şi acelaşi nume?

Când eram mai mică, una dintre activităţile mele preferate era să-mi imaginez diferite versiuni ale mele plasate în universuri alternative. Câteodată eram o fată cu obraji rumeni care zburdă pe-afară, mănâncă flori şi face drumeţii la munte de una singură. Sau eram o aventurieră mânată de adrenalină care sare cu paraşuta şi participă la curse de maşini. Sau o ucigaşă de dragoni, îmbrăcată în zale şi învârtind o sabie deasupra capului. Era distractiv să-mi imaginez toate lucrurile alea pentru că ştiam cine sunt. Acum nu mai ştiu nimic. Nu ştiu cine ar trebui să fiu în noul meu univers.

Tot încerc să identific momentul când s-a schimbat totul. Momentul care mi-a aşezat viaţa pe acest făgaş. Să fi fost când tatăl şi fratele meu au murit sau a fost înainte de asta? Să fi fost momentul în care s-au urcat în maşină în ziua când au murit? Să fi fost când s-a născut fratele meu?

Sau când mama şi tata s-au cunoscut? Sau când s-a născut mama? Poate n-a fost niciunul dintre astea. Poate a fost momentul în care şoferul a decis că nu e prea obosit ca să mai conducă. Sau când s-a hotărât să devină şofer de tir. Sau când s-a născut.

Sau oricare din infinitatea de momente care au dus la asta.

Deci, dacă aş putea să schimb un moment, pe care ar trebui să-l aleg? Şi aş obţine rezultatul dorit? Aş fi Maddy în continuare? Aş mai fi trăit în casa asta? S-ar mai fi mutat un băiat pe nume Olly în casa de alături? Ne-am mai fi îndrăgostit unul de altul?

Teoria haosului spune că şi cea mai mică schimbare în starea iniţială poate duce la rezultate extrem de imprevizibile. Un fluture bate din aripi acum şi un uragan se formează în viitor.

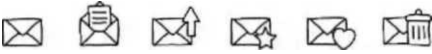
Totuşi.

Cred că dacă pur şi simplu aş putea să găsesc acel moment, aş putea să-l descompun bucăţică cu bucăţică, moleculă cu moleculă, până când aş ajunge la nivel atomic, până când aş ajunge la bucata care e neatinsă şi esenţială. Dacă aş putea să o iau deoparte şi să o înţeleg, atunci poate că aş face exact schimbarea corectă.

Aş putea s-o fac bine pe mama şi s-o recompun astfel încât să nu fi fost niciodată distrusă.

Aş putea înţelege cum de-am ajuns să stau pe acest acoperiş la începutul şi la sfârşitul tuturor lucrurilor.

Viitor anterior 2

Către: genericuser033@gmail.com
De la: madeline.whittier@gmail.com
Subiect: Viitor anterior #2
Trimis: 10 martie, 19:33

Când vei citi asta, mă vei fi iertat.

Decolare

ALTAIR

Bilet de îmbarcare

ZBOR
AT3881 11MAR16630A

NUME
WHITTIER MADELINE

DE LA
LAX LOS ANG

CĂTRE
JFK NEW YORK

POARTA
33

LOC
09F

NUME
WHITTIER MADELINE

LOC
09F

DE LA
LAX LOS ANG

CĂTRE
JFK NEW YORK

ALTAIR

Iertare

Mă uit pe geamul avionului şi văd kilometri întregi de parcele de verdeaţă împărţite în pătrate perfecte. Duzini întregi de bazine misterioase, albastre-verzui lucesc pe margini. De aici, de la înălţimea asta, lumea pare ordonată şi făcută după un plan.

Dar ştiu că e mai mult de-atât. Şi mai puţin. E structurată şi haotică. Frumoasă şi stranie.

Doctorul Chase n-a fost deloc mulţumit de decizia mea de a zbura atât de curând. Dar oricând se poate întâmpla ceva. Siguranţa nu înseamnă totul. Viaţa înseamnă mai mult decât să trăieşti.

Spre stima ei, mama n-a încercat să mă oprească când i-am spus aseară. Şi-a înăbuşit toată frica şi panica, chiar dacă nu crede încă pe deplin că nu sunt bolnavă. Creierul ei de doctor încearcă să concilieze ce-a crezut atâta timp cu dovezile de la mult prea mulţi alţi doctori, aduse de mult prea multe alte teste. Încerc să mă pun în pielea ei, jucând jocuri nu de cauză şi efect, ci de efect şi cauză. Mă întorc în urmă, în urmă, din ce în ce mai în urmă şi mereu ajung în acelaşi loc.

Dragostea.

Dragostea îi face pe oameni să o ia razna.

Pierderea dragostei îi face pe oameni să o ia razna.

Mama l-a iubit pe tata. A fost iubirea vieţii ei. L-a iubit pe fratele meu. Era iubirea vieţii ei. Mă iubeşte pe mine. Sunt iubirea vieţii ei.

Universul i i-a răpit pe tata şi pe fratele meu. Pentru ea a fost Big Bang-ul pe dos – totul care-a devenit nimic.

Pot să înţeleg asta.

Aproape.

Încerc să înţeleg.

— Când o să te-ntorci acasă? m-a întrebat.

I-am spus adevărul:

— Nu ştiu dacă locul ăsta mai e „acasă”.

Atunci, a început să plângă, dar m-a lăsat să plec, iar asta trebuie să însemne ceva.

În cele din urmă, perdeaua de nori devine prea deasă ca să mai văd ceva pe geam. Mă fac comodă în scaun şi încep să recitesc *Micul Prinţ.* Şi, ca de fiecare dată când am recitit-o, i se schimbă înţelesul.

Viaţa e scurtă ®

CRONICI CU *SPOILERE* DE MADELINE

MICUL PRINŢ DE ANTOINE DE SAINT-EXURY
Atenţie, *spoiler:* Dragostea înseamnă totul. Totul.

Viaţa asta

Chiar şi într-o sâmbătă la ora 9 dimineaţa, New Yorkul e la fel de gălăgios şi aglomerat pe cât i s-a dus vestea că ar fi. Străzile sunt pline de maşini care claxonează, înaintând încet. Pe trotuare mişună oameni care trec razant unii pe lângă alţii, ca şi cum mişcările lor ar fi coregrafiate. De pe bancheta din spate a taxiului las zgomotul şi mirosurile oraşului să mă învăluie. Ţin ochii larg deschişi ca să absorb tot ce văd.

Nu i-am spus lui Olly ce am de gând să fac, i-am spus doar că îl aşteaptă un cadou într-un anticariat din apropierea casei lui. Mi-am imaginat revederea aproape tot zborul. Toate scenariile presupuneau un sărut în primele treizeci de secunde.

Şoferul mă lasă în faţa anticariatului Ye Olde Book Shoppe. Intru pe uşă. Ştiu imediat că voi ajunge să petrec mult timp aici.

Magazinul este format dintr-o încăpere mică, cu rafturi până în tavan, toate debordând de cărţi. Încăperea e slab luminată, dar câte-un spot în formă de stilou e plasat pe fiecare raft, astfel încât cărţile sunt cam tot ce vezi. Nu miroase a nimic din ce mi-am putut imagina. Miroase a *vechi.* De parcă anticariatul e în acel loc de foarte multă vreme.

Mai am un sfert de oră până ajunge Olly. Mă plimb pe culoarele dintre rafturi, holbându-mă la toate acele cărţi. Vreau să le ating pe toate deodată. Vreau să ajung să mă număr şi eu printre toţi acei oameni care le-au citit deja. Îmi trec degetul peste cotoarele lor. Unele sunt atât de ponosite, atât de uzate, că abia pot să le descifrez titlurile.

Mă uit la telefon să văd cât e ceasul. Se apropie momentul, îmi croiesc drum spre capătul rafturilor S-U şi mă ascund. Fluturii mi-au revenit.

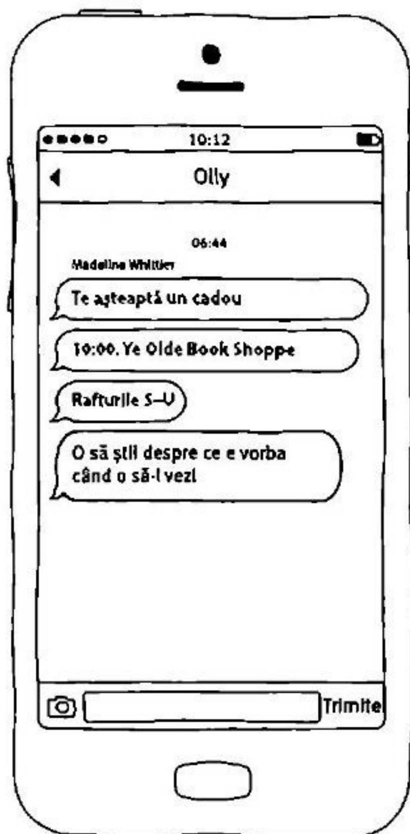
Un minut mai târziu, îl urmăresc cum merge încet pe culoar examinând rafturile.

I-a crescut părul. Are nişte bucle mari, neglijente, care îi îmblânzesc trăsăturile ascuţite ale fetei. Şi nu e îmbrăcat cu totul în negru. Mă rog, jeanşii şi tenişii sunt negri, dar are un tricou gri. Mi se pare cumva mai înalt.

Să-l văd pe el arătând atât de diferit mă face să mă panichez cel mai tare, mai mult decât orice altă experienţă prin care am trecut în ultimele săptămâni – să-mi iau rămas-bun de la Carla, să plec de-acasă în ciuda recomandării doctorului Chase, s-o las pe mama cu tristeţea ei.

Nu ştiu de ce mă aşteptasem să-l găsesc la fel. Eu *nu sunt* la fel.

Îşi scoate telefonul ca să recitească instrucţiunile pe care i le-am dat.

Îşi bagă telefonul în buzunar şi se uită din nou la rafturi. Am pus cartea, cu coperta la vedere, în faţa celorlalte, astfel încât nu are cum s-o rateze. Nu o face. Dar în loc s-o ia de pe raft, îşi strecoară mâinile în buzunare şi se uită la ea.

Acum câteva zile, când mă spovedeam planetariului, încercam din răsputeri să găsesc acel unic moment fundamental care mi-a aşezat viaţa pe acest făgaş. Momentul care poate răspunde la întrebarea „Cum am ajuns aici?”.

Dar nu e vorba niciodată de un singur moment. E o serie. Şi viaţa ta poate să se ramifice din fiecare aceste momente în o mie de direcţii diferite. Poate că există o versiune a vieţii tale pentru toate alegerile pe care le faci şi una pentru toate alegerile pe care nu le faci.

Poate că există o versiune a vieţii mele unde chiar sunt bolnavă.

O versiune în care mor în Hawaii.

Încă una în care tatăl şi fratele meu trăiesc iar mama e zdravănă la minte.

Există până şi o versiune a vieţii mele fără Olly în ea.

Dar nu e asta.

Olly îşi scoate mâinile din buzunare, ia cartea de pe raft, o deschide şi citeşte. Zâmbeşte şi începe să se mişte uşor pe vârfurile picioarelor.

Ies din ascunzătoare. Pornesc înspre el pe culoarul dintre rafturi.

Pentru zâmbetul cu care mă întâmpină merită să trăieşti.

— Ţi-am găsit cartea, zice el.

→ RECOMPENSĂ PENTRU CINE O GĂSEȘTE:

- ~~Să faci snorkeling împreună cu mine (Madeline) în Molokini, pentru a identifica peștele simbol al statului Hawaii — peștele Humuhumunukunukuāpuaʻa.~~
- ~~O vizită cu mine (Madeline) într-un sorbicariat.~~
- Eu (Madeline)

ANTOINE
DE SAINT-EXUPÉRY

MICUL PRINȚ

Cu desenele autorului

Traducere și postfață
de Ioana Pârvulescu

ARTHUR

Mulţumiri

Eşti un cititor cu adevărat desăvârşit dacă ai ajuns până aici, la mulţumiri. Şi, ca un adevărat cititor desăvârşit de cărţi (şi de astfel de mulţumiri), ştii că aceste cărţi nu apar pur şi simplu, pe deplin conturate, din minţile confuze ale autorilor lor.

Mai întâi, aş vrea să-i mulţumesc mamei mele care a avut întotdeauna visuri suficient de mari cât pentru amândouă. Nu, mama, Oprah încă nu m-a selectat pentru clubul ei de lectură. Dar! S-ar putea întâmpla asta.

În copilăria mea în Jamaica, tatăl meu scria cronici de filme pentru un ziar local. Eu consideram că asta (scrisul) şi el (tatăl meu) sunt cele mai mişto lucruri. Deci. Trebuie să-i mulţumesc tatălui meu că mi-a arătat că poţi pune pe hârtie lucruri care vin din capul tău şi că astfel de lucruri îi pot mişca pe alţii.

Vreau să mulţumesc găştii de la Emerson College împreună cu care am scris şi am băut în fiecare joi seară. Vă ştiţi voi care sunteţi. Aţi fost primul meu colectiv de scriitori. Ce grup talentat, nebun, încurajator şi în general lucid mai eraţi. Trebuie să-i mulţumesc în special lui Wendy Wunder. Eşti generoasă, amuzantă şi una dintre cele mai bune scriitoare pe care le cunosc.

Le mulţumesc Joellei Hobeika, Sarei Shandler, lui Natalie Sousa şi lui Josh Bank de la Alloy. Aţi făcut cartea mai bună în toate felurile posibile. Vreau să le mulţumesc îndeosebi Sarei, pentru că a fost savantul nebun şi genial, şi Joellei (şi ea un geniu), pentru că m-a făcut să râd şi să mă simt bine chiar şi atunci când îmi dădea douăsprezece pagini de revizii umplute pe ambele părţi cu notiţe spaţiate la un singur rând.

Şi mai e şi Wendy Loggia. Sincer, am tras lozul cel mare avându-te ca editor. Îţi mulţumesc pentru viziunea, pasiunea şi bunătatea de care ai dat dovadă. Ai crezut în cartea asta de la primele rânduri iar acest lucru a însemnat

imens pentru mine. Îţi mulţumesc ţie şi întregii echipe de la Delacorte pentru că mi-aţi îndeplinit cel mai mare, mai vechi şi mai nebun vis al meu.

În final, soţului meu David Yoon. Îţi mulţumesc pentru că mi-ai desenat lucruri frumoase la patru dimineaţa, printre sărutări şi guri de cafea. Îţi mulţumesc pentru absolut tot. Pentru dragoste. Pentru aventură. Pentru familie. Pentru viaţa asta. Te iubesc.